

V. Uškujnik

Kagan & jeho bek

V. Uškujnik

Kagan a jeho bek

Jak se Stalin vzbouřil proti kaganovi.....	4
Vítězství svobodných zednářů.....	5
Dílo svobodozednářů.....	7
„Spojenci“ bolševiků.....	10
Hrabej ukradené!.....	12
Vyvráždění nejlepších z „gójů“.....	13
Dvojí zobrazení hvězdy.....	14
Zničení neexistujícího „vojenského spiknutí“.....	15
Neznámí Chazaři.....	16
Třináctý kmen.....	17
Zvláštní obyčeje chazarských vládců Kremle.....	18
Car přinesený jako oběť.....	19
Kagan a bek.....	21
Maršál Žukov.....	25
Vyvráždění ruských „šovinistů“.....	27
113 Berijových dnů.....	31
Shrnutí - situace na jaře 1953.....	34
Likvidace židovského kaganátu.....	34
Zvláštnost.....	35
Čas: pět hodin odpoledne, 27. června.....	35
Georgij vítězoslavný.....	39
S čím pánové nepočítali.....	41
„Mesiánská“ nenávist.....	42
Žukov a Rusko.....	45
Sionistický tisk.....	49
Doslov.....	52
Přílohy.....	53 - 86

(Niva c. 6-8, 1984)

V. UŠKUJNIK: KAGAN I JEHO BEK

Sborník: VÁLKA PODLE ZÁKONŮ PODLOSTI

Vydal: ZAO, Pravoslavná iniciativa, Minsk, 1999

Jak se Stalin vzbouřil proti kaganovi

(Předmluva redakce)

Přešlo už více než osmdesát let od té doby, kdy se v důsledku bolševického převratu moc v Rusku ocitla v rukou židovské menšiny. Mnozí doteď nechápou, jak se vůbec něco takového mohlo stát v mnohamilionovém pravoslavném Rusku.

Odpověď na tuto otázku do jisté míry dává kniha V. Uškujnika „Kagan a jeho bek“, vydaná v zahraničí ještě v sovětských časech (**kniha byla napsána v 1970-tých letech**), kterou uveřejňujeme v mírně zkrácené podobě, - vyšla ve sborníku „Válka podle zákonů podlosti“, kterou v roce 1999 vyšla ve Vydavatelství ZAO „Pravoslavná iniciativa“ v Minsku v Bělorusku.*)

Dílo pomáhá poznat po desetiletí utajovaná fakta a souvislosti, kterých poznání má ohromný význam pro celoruskou, všeslovanskou a světovou historii, současnost i budoucnost.

Části díla uveřejňujeme v době, kdy USA a jeho poskokové kvůli kohosi zájmům terorizují a bombardují jeden národ a stát za druhým a zároveň v období, když si Rusko i svět připomenuli 50. výročí smrti (přesněji zavraždění) J. V. Stalina. Média, kontrolovaná po celém světě příslušníky aktivní menšiny již po desetiletí, podávají o něm krajně jednostranný a krajně negativní obraz. Ne náhodou.

Jaká je tedy pravda o VŘSR, o SSSR, o komunismu, o Rusku a o Stalinovi?

---

*) Tato česká pdf edice (2007) je ze slovenské verze nalezené v internetu. Jedná se o těžko vyhledatelnou publikaci. Zřejmě ja na „indexu“ ve vyhledávacích portálech. Volné poznámky editora jsou zapsány *) bez udání autora poznámky. Obrázkový doprovod, proložení a zvýraznění jsou rovněž provedeny editorem.

Vítězství svobodných zednářů

Mlha všemožných planých výmyslů a záměrných zkreslení tak pokryla historii Ruska, že nejen cizinci, ale i samotní Rusové již dávno ztratili všestrannou orientaci a nechápou skutečný smysl ani těch událostí, které se udály, ani těch, které se dějí. Jak se to tedy všechno stalo?

Po dlouhých letech mlčení odpověď na tuto otázku dal žid Grigorij Aronson. V jeho dlouhém článku v židovském časopisu „NRS“ Aronson poznamenal, že říjnová revoluce v Rusku byla prací ruských tajných svobodozednářských lóží, „dceřinných“ lóží židovsko-francouzské „Lóže Velkého Východu“ (Grand Orient).

Kerenskij / Kirbis, který tehdy ještě žil, nejenže tehdy plně potvrdil slova Aronsona (mlha všemožných výmyslů a záměrných zkreslení tak pokryla historii Ruska, že nejen cizinci, ale i Rusové už ztratili orientaci), - ale také dodal, že když byl pod

svobodozednářskou „přísahou“, on sám neměl právo hovořit o této otázce. Jak informuje Aronson, bez výjimky všichni členové Dočasné vlády, včetně samotného Kerenského*), byli svobodní zednáři. Jinak řečeno, „vítězové“ měli po ruce dopředu připravené kádry, které se, využijíce lidového vystoupení, okamžitě uchopili moci.

Sféra činnosti svobodozednářských lóží v Rusku do první revoluce byla úplně nezřetelná pro obyčejného obyvatele, ale zahrnovala

*) Chazarský žid rodným jménem Kirbis. Po smrti jeho otce Kirbise, žida, se jeho matka, židovka, vdala za Rusa Kerenského. A tak se stalo, že Ruské krve by se v nám dobře známém „Rusovi“ Kerenském ani Hilsner nedořezal...

široké sféry, zvláště mezi těmi skupinami, jejichž činnost mohla ovlivňovat funkce státního aparátu. Být tajným svobodným zednářem se považovalo za velmi módní a užitečné ve smyslu kariérního postupu a nabytí

všemožných pozemských blah. Svobodní zednáři zaujímali mnohé klíčové posty v administraci impéria a měli plnou možnost ovlivňovat chod událostí. Fakticky neexistovala žádná státní tajemství, která by jim nebyla známa a která by neodevzdávali vedení do Paříže, do jejich „mateřské lóže“.

V knize svých vzpomínek velký kníže Alexandr Michajlovič vzpomíná na jeden neobyčejně vážný fakt, málo známý široké veřejnosti, že třináct gardových jezdeckých (pluků?) mělo být na osobní příkaz cara přemístěných z fronty do Petrohradu,

aby potlačily případné nepořádky. Ale, jak píše velký kníže:

„Nejdříve jsem se dozvěděl, že zrádové, kteří seděli ve Stavce, se pod vlivem vůdců Státní Dumy opovážili tento příkaz porušit.“

Carova slova z jeho denníku o tom, že „kolem je zrada, zbabělost a podvod“ se pravděpodobně vztahovaly na tuto událost, která změnila celý chod historie a v konečném důsledku samotného imperátora a taktéž celé jeho rodiny. Svobodní zednáři, tito neviditelní nepřátelé ruského impéria, začali svoji práci na zničení Ruska na začátku 19. století, když garda po návratu z Francie přinesla do vlasti semena, ze kterých vyrostla říjnová revoluce. Samozřejmě, jednotlivé svobodozednářské lóže byly v Rusku i předtím, ale jejich činnost byla nevýznamná. Organizování Severní a Jižní lóže a jejich větví možno datovat k období 1815-1820. V prosinci 1825, když nezveřejněné zřeknutí se prostolu velkého knížete Konstantina Pavloviče vytvořilo zmatek v Petrohradu, se svobodní zednáři rozhodli, že čas převratu nastal a vyvedli některé oddíly gardy na Senátní náměstí. Jak je známo, špatně připravené povstání bylo potlačeno zvláště díky osobnímu energickému postupu imperátora Nikolaje I.

Organizace svobodných zednářů byla rozprášena a stáhla se do ilegality. Skrytá v mlživém oparu a obklopená tajemstvím neustále pokračovala ve své ničemné podvratné činnosti.

Dílo svobodozednářů

V osobě **Pjotra Arkadjeviče STOLYPINA**, člověka výjimečné vůle, administrativního talentu a nebojácnosti, viděli svobodozednáři svého smrtelného nepřítele. Tak, jako Lenin, i oni velmi dobře chápali, že dokud je Stolypin u moci, žádné „velké otřesy“ nejsou možné. Lovili ho jako divoké zvíře. A on byl zabit v Kyjevě v den 1. 11. 1911.

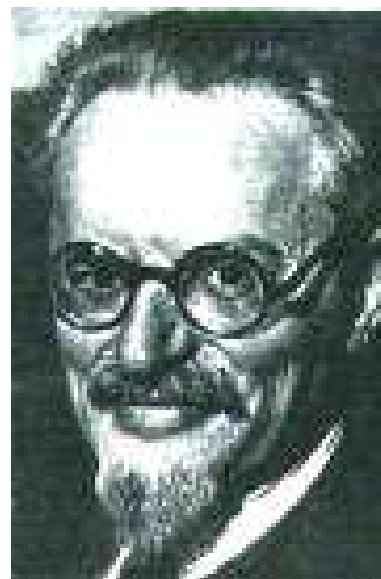
Přísežný pověřenec Mordka (Michail) Bogrov, syn bohatých kyjevských židů, se tajemným a nepochopitelným způsobem stal tajným agentem v řadách kyjevské policie a byl jmenován mezi ty agenty, kteří měli ochraňovat imperátora i Stolypina na divadelním představení, které se změnilo na tragédii.

Bogrov přistoupil ke Stolypinovi, který seděl v přízemí a smrtelně jej zranil výstřelem ze služebního browningu. Stolypin, přitlačující si pravou rukou zraněné místo, se obrátil k lóži imperátora a levou rukou jej pokřížoval znamením kříže. Je možné, že v těchto předsmrtných minutách dopředu cítil, že i jeho

panovník, kterému byl tak věrný, v nedaleké budoucnosti zahyne rukama těch samých temných sil a posílal mu svoje poslední blahoslavení (požehnání).

Bogrov u výsledku nikoho neprozradil a rychle byl oběšen. Rozzuření obyvatelé Kyjeva se chystali pobít všechny židy, a pouze energické opatření vlády, která zavolala do Kyjeva tři kozácké pluky, zastavily tento úmysl.

Jak potom vyšlo najevo, ráno, v den vraždy, měl Bogrov schůzku s Lejbou Bronsteinem-Trockým (obr. vlevo) v jedné z kyjevských kaváren, očividně proto, aby dostal poslední instrukce. Je tu vhodné

připomenout, že na začátku své politické kariéry byl Trockij svobodným zednářem 9. stupně.

K pochmurným úvahám přidává více než zvláštní jmenování takové očividně podezřelé osoby jako Bogrov do sestavy ochranky imperátora a Stolypina.

Jmenování Bogrova bylo, samozřejmě, někým úmyslně připravené. Lopuchin, náčelník příslušného oddělení policie, byl svobodný zednář.

Vražda Stolypina byla prvním úderem zvonu^{*)}, který světu oznamoval blížící se konec imperátorského Ruska. Je dost možné, že Stolypin, který chápal lépe než jiní veškeré nebezpečí války pro Rusko, by se jí mohl vyhnout, pokud by žil v létě roku 1914, když temné síly organizovaly vraždu následníka rakouského trůnu v Sarajevu. Jak svého času tvrdili členové teroristé organizace „Černá ruka“, ke které patřil mládeneček Gavrilo Princip, který zabil Franze Ferdinanda, jejich vedení mělo spojení se svobodozednářskými lóžemi Evropy.

Petrohradský „svobodozednářský převrat“ v roce 1917 byl úplně nečekaný pro armádu, která ho ve své mase přijala s velkou nedůvěrou, nechápáním a strachem o budoucnost Ruska. Autor této knihy, který v té době sloužil v jedné dělostřelecké brigádě, to může osobně potvrdit... Armáda byla během prvních dní revoluce prostě zdrcená nečekanou novinou o tom, že car se zřekl prostolu a cítila, že všechny čeká v nedaleké budoucnosti něco strašného.

Mimochodem, ještě před Aronsonem, v roce 1955, jeden z vůdců levicových kadetů, svobodná zednářka J. Kuskovová, taktéž poukázala na úlohu svobodozednářských kruhů Ruska následující větou, která vyšla v časopisu „Rossija“ 30. července 1971:

„Svobodné zednářství hrálo velikou úlohu v přípravě revoluce svým vlivem ve vyšších společenských kruzích a v ozbrojených silách...“

Příprava na revoluci se prováděla systematicky a soustavně.

---

^{*)} Vražda v okultním datumu 1.11.1911. Všimněme si datumu 11.9.2001 - také číslo velmi milé satanistické židovské kabbale. Byla jím zahájena „Válka proti terorismu“.

Za hlavní oběť klevet byla vybrána carevna. Jedovaté plotky, které svobodní zednáři vypouštěli do oběhu ve „vyšších kruzích“, rychle pronikaly „dolů“ a připravovaly rozklad.

Zuřivé útoky na vládu ze strany levicových poslanců Státní Dumy a nejvíce samotného Kerenského, nafukované „pokrokovým“ tiskem, jehož „spolupracovníci“ v těch časech téměř bez výjimky byli židé, měli taktéž svůj vliv na rozložení mas.

Nejzásadnějším faktorem, který měl vliv na rozpad vládního aparátu v hlavním městě impéria, byl jed svobodného zednářství, systematicky zaváděný do všech administrativních orgánů, které z tohoto důvodu nemohly dále normálně fungovat, v nejkritičtější minutě přivedly lid ke „chlebovému povstání“ a dovolily mu přerůst do všeruské revoluce. To, že svobodní zednáři ji provokovali a byli na ni připravení, dokazuje i samotná skutečnost sestavy Dočasné vlády, jejíž členy se stali pouze svobodní zednáři.

Podnět byl ten nejnevýznamnější, ale čekat už nebylo možné. Pokud by Rusko vyhrálo ve válce, stalo by se silným státem a všechny miliony mezinárodního sionismu, utracené na rozvrácení Ruska a upevnění pozic židovstva, by bylo třeba zapsat mezi výdaje jako čistou ztrátu.

Ne nadarmo se známý americký žid bankéř Jacob Schiff po rozvrácení Ruska často chvástal, že záhuba Ruska je zvláště dílo jeho rukou, které jeho i jeho společníky stálo velké peníze.

Jak je známo, úlohou Dočasné vlády s Kerenským v čele bylo dovést stát do Ustanovujícího shromáždění, které mělo podle plánů svobodozednářů odhlasovat **rozdělení impéria na mnoho částí**.

Známý americký politický činitel a komentátor, žid Weinthal, na stránkách časopisu *Newsweek* řekl úplně jasně, že **svět nemůže být spokojený, dokud Rusko zůstává nerozdělené**.

To, co v Americe nazývají „Establishment“ anebo „Světová vláda“, získalo díky ruským svobodozednářům kontrolu nad rozlohou největšího státu světa. Je pochopitelné, ale ani zdaleka ne pro všechny, že bylo přímým zájmem „Establishmentu“ zachovat tento stát v celku, nevystavujíc ho žádným socialistickým experimentům. V plánu byla **proměna Ruska na konglomerát maličkých „demokratických“ republik a jejich pokojné ovládaní zvenku** s velkým užitekem pro „Establishment“.

Ale neudálo se to, co předpokládali. Svobodní zednáři, kteří měli obrovskou zkušenost v tajné podvratné, ničivé činnosti, prokázali velmi slabou představu o práci budující. Kerenskij v posledních týdnech svého „carování“ v úplném zoufalství vykřikoval, že až nyní pochopil, jakou administrativní zkušenost měla imperátorská vláda, která dokázala Rusko udržet v pořádku.

„Spojenci“ bolševiků

Jak bylo možno očekávat, **jedním z prvních aktů svobodozednářské vlády v Rusku bylo darování plných občanských práv všem židům**, kteří v té době žili na území státu, přičemž jejich počet představoval tři procenta obyvatelstva Ruska. Kromě toho byla ihned vytvořena zvláštní komise sestávající hlavně ze samotných židů, aby byly vyhledány ty osoby v administraci, které - podle židovské legendy, která se dávno zakořenila v celém světě - byly vinny organizováním protižidovských pogromů na jihu Ruska. Avšak výsledek byl trapný: takové viníky nenašli, a kauzu velmi rychle zametli pod koberec. Nicméně legenda zůstala velmi živá...

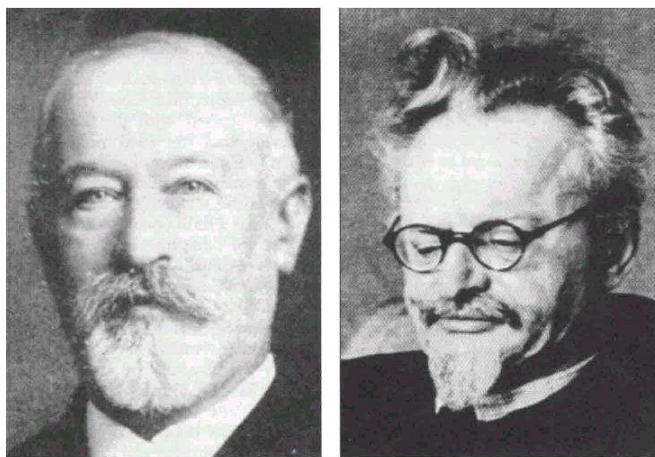
S takou úplnou otevřeností, s jakou Aronson napsal o účasti svobodozednářů v Říjnové revoluci, další žid, Samuel Goldelman napsal rovněž článek o tom, jak „židé na pozicích“, kterým Lenin jako první v Rusku daroval všechna občanská práva, podpořili Leninovu revoluci.

Článek vyšel v bulletinu „Institutu pro výzkum SSSR“, rok 1959, č. 4/30, Mnichov. V něm jsou uvedena Leninova slova, která řekl svému příteli židovi Dimanštejnovi:

„Tyto židovské elementy byly mobilizovány proti sabotážím, a takto měly možnost pomoci revoluci v té době. My jsme měli možnost získat do svých rukou státní aparát pouze proto, že jsme měli k dispozici tuto zásobu rozumné a organizované pracovní síly.“

Všechno je jasné a úplně prosté. Ti nemnozí z Rusů, kteří zůstali naživu, kteří na svoje oči viděli uvedenou „sílu“, vědí, jak krutě nakládala s ruským národem.

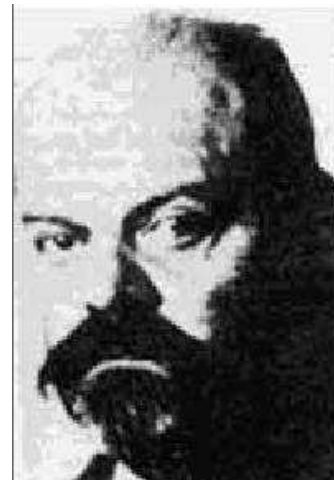
Značná část „revolucí mobilizovaných“ židů si to namířila do řad formované ČEKY a zaujala v ní všechny vedoucí posty...

Chazarští židé Jacob Schiff (finanční agent Rothschildů ve Spojených státech) a Lejba Bronštejn alias Trockij – hlavní aktéři židovsko-bolševického uchvácení Ruska.

Bronštejn-Trockij z New Yorku^{*1} s pomocí židů-bankéřů přivezl z New Yorku do Ruska několik stovek kvalifikovaných „revolucionářů“, bez výjimky židé, kteří po převratu zaujali mnohé administrativní posty. Velmi bohatý žid Alexander Parvus (vlastním jménem Israel Helphand) s mnohými tajemnými svazky hrál velkou úlohu v temných machinacích souvisících s dovozem tohoto nebezpečného „zboží“ na ruskou půdu...

Těžko si představit, že mezi židy v těch časech zmatku byla nějaká tajná dohoda a že měli jedno, pro všechny společné. Nejprve lze předpokládat, že se rozhodli využít vítězství v říjnové revoluci pro uskutečnění svých cílů. Zatímco Dočasná vláda je učinila „rovnými mezi rovnými“, tak komunismus jim sliboval už ne rovnost, ale úplné panování nad Rusy, jejich životy a majetkem. To plně odpovídalo plánům židovstva vyjádřeným v následující formuli:

„Pevná naděje Izraele má dvě opory:

1. že někdy se vrátíme do zaslíbené kanaánské země,
2. že se zjeví v Izraeli mesiáš, který přinutí celý svět pokořit se jeho bohu a svůj národ udělá vládcem světa.“

---

^{*1} Bronštejn pocházel z Oděsy, tehdejšího hlavního centra chazarského organizovaného židovstva. Pak pobýval v Německu a ve Spojených státech. Oženil se z dcerou židovského bankéře Abrama Životovského, blízkého přítele Rothschilda. Tím se Bronštejn stal „členem klanu“. Výcvik a výuka chazarských židů „revolucionářů“ probíhaly tajně v New Yorku v objektech J. Schiffa. Rothschild tradičně v pozadí. Za vybudování Rudé armády, tehdejší hlavní úderné síly zednářství, byl Bronštejn iniciován do 33. stupně skotského rituálu.

Z knihy „Vzpomínky“ Arona Simanoviče, autor píše, že když Lev Davidovič Trockij, který se připravoval na likvidaci velké mocnosti – Ruska na toto téma řekl: **„Musíme ho (Rusko) změnit na poušť obývanou bílými negry, kterým zabezpečíme takovou Tyranii o které se nikdy nesnilo ani těm největším despotům Východu. Rozdíl bude jen v tom, že tato Tyranie nebude zprava, ale zleva a nebude bílá, ale rudá. V pravém slova smyslu bude rudá, protože se při tom prolíjí takové potoky krve, před kterými zůstanou v šoku a zblednou všechny kapitalistické války. Největší bankéři zpoza oceánu budou pracovat v úzkém kontaktu s námi... Pokud my vyhrajeme revoluci, rozdrtíme Rusko na jeden velký hřbitov a na jeho hrobech upevníme moc sionismu, který se stane tak silným, že před ním poklekne na kolena celý svět. My jim ukážeme, co to je skutečná moc. Cestou teroru a krvavých lázní ruskou inteligenci dovedeme do úplného zničení, do idiotismu, do zvířecího postavení.“**

Tento citát není přebrán ze „Sionských protokolů“, ale z v Americe velmi rozšířené „Kolumbijské encyklopedie“, kde ho je možno najít na straně 1026, vydání roku 1950, pod termínem „judaismus“. Zůstává dodat, že funkci tohoto „knížete mesiáše“ na sebe převzal mezinárodní sionismus...

Většina východoevropských židů nejsou Semité, ale turkotatarští potomci Chazarů, které nejdříve rozprášil kníže Svjatoslav a potom byli dobyti Čingischánem, načež utekli do východní Evropy pod tlakem jeho hord.

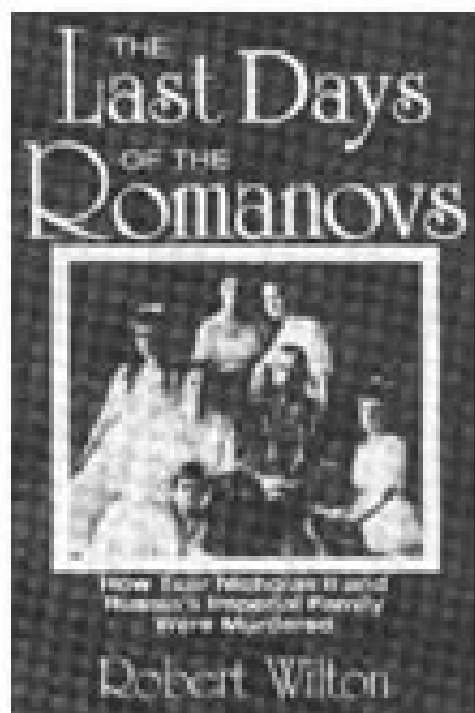
V situaci, kdy téměř úplně všichni významní představitelé judaismu a sionismu patří ke skupině východoevropských židů, je úplně pochopitelné, že tato historická pravda se u nich netěší velké popularitě.

Hrabej ukradené!

Materiální rozměr měl svoji velmi přitažlivou stránku pro židovské kádry, které uchvátili moc a dostali se do sestavy nové vlády. Je si těžké jen představit, jakých rozměrů nabylo loupení ruského národního bohatství novými židovskými „hospodáři“, kteří se dostali k moci. Loupili všechno, kde mohli a co mohli. Žádné, ani ty nejpřibližnější sumáře této organizované loupeže národa „vítězi“ vůbec nejsou možné.

Uvedeme několik příkladů těchto krádeží. Neocenitelnou sbírku známek zavražděného cara ukradl z paláce osobně sám Bronštejn-Trockij. Podle zpráv tato sbírka se doposud nachází v trezorech jedné ze židovských bank New Yorku. Nejlepší kolekci ruských mincí na světě, kterou sesbíral velký kníže Georgij Michajlovič, ukradla skupina židů, tajně ji odnesli do Ameriky a tam ji po částech rozprodali bohatým numismatikům. Kodex Sinaiticus, který našel baron Tischendorf v jednom z monastýrů na Sineji, prodali židé za 100.000 funtů šterlinků Britskému muzeu. Tento kodex byl v knihovně Ermitáže a považoval se za jednu z nejdrahocennějších knih na světě.

Známý žid Sol Varnato byl hlavním zprostředkovatelem při rozprodeji cenností nakradených z paláců, chrámů a od soukromých osob. Bylo jich takové neuvěřitelné množství, že měřicí jednotkou drahocenných kamenů nebyl jeden karát, jak je to obvyklé, ale dřevené krabičky od cigár.

Vyvraždění nejlepších z „gójů“

Když židé dostali do svých rukou celý administrativní aparát státu, stali se jeho úplnými pány. Robert Wilton, Angličan, který žil v Rusku a bývalý korespondent novin Times, oznámil, že nedlouho po tom, co bolševici získali moc, z 556 osob, kteří zaujali nejvyšší administrativní posty v Rusku, 447 byli židé. Když židé uchvátili moc do svých houževnatých rukou, vůbec neměli v úmyslu ji z nich pustit, což dokazuje etnická sestava sovětského vedení před Druhou světovou válkou: z 500 členů nejvyšší sovětské administrace bylo 83% židů, 5% Rusů, 6% Lotyšů a 6% jiných národností.

Pokud jde o procentní podíl, židé na sestavě vládního aparátu - před válkou jejich bylo dokonce o něco víc jak v prvním období po revoluci, bylo by úplně nepřiměřené předpokládat, že ti „židé na pozicích“, kteří podpořili revoluci kvůli dosáhnutí svých příslibených cílů, po tom, co se ocitli u kormidla moci, se všichni „náhle“, jako na mávnutí Leninovy kouzelné hůlky, změnili na úplně přesvědčené marxisty-komunisty-ateisty. Je bez jakýchkoliv pochyb, že drtivá většina z nich zůstala tím, kým byli i předtím, „židy na pozicích“, syny a vnuky obchodníků, prodavačů, rabínů, s veškerou je ovlivňující vírou, tradicí a kulturou. V duchu zůstali právě takovými pseudobolševiky (ačkoliv i vstoupili do bolševické strany), jak portugalští a španělští marané zůstali, i po jejich staleté asimilaci katolicismem, pseudokatolíky. Novoučké stranické průkazy jak fíkové lístky pouze trošku-trošičku zakrývaly jejich skutečnou židovskou podstatu. Právě „skuteční“ židé-komunisté se považují za zrádce judaismu, protože pro takové je sionismus pouze národním předsudkem a klanění se Jahvemu (Jehovovi) považují za lživý religiózní fanatismus škodlivý pro komunismus.

Ke dni smrti Lenina, který byl - což je velmi možné - otráven - židé -pseudobolševici už poznali svoji sílu a začali uskutečňovat svou politiku.

Právě tak, jak to udělali vítězní svobodní zednáři v říjnu roku 1917, když postavili své představitele do čela státu, vítězní židé dosadili svoje lidi na všechny nejdůležitější posty v nové vládě. Protože chápali výjimečnou důležitost orgánů vnitřní ochrany pro svoji moc, široce pronikli do těchto orgánů, které se brzy staly „státem ve státě“, který měl svoji úplně autonomní organizaci a taktéž druh armády, bezprostředně podřízené hlavě ochranky. Znamý anglický politický komentátor Krankšoj, znalec Sovětského svazu,

ve svých člancích nejednou uváděl, že tajná milice SSSR je klíčem k vyšší moci v SSSR. A tento „klíč“ byl celkem a úplně v kapse židů, kteří ho využívali k upevnění a podporování své moci.

Další „expert“ na sovětské záležitosti, sám bývalý komunista, žid Isaac Deutscher, udělal velmi důležité přiznání, když na stránkách levicového amerického časopisu Reportér vydávaného židem Ascolim oplakával předčasnou a pro něj nečekanou smrt Beriji, „liberála“ a „vynikajícího administrátora“, jak ho nazýval. Podle slov Deutschera se sovětské ozbrojené síly po vítězné válce staly, „v souladu se starou ruskou tradicí, nositeli idejí šovinismu a nacionalismu“ a „nepřáteli liberálních principů“. K tomuto tématu se ještě vrátíme dále, zatím je logické k doplnění uvést, že tytéž noviny jednou uveřejnili článek Clair Sterlingové, ve kterém bylo upozorňováno na to, že ve všech sovětských státech-satelitech byla tajná služba pod kontrolou židů, což silně posloužilo k růstu „antisemitismu“ v těchto státech. Sterlingová dokonce předem varovala v roce 1956, kdy v Maďarsku, kde 70% tajné policie a všichni její náčelníci byli v té době židé, se záležitost může skončit strašným pogromem, což se i stalo v době maďarského povstání. Dav rdousil židy na ulicích, zabíjel je na místě a věšel na sloupech a plotech.

Dvojí zobrazení hvězdy

Při vykopávkách města Pompeje v Itálii byla nalezena zobrazení pěticípé a šesticípé hvězdy s nadpisy ve starém židovském jazyku:

- na šesticípé: Naše moc nad NÁMI
- na pěticípé: Naše moc nad NIMI

Pěticípou hvězdu přilepil ruskému vojákovvi na čelo Lejba Trockij (Bronštejn), kromě jiného svobodozednář 33. stupně.

Pěticípé hvězdy mají na vlajce USA i Evropské unie, byla i na státním znaku Československa a je leckde jinde.

Staří „leninští“ bolševici představovali velké nebezpečí pro „židy na pozicích“. Jejich zvěřské vyhubení v Rusku, které bylo přičítáno, jak je zvykem, na účet obětního beránka Stalina, bylo vykonáno na příkaz shora. Mezi nimi zahynuli i bolševici mezi židy, kteří, podle mínění sionisticko-svobodozednářského centra, zradili judaismus. Je logické říci s přesvědčením, že represe 20-30-tých let se staly logickým pokračováním teroru, který začal Kannegisser proti Urickému a Kaplan proti Leninovi a ve kterém pokračoval sionismus v podobě „rudého teroru“ proti nejlepším představitelům ruského národa a dalších národností státu. Přitom židovští kati mučili a vyvyšovali se i nad svými spolurodáky, které považovali za „zrádce“

sionismu, tím nejnižším a nejpodlejší způsobem. A tak, když Kameněva dovedli před soud, jeho žalobci byli následující lidé: Oldberg, David, Berman, Rejnhold, Pikel. Soudci byli náčelníci oddělení NKVD: Sluckij, Frinovskij, Pauker a Redens. Všech devět - židé - žádali nejkrutější trest pro Kameněva. Zvláštní - nebo ne? Toto by, samozřejmě, nikdy nedělali, kdy-y byli pouze vykonavateli vůle „asiatského despoty“ Stalina.

Zničení neexistujícího „vojenského spiknutí“

Možnost vojenského spiknutí v oddílech Rudé armády byla tím nejreálnějším a smrtelným nebezpečím pro „židy na pozicích“, kteří se dostali k moci.

Kdyby to, co se událo v létě 1953, se mohlo stát o 15 let dříve, pak by to změnilo celý chod světových událostí. Ostří armádního spiknutí by bylo, samozřejmě, nasměrováno ne proti „diktátorovi“ a „otci národů“, ale proti Berijovi s jeho židovským sevřením a proti všem „židům na pozicích“ v čele s Kaganovičem. Svobodní zednáři, nepochybně, projevovali podstatnou podporu dvěma židům: Berijovi a jeho nejbližšímu kolegovi Izraelovi - ve fabrikování falešných obvinění, které znamenaly záhuby tisíců lidí.

Koncem roku 1938 už židé končili čistku armády, jejíž ztráty představovaly přibližně 30 000 lidí velitelské sestavy. Mezi nimi bylo 186 z 220 velitelů brigád, 110 ze 195 velitelů divizí, 57 z 85 velitelů sborů, 13 z 15 velitelů armád, a všech náčelníků vojenských okruhů.

Jak vidíme, „čistka“ byla hluboká a radikální a jak je všem srozumitelné, měla podstatně podetnout bojeschopnost armády. Německé prameny nyní potvrzují, že tato „čistka“ urychlila rozhodnutí Hitlera napadnout SSSR. Kdo by mohl předpokládat, že na prahu války potenciální nepřítel Německa z ničeho nic zbaví svoji armádu velení, a tím otevře vrata pro vtrhnutí protivníka? Paradox nejvyššího stupně!

Zahraniční historici, kteří se už dávno neopovažují mluvit pravdu kvůli „strachu ze židů“, nijak nemohou vyřešit problém těchto krvavých „čistek“ v armádě tváří v tvář smrtelnému nepříteli a pokus Stalina uzavřít mír s Německem - stejně jako příměří s ním.

Skutečná „podšívka“ tohoto příběhu je však jasná, jak správně poznamenává Deutscher: mezi „konzervativními“ sovětskými vojenskými kruhy bylo už v předválečné době silné hnutí proti židovskému jařmu, které bylo mnohokrát horší než jařmo tatarské.

Židé věděli, že před nimi stojí dva nepřátelé: vnitřní a vnější. S vnějším nepřitelem byla maličká naděje nějak se domluvit a na nějakou dobu oddálit jeho útok. Ale vnitřní nepřítel představoval úplně reálné a okamžité

nebezpečí. Na výběr jednoduše měli: buď my (Židé), anebo armáda (Rusové).

Verze, podle které spiknutí (pokud bylo) bylo nasměrováno proti Stalinovi, a ne proti těm, kteří dávali Stalinovi příkazy a stáli za jeho zády, je úplně absurdní. Může snad někdo připustit, že ocitnuvší se před hrozným nebezpečím, které pro ně představovalo hitlerovské Německo, by židé šli do strašného rizika spojeného s ničením velení sovětských ozbrojených sil kvůli záchraně Stalina? Pokud by nešlo o jejich vlastní ‚kůži‘, „pretoriánská garda“ v SSSR by přidusila (jak to udělala potom) okamžitě svého „vůdce“, pokud by ten nešel do rizika před tváří nelítostného nepřítele židů - tzn. hitlerovského Německa - zničit nejlepší kádry svojí armády.

Neznámí Chazaři

Nyní, pro lepší pochopení těch událostí, které se děly v Rusku v našich časech, musíme učinit odbočku do daleké minulosti, kdy Rusko jako jednotný stát ještě neexistovalo.

V dávných předkřesťanských dobách, před víc jak tisíci roky, v nížinách Volhy byl bohatý a silný Chazarský chanát. Chazaři byli svým původem turko-tataři.

Zůstávali polokočovníky, ale přitom měli na tu dobu velká města a vedli obšírný obchod se svými sousedy. Obchod s „živou silou“, tedy otroky, byl jejich hlavní specializací. Kvůli doplnění zásob Chazaři často prováděli nájezdy na slovanská plemena a zmocňovali se zajatců kvůli prodeji. V 8. a 9. století začal přes konstantinopolské rabíny k Chazarům pronikat babylonský talmudismus (v různých dobách známý jako farizeismus, rabínismus nebo judaismus), nejprve mezi vyšší vrstvy obyvatelstva, a potom se rozšířil i mezi lid. Je zajímavé, že v ruských bylinách (kronikách) se někdy objevuje „Velikij židovin“, se kterým ruští bohatýři zápasili na „Divokém poli“. Je jasné, že tento „židovin“ nebyl palestinským židem-Semitou, ale divokým chazarským nájezdníkem, který plnil slovanské dědinky.

Slované, dovedení chazarským terorem až k zoufalství, pod vedením svého knížete Svjatoslava a za pomoci Byzancie, které Chazaři taktéž způsobovali mnoho nepříjemností, uskutečnili v roce 965 velký nájezd na

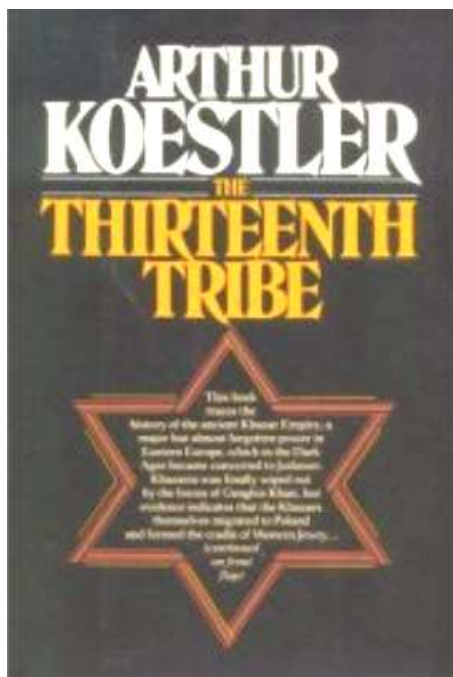
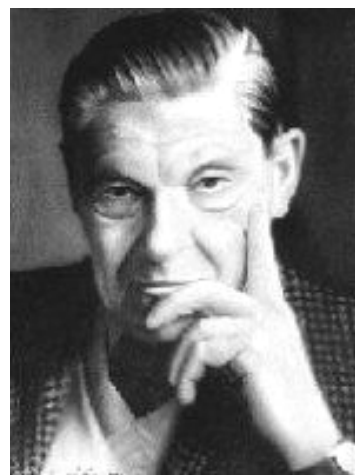
Chazáři, vypálili a vyplenili jejich hlavní města Itil, Beluji, Veži a Semender, a s bohatou kořistí se vrátili domů.

Více jak 90% židů žijících na celém světě patří k skupině takzvaných *Aškenazů* - skupině východních židů, kteří se v mnohem odlišují od západní skupiny - *Sefardů* - nejen obyčejí, ale i vzhledem.*)

Někteří ruští historici dávno předpokládali, že většina východních židů nejsou semité, ale turkotatarští potomkové těch asiatických Chazarů, jejichž kaganát nejprve rozprášil Svjatoslav, potom přišel Džingischán a Chazaři utekli do východní Evropy pod tlakem jeho hord. I v samotném Izraeli jsou dnes nevelké skupiny lidí, kteří si přesvědčení o pravdivosti této teorie. Jestliže téměř úplně všichni významní představitelé judaismu a sionismu patří k skupině „východních“ židů, je plně pochopitelné, že tato historická pravda se u nich netěší „velké popularitě“.

Třináctý kmen

K velkému rozhořčení představitelů judaismu a sionismu, spisovatel Arthur Koestler, původem východoevropský žid, představující velký okruh židovské inteligence, vydal nedávno svoji novou knihu pod názvem „Třináctý kmen“^{***)}, ve které jasně a přesvědčivě dokazuje, že on sám i všichni

jeho krajané židé-Aškenazové vůbec nemohou být Semité, ale jsou přímými potomky Chazarů. Jak správně tvrdí Koestler, takové silné a životaschopné plemeno jako Chazaři nemohlo úplně beze stopy zmizet z povrchu země. Pod tlakem Mongolů se tito kočovníci vydali na Západ a usídlili se ve střední Evropě, čímž zvětšili počet svých soukmenovců, kteří tam byli již předtím vytlačeni Svjatoslavem. Ti, co jsou v Polsku i na Ukrajině známí jako „Židé“, tito přesídlenci z povolžských stepí, byli právě těmi „Židy“, o kterých mluví naše byliny.

*) Sefardové pochází se Středního východu, jsou semitského původu, příbuzní Arabů, na rozdíl od chazarských „aškenazy židů“ – potomků stepních asijských kočovníků.

**) Arthur Koestler: *The Thirteenth Tribe: The Khazar Empire and its Heritage* (ISBN 0-394-40284-7). Je dohledatelná ke stažení v internetu.

Jak to často bývá, neofyté (novověřící) po přijetí nové víry začali plnit obřady s ještě větším úsilím, než jak to dělali samotní židé semitského původu, přičemž k těmto obřadům dodali i svoje, chazarské zvyky.

Nelze samozřejmě předpokládat, že u východních tzv. „Židů“ vůbec není příměs semitské krve. Mnoho židů-Semitů žilo v Chazárii, a část západních sefardských židů se na útěku před křižáky přesunula do východní Evropy a smísila se svými talmudskými souvěrci - Chazary. Ale turko-tatarská krev zůstala u aškenázských židů dominující.

Koestler ani netušil, že svými historickými bádáními poodkryl kousek té opony, která až doposud skrývala před zrakem nezasvěcených zvláštní obyčeje chazarských vládců Kremlu.

Zvláštní obyčeje chazarských vládců Kremlu

Na 5. straně Koestlerovy knihy je tato věta:
„Současní arabští historici souhlasí, že chazarský systém vládnutí měl dvojitý charakter: Kagan byl představitelem religioznní moci a bek občanské.“ (Kagan byl titul chazarského chána)

Koestler dodává, že ačkoliv byl Kagan (chán) pro oči běžných smrtelníků téměř neviditelný, ve skutečnosti byl plnoprávným vládcem Chazárie a bek byl pouze jeho pomocníkem, který vykonával administrativní funkce.

Když potomci Chazarů získali moc v Rusku, dodržujíc svoje staré obyčeje, nejenže tu zavedli stejný dvojitý systém vlády v jimi porobené zemi, ale - **což je už celkem neuvěřitelné a udivující - dosadili za svého kagana potomka chazarských chánů - žida Lazara Mojsejevice Kaganoviče**, „bledého strážce Kremlu“, jak ho nazývali staří emigranti, **a Stalina-Džugašviliho*) jmenovali za jeho beka.**

Kaganovič byl jedním z nemnohých komunistů-Židů, kteří nikdy neměnili svoje skutečné příjmení, skládající se ze dvou částí - „kagan“, to jest chazarský chán, a z přípony „-ovič“, označu-

*) Slovo „džugaš“ je v gruzínštině totéž co „žid“ v češtině, -vili je rodová koncovka. Často je uváděno že Stalin-Džugašvili byl žid po otci. Ostatně oblast Gruzie byla jižní částí někdejší Chazarské říše. Oba dva, Kaganovič i Stalin byli již na neblaze známém Leninem uspořádaném večírku ve Švýcarsku v r. 1917, na počest do Evropy dora-zivšího Trockého na lodi od Schiffa a se zlatem od Schiffa a také s hordou židovských kriminálních a hrdlořežů vycvičených v New Yorku, u Schiffa.

jící původ. Jinak řečeno, **Lazar Kaganovič byl po mužské linii přímým následníkem posledních chánů Chazárie či chazarského kaganátu**, jehož předkové se přesídlili na Ukrajinu, kde se on narodil a byla mu „znovunavrácena práva“ chána - kagana pod maskou jednoho z tajemníků Ústředního výboru Komunistické strany. Kdo si dnes pamatuje na dvojitou moc v SSSR, kde v čele strany stál nikoliv pouze generální tajemník, všem známý Stalin, ale i druhý, v hlubokém stínu ukrytý kagan Kaganovič? Právě Stalin a Kaganovič podepisovali všechny nejdůležitější rozhodnutí strany a vlády. Ačkoliv Kaganovič byl téměř neviditelný, ve skutečnosti byl právě on nejvyšším vládcem - kaganem, **bek Stalin byl pouze jeho administrátorem a pomocníkem. Moc Kaganoviče nebyla iluzí, protože „klíč k moci“, tedy celý složitý a mohutný aparát tajné služby, byl v rukou jeho člověka, jeho bratrance, gruzínského položida Lavrentije Beriji**, který byl potom i v čele komise pro atomové zbraně.

Koestler rovněž píše, že Chazaři měli zvyk rituálních vražd, a v některých případech zabíjeli dokonce svého vlastního chána. Zde je třeba dodat, že i v naší době Chazaři, anebo židé z východní Evropy, ke kterým patří téměř všechno židovské obyvatelstvo New Yorku, kterého počet převyšuje 3 miliony, pokračují v dodržování tradic svých předků, jedí pouze „košér“ maso rituálně zabitých zvířat, jejichž hrdlo je proříznuté ve tvaru kříže za přítomnosti speciálních „šochetů“, kteří za to pobírají peněžní mzdu.

Ještě zajímavější je ta skutečnost, že v New Yorku a v jeho okolí z obavy před „poskvrněním“ židovských konzumentů masa se žádné jiné kromě „košérového“ vůbec neprodává a nepodává v restauracích. Jinak řečeno, nežidovské obyvatelstvo tohoto města, kterého počet několikanásobně převyšuje počet židů v něm žijících, se musí podrobovat vůli menšiny.

Car přinesený jako oběť

Ve své knize na Koestler říká o rituálních vraždách toto: „*Vidíme, že Chazaři praktikovali i přinášení lidských obětí, včetně RITUÁLNÍCH VRAŽD na konci jejich kralování.*“

Tato slova dovolují pochopit skutečný význam nejstrašnějšího zločinu našeho století (20.) - vraždu posledního ruského panovníka a celé jeho rodiny v noci na 17. července 1918 ve městě Jekatěrinburk. Oficiální verze

přijata v encyklopediích a různých „vědeckých“ historických pracích, že bolševici se údajně obávali osvobození zajatců postupujícími oddíly bělogvardějců, a proto se rozhodli je zahubit, protiřecí pravdě.

Ve skutečnosti město v té době nebylo obklíčeno Bělogvardějci. Všechny cesty na západ byly v rukou bolševiků, a ti mohli zajatce lehce odvézt. Kromě toho – telegrafní spojení s Moskvou nebylo přerušované ani na minutu a úřady v Jekatěrinburku by se nikdy nerozhodly působit samostatně v takové důležité otázce.

Na začátku našeho století, ještě před 1. světovou válkou, maličké ob-

chůdky v Království Polském často prodávaly pod pultem dost nahrubo vytištěné pohlednice se zobrazením židovského šocheta s Tórou v jedné ruce a s bílým ptákem - v druhé. Pták měl hlavu cara Nikolaje II. s imperátorskou korunou. Dole byl v židovském jazyce následující nápis: „*Toto obětní zvíře nechť bude mou očistnou obětí...*“

V průběhu vyšetřování vraždy panovníka a jeho rodiny bylo zjištěno, že den před tímto zločinem do Jekatěrinburku z Centrálního Ruska přijel speciální vlak, který měl pouze parní vůz a jeden vagón pro cestující. V něm přicestoval člověk v černém oděvu velmi podobný židovskému rabínovi. Tato osoba si prohlédla sklep Ipatjevova domu, kde byli zadržováni zajatci

a zanechala na stěně kabbalistický nápis, kteří specialisté rozšifrovali takto: „*Car přinesený jako oběť - carství je zničeno!*“

Jak potvrzují sovětské prameny a jak svědčili někteří z vrahů, příkaz k vraždě panovníka, jeho rodiny a těch, kteří byli s nimi - celkem 11 lidí - vydal osobně žid Jakov Sverdlov, který ho vydal ke splnění židovi Ščajovi Gološčekinovi, který byl v té době předsedou Jekatěrinburského sovětu. Potom Jekatěrinburk „na počest“ hlavního vraha přejmenovali na Sverdlovsk. Sverdlov přežil své oběti o méně než rok. Jak se říká, zbili ho v době mítinku dělníci jedné z morozovských manufaktur a on zemřel v březnu 1919 jako 34-letý, v důsledku toho výprasku. Oficiálně Sverdlovovu smrt připsali zápalu plic.

Za bezprostředního vykonavatele zločinu Ščaj Gološčekin určil žida Jankela Jurovského, syna Chaima Jurovského, poslaného na Sibiř za velké rozkrádání. Jankel si přizval bandu vrahů-čekistů, která sestávala zvláště z maďarských židů. Říká se, že mezi těmito Maďary, kteří měli účast na vraždě, byl Imre Nagy, miláček západního tisku, který byl v roce 1956 zastřelen sovětskými vojsky během potlačení maďarského povstání. Jurovskij osobně revolverem zastřelil panovníka a následníka, kterého otec držel v náručí. Carevič Alexij, trpící hemofilií, měl tehdy 14 let.

Ve světle všech výše uvedených faktů se stává úplně zjevné, že jekatěrinburský zločin byl promyšlenou rituální vraždou, promyšlenou před jejím vykonáním a uskutečněnou výlučně židy - Sverdlovem, Gološčekinem a Jurovským.

Chazarský žid Jurovskij plnil úlohu toho košérového řezníka - šocheta, který vlastnoručně „přinesl jako oběť“ panovníka i následníka trůnu největšího křesťanského státu.

Kagan a bek

Jak bylo stanoveno podle zvyku Chazarů, všechna činnost kagana, Lazara Kaganoviče, zůstávala v hlubokém tajemnu. Bek Stalin byl stále na očích a jak neomezený ve svých právech nesl plnou zodpovědnost za veškerou vnější i vnitřní politiku státu.

Řadový čtenář, tak ruský, jako zahraniční, po léta krmený primitivními lžemi, šířenými tiskem, kterou kontrolují (...), si jednoduše nemůže představit jiný, skutečný obraz toho, co se ve skutečnosti dělo za kulisami sovětské historie. Zahraniční tisk téměř nikdy neuváděl jméno druhého, a přesnější by bylo říci hlavního tajemníka komunistické strany a emigranti pouze cítili, že tento záhadný tajemník dělá něco velmi důležitého, ale nikdy nemohli dospět k tomu, co konkrétně. Koestler na to ve své pozoruhodné knize dal jasnou odpověď: Do svého neúspěšného pokusu svrhnout moc kagana byl jeho bek pouze maskou skutečného pána státu a jeho židovského okolí. Z dalších událostí čtenář pochopí pravdivost těchto slov.

Kaganovičovi osobně se připisují „pouze“ dvě události, které obě v sobě nesly určitý rituální smysl:

a) Byl jím rozkaz o zničení velkolepého a grandiózního Chrámu Krista Spasitele v Moskvě, který byl vybudován z darů národa na památku vítězné války v roce 1812 (s Napoleonem). Zkrášlený nejlepšími umělci Ruska byl neocenitelným historickým památníkem, srdcem nejen Moskvy, ale i celého Ruska, jako Chrám Matky Boží v Paříži, anebo Chrám svatého Petra v Římě. Chrám vybudovaný „na věky“ ničili jen s těžkostmi, a jen s pomocí výbušnin se ho po dlouhých úsilích podařilo rozbít na základní části a některé materiály využít na stavbu moskevského metra. Nebyla absolutně žádná potřeba zničit ho, tak, jako neměla žádný smysl vražda 11 lidí ve sklepě domu Ipatjeva v Jekatěrinburku. Na místě chrámu postavili koupaliště. Chrám byl zničen proto, že byl symbolem zahynuvší křesťanské říše, které se zmocnili židé.

b) Druhým významným a známým rozhodnutím kagana bylo zničení nejlepší částí ruského rolnictva, které se uskutečnilo pod hlavičkou „roz-kulačování“ nejpracovitějších rolníků. Výsledkem této akcí byl strašný hlad a smrt desítek milionů nejlepších křesťanů. Podpis kagana-chána pod tímto rozhodnutím je možno objasnit nejen ideou vyhubení křesťanů, ale i o celé tisíciletí opožděnou pomstou Chazarů-judaistů jejich pradávnému nepříteli, jehož kníže Svjatoslav tak rozdrtil jejich stát - Chazárii. Pro lidi, kteří pochybují, že takové věci jsou možné v našem 20. století, připomínáme ještě jednou, že Chazaři roztroušení po celém světě až doposud po-

svátně dodržují svůj starý rituál zabíjení zvířat, která užívají jako pokrm. Židé v Americe se považují za „nejkulturnější“, „nejpokrokovější a nej-svobodomyšlnější“ etnickou skupinu země, přesto, jak už bylo řečeno, tito liberálové a ateisté se úporně podrobují „kódu obřadnosti“, který k nim přešel od dávných stepních předků, kteří přijali judaismus před mnoha staletími.

Zvěřské vyvraždění Leninových poradců a čistka kádrů v armádě ve značné míře utvrdily moc „Židů na pozicích“ v Sovětském svazu.

Obraz administrativního aparátu státu před druhou světovou válkou byl ve všeobecných rysech takový:

Ve skryté formě byla moc v rukou kagana Kaganoviče a jeho nejbližšího židovského okolí. Výkonná moc náležela jeho bekovi Džugašvilimu, který navíc v případě potřeby sloužil jak obětní beránek - Moloch. Žádné vážné rozhodnutí Džugašvili samostatně nepřijímal a jeho neomezený despotismus byl adresován „prostému lidu“, jak říkají Poláci. Neomezená moc kagana nebyla založena na Komunistické straně státu, ne na jejím Ústředním výboru, ale na obludné ve složitosti i v síle organizací vnitřní ochranky, jejíž hlavní štáb se nacházel v Moskvě, v Lubjance. V průběhu 16 let stál v čele této ochranky gruzínský položid Lavrentij Berija, kterého, jak jednou povídal Deutscher, velmi nenáviděl a bál se ho celý stát. Možná žáci s plným přesvědčením, že během celé historie lidstva nikdo a nikdy nedokázal vytvořit něco podobného onomu systému tajné policie, která pronikala do všech zákoutí života a svých agentů, takzvaných seksotů, měla v každé buňce státního aparátu, v každé skupině lidí, včetně Severní polární stanice, kde žijí čtyři lidé a jeden pes. Tato policie ovládala i všechny pracovní tábory v SSSR, ve kterých tak efektivně semílali pracovní sílu země a ničili lidské duše.

„Čest“ vynalezení těchto významných táborů smrti patří židovi Natanovi (Naftalijovi) Aronovičovi Frenkelovi, o čem se západní tisk „ze skromnosti“ nikdy nezmiňuje, uvalujíc odpovědnost za tábory na „obětního beránka - molocha“ Stalina. Ve skutečnosti by si i uvedený Frenkel tedy taktéž zasloužil Nobelovu cenu, kterou si zaslouží ne méně jak jeho spolubratr položid Henry Kissinger, který v Asii vydal na smrt a vymírání v táborech miliony.

Celá skupina „Židů na pozicích“ stála, samozřejmě, plně na straně kaganátu a

projevovala mu výraznou podporu a pomoc zvláště tím, že vedla neustálé pozorování gójů a donášela „náčelníkům“, jak uviděla něco podezřelého v jejich chování.

Jakkoli paradoxně by to vyznívalo, **východní židé si usmysleli uprostřed 20. století obnovit systém vlády, který byl v jejich Chazárii do 10. století po Kristu, ale způsobem bolševického komunismu!**

Celá kostra moci byla potažena rudou kůží - kagan - jako nejvyšší, nedostupná a téměř neviditelná moc, a bek, vykonavatel vůle kagana – chána, držící v železném sevření porobené oběti z jiného plemene.

Jak na stránkách známé „Britské encyklopedie“ z roku 1953 napsal žid, profesor Jakov Markus: „*Bylo vyvinuto obrovské úsilí, aby byl rozdrčený mimo zákon postavený antisemitismus.*“ Trest za něj byl minimálně 3 roky nucených prací v táborech, což pro lidi se slabým zdravím znamenalo trest smrti.

Mojše Sertog a další zakoušeli „chronické vytržení“ ze sovětského systému moci, a jak na stránkách *Readers Digest* v prosinci 1968 napsal známý americký spisovatel Lester Beli: „*Jestliže sami byli potomky Chazarů a chápali podstatu sovětského systému, nemohli nezkoušet nadšení při pohledu na to, jak jejich spolubratři vládou největšímu státu světa*“.

Zopakujme si ještě jednou: Před útokem nepřítele nebyla Sovětská armáda zbavená svého velení „divokým asiatským despotou“ Stalinem, ale východními židy v čele s kaganem, kteří zachraňovali svoje zřízení a svojí kůži před nebezpečím nastupujícím ne ze Západu, ale z jejich vlastního státu, jehož pány byli.

Udál se ještě jeden paradox: položid Berija inspirovaný kaganem přinesl na zlatém podnosu „kolektivní hlavu“ nepřátelských ozbrojených sil čtvrtinovému židovi Hitlerovi, což bylo začátkem záhuby jednoho i druhého.

Čtenářům, kteří pochybují o židovském původu Führera, se doporučuje přečíst si jeho životopis, který napsal profesor Gottingenské univerzity G. Kessler, anebo Kardelovu knihu „Hitler - zakladatel Izraele“^{*)}. Alois Schicklgruber, Hitlerův otec, byl nemanželským synem židovského bankéře z Grazu a jeho

^{*)} New Century Press, ISBN 0-9567523-0-5. Lze najít v internetu. Jiní badatelé uvádějí, že zde zmíněný Hitlerův děd Frankenberger byl z rodové linie Rothschildů. (!!!)

služky Schicklgruberové. Bankéř se jmenoval Frankenberg.

Je zajímavé, že Kardel, když psal svou knihu vydanou v roce 1974, nevěděl o Kesslerově brožuře, protože ta okamžitě zmizela z knižního trhu - skoupená židy. Kardel uvádí, že téměř celé nejbližší okolí Hitlera sestávalo z lidí, kteří měli příměs židovské krve, s výjimkou Rohma, zabitého na samém začátku Führerovy kariéry, jenž byl „čistým Árijcem“. Dva, polní maršál Milch a Eichmann, dovedení a zabití židy v Izraeli, byli po obou rodičích chazarskými židy.

Maršál Žukov

V ěrolomný útok Hitlera na Sovětský svaz byl strašným úderem pro „židy na pozicích“. Jak je známo, v Kremlu ani nechtěli věřit této neočekávané zprávě, která znamenala nevyhnutelnou smrt všem východním židům, a dokonce ne z rukou Hitlera, ale všech národů obývajících sovětské Rusko. Zatímco ve starém Rusku byl takzvaný „antisemitismus“ zjevem sporadickým a neměl takové ostré formy, tak nyní, podle svědectva samotných židů, všechno obyvatelstvo státu mělo k nim postoj nepřívětivý, s výjimkou „disidentů“, samozřejmě.

Paradox prohry války, kterou mělo Německo už téměř vyhranou, doposud zůstává záhadou. Němci po vzoru Napoleona nyní často obviňují mrazy, které je zahubili pod Moskvou. Sovětští historici až do „odvěčnění“ Stalina připisovali vítězství „géniovi“ generalissimovi, a nyní ho připisují komunistické straně jak celku. Pokusme se najít částečné objasnění chodu událostí v charakteru těch dvou osob, na kterých závisela nejdůležitější rozhodnutí v souvislosti s vedením grandiózní operace. Jak píše Koestler ve své knize o Chazarech, jejich bek, A ne kagan, se v době válečných událostí stavěl do čela ozbrojených sil státu. V souladu s tímto zvykem byl bek Stalin vyhlášený Nejvyšším za hlavního velitele všech armád SSSR.

Kdo jmenoval maršála Georgije Konstantinoviče Žukova do funkce náčelníka Generálního štábu, nám není známo.

Nejpravděpodobněji to byl výběr samotného Stalina, výběr výjimečně úspěšný. Žukov byl ve vojenských kruzích známý jako „antisemita“, a proto jeho jmenování do této funkce nemohlo vyjít ze Stalinova „židovského“ okruhu.

V prvních dnech války byli všichni židé v úplné panice a zmatku a jak ti jen bylo možné, dávali přednost neupozorňování na sebe. Stalin, který podle svědectví samotného Žukova vůbec nebyl nějakým pologramotným hlupákem neschopným číst ani zeměpisné mapy, úplně rozumně odevzdal celé vedení válečných událostí svému náčelníkovi štábu a pouze podporoval jeho rozhodnutí svou autoritou. Sovětský svaz vyhrál válku, navzdory

jejímu úplně tragickému začátku, protože vlastenectví ruského národa je nezdolatelné, a proto, že nad hlavou amatéra Stalina vojenské události řídil výjimečně talentovaný profesionál maršál Žukov.

Žukov, tak jako Suvorov, vynikajícím způsobem chápal psychologii vojáka. Samozřejmě, chápal, že duch armády je silně podlomený procesem stínání hlav jejích náčelníků před válkou.

Když už byli Němci nedaleko od Moskvy, mnohé intendatské sklady města byly rozkradené obyvatelstvem, protože jejich ochranka se rozutíkala. V této chvíli Žukov vydal příkaz, pod kterým byl podepsaný pouze on, o okamžitém odvolání viníků z funkcí a jejich zastřelení. Všechna jména zastřelených byla bez výjimky židovská - Rosenberg, Blumenthal, a tak dál. Všeobecné pravidlo bylo také to, že o podobných zastřeleních sovětské agentury nikdy neinformovaly. Bylo jasné, že Žukov tímto příkazem, uveřejněným na jeho osobní nařízení, chtěl podtrhnout, že židé nyní úlevy mít nebudou a žádné nemístné shovívavosti jim projevovat nebude.

Je bez jakýchkoliv pochybností, že tento příkaz ihned vysoce zdvihl jeho prestiž a zajistil důvěru vojáků a důstojníků vůči němu. Bez Žukova by nebyly zavedeny nárameníky, některé nové řády, otevřené některé chrámy.

Všechno to ohrožovalo nadvládu židů, ale v době války, od jejíhož výsledku závisela celá jejich budoucnost i samotný život, se museli smiřo-

vat se situací. Kromě toho, pokud „klíč k moci“, tajná policie, byl v jejich rukou, tak k obavám z budoucnosti neměli zvláštní příčiny. Berija byl navíc náčelníkem sovětské vojenské kontrarozvědky a přes ní držel celou armádu pod svou kontrolou.

Zvěřské vyvraždění polských důstojníků v Katyni, které se nejdříve připisovalo Němcům, potom Rusům ve skutečnosti organizoval Berija a jeho židovští agenti kontrarozvědky. Dříve uvedená Clair Sterlingová nazvala v svém článku polský antisemitismus „klasickým“. Polští důstojníci byli právě nositeli tohoto „klasického antisemitismu“, a oni byli zničeni jako potenciální nepřátelé židů. Zničení sovětských vojenských kádrů před válkou a vražda polských důstojníků v Katyni jsou projevy téhož „pořádku“.

Vítězství, rozhodující o údělu světa, stálo neuvěřitelné oběti a vyžádalo si desítky milionů lidských životů. Ze všech etnických skupin SSSR nejvíce utrpěli Rusové - velkorusové, Malorusové*) i Bělorusové - a nejméně židé, kteří obsadili funkce rezervistů v týlu, oddílech ochranky, v řadách tajné policie, která rozšířila svojí činnost zahrnutím vojenské rozvědky.

Ale, jak to vždy bývá po vyhraných válkách, v masách obyvatelstva se bouřlivou vlnou zdvihl cit vlastenectví a národní hrdosti, anebo - jak to pojmenovává Deutscher - cit „šovinismu“. Zde je možno poznamenat že západní tisk tímto jménem nikdy nenazývá divoké vystoupení sionistů, ale nikdy nevynechá příležitost nazvat ruské vlastenectví „šovinismem“.

Střet ruského „šovinismu“ s židovským „internacionalismem“ byl pouze otázkou času. Zadušující nadvláda „Židů na pozicích“ se stávala nesnesitelná a Rusové, začínající si uvědomovat svoji sílu, oduševnění vítězstvím nad nepřítelem vnějším, se vážně pustili do svržení nepřítele vnitřního.

Vyvraždění ruských „šovinistů“

Díky soustředěnému úsilí západního tisku nacházejícího se pod plnou sionistickou kontrolou, je období ruské historie přibližně od roku 1945 do roku 1950 překryto závojem mlhy. Příčina tohoto „bílého místa“ v historii je celkem jednoduchá:

- říkat pravdu a připomínat boj ruského vedení s židovským, bylo co nejprísnější zakázáno, protože to by mohlo vyvolat řadu „nejchoulostivějších“ otázek, jako například, odkud se vzala židovská moc a kým a jak byla podporována.

---

*) - tak se po staletí nazývali Ukrajinci, dokud je západní propaganda nezačala odtrhávat od společných všeruských kořenů sahajících až ke Kyjevské Rusi - pozn. red.

Avšak, jak se říká, šídlo se v pytli neutají.

Americký časopis, kterého vydavatelem byl žid David Lawrence, uveřejnil rozhovor s známým přeběhlíkem Nikolajem Chochlovem, agentem sovětské tajné policie. Objevil se v Americe a byl pozván do redakce časopisu k rozhovoru. Rozhovor byl nahrán a plně uveřejněný v čísle tohoto časopisu 21. ledna 1954:

Uvádíme část z tohoto rozhovoru:

Chochlov: V roce 1938, když se Berija stal hlavou NKVD, vytvořil kolem sebe skupinu jemu oddaných lidí.

Otázka: To byli čekisti?

Chochlov: Většina z nich byli čekisti, ale židovského původu. V roce 1940 se Avvakumov stal jeho pomocníkem. Sloužil Berijovi úplně oddaně. Fakticky Berija držel v svých rukou všechnu sílu tajné policie. Avvakumova jmenoval šéfem speciálního oddílu, který měl agenty v každé části armády.

Otázka: Jak se Avvakumov podílel na těchto událostech?

Chochlov: Nyní jsme se dostali k židovské otázce v Sovětském svazu. Židé se často považují nejen za občany státu, ve kterém žijí, ale i za členy mezinárodního hnutí sionistů. Mají svoji vlastní historii a tradici a v Sovětském svazu jsou neznáma zainteresanější v otázkách svého národa, než v otázkách světového komunismu. A. A. Ždanov a jeho skupina to nemohli židům zapomenout. Proto v roce 1948 on a někteří další začali boj proti židům.

Otázka: Co se stalo s tímto bojem, se Ždanovem?

Chochlov: V tomtéž roce, 1948, Ždanov zemřel a Berija a Avvakumov okamžitě spustili „leningradskou kauzu“. Tvrdili, že skupina v čele se Ždanovem, která obviňovala židy z kosmopolitismu, skuteční komunisté, ale ruští šovinisté. A osoby, které byly ve velmi vysokých funkcích, se ocitli před soudem. Někteří z nich byli postřílení a další se dostali do vězení.

Otázka: Kdy to bylo?

Chochlov: Na začátku roku 1949. Avvakumov byl tehdy ministrem Státní bezpečnosti a stál v čele tohoto „procesu“. To bylo dočasné vítězství Kaganoviče, Beriji, Melenkova a Avvakumova. Spiknutí proti židům bylo zlikvidováno. Bylo to v letech 1945-53.

Chochlov plně potvrzuje, že židé na teplých místečkách zůstali tím, kým byli i do jejich „mobilizace“ do strany bolševiků, tedy judaisty a sionisty, a nijak se nemohli stát skutečnými (a nejen podle jména) komunisty.

Ještě i po vítězoslavné válce ruského národa zůstávali v SSSR natolik silní, aby mohli zahájit masový proces v Leningradu, proti svým nepřátelům, který trval tři roky. Víme, že soud v SSSR byl v těch časech velmi „rychlý“, nikoliv však spravedlivý a milosrdný - je možné si lehce domyslet, jaké množství obviněných bylo možné v Leningradě „zpracovat“ v takovém období.

Zajímavé porovnání: ve dnech, když se píší tyto řádky, noviny informují, že v Sovětském svazu soudí dva židy: Ginsburga a Ščaranského. „Celý svět“, jak lze v takovýchto příkladech předpokládat, začal projevovat nevůli. USA se vyhrožují různými represemi za porušení „lidských práv“. V rámci protestu se zastavuje cesta vědců do SSSR, a tak dále. Ale hle, když ani ještě dva „židé na pozicích“ nebyli odsouzeni, ale desítky tisíc ruských lidí obviněných ze „strašného zločinu šovinizmu“ byli vyhubeny židy v Leningradu, nikdo ze západních „humanistů“ ani nepípl. Dokonce i emigrantský tisk jaksi považoval za moudřejší ponechat tyto velmi významné „leningradské procesy“ bez zvláštní pozornosti.

Jestliže otevřeně soudit Ždanova, populárního v stranických kruzích, bylo nebezpečné, židé ho jednoduše otrávil.

Násilná smrt Ždanova byla očekávaným signálem začátku čistky stranických orgánů od elementu nebezpečného pro židy...

„Čistka“ řad strany od „šovinistů“ se děla v časech vrcholu slávy „generalissimuse“ Stalina, když ten, zdálo by se, byl neomezeným despota. Ale, jak úplně jasně říká Chochlov, „leningradská kauza“ a likvidace „šovinistů“ nebyly Stalinovým vítězstvím, ve skutečnosti byly vítězstvím Beriji a jeho podřízených.

Ždanov byl, jak je známo, osobním přítelem Stalina, a je mimo jakékoliv pochybnosti, že svoji protižidovskou činnost začal bez Stalina souhlasu - to jasně potvrzují následující události v Sovětském svazu. Jinak řečeno, leningradský boj židů s „ruskými šovinisty“ byl tím nejhroznějším varováním samotnému „despotovi“, kdyby se pokusil podniknout něco podobného.

Židé-Chazaři, vraždící pány toho státu, v kterém žijí, zde tedy v Rusku, podpořili tak tradici svých dávných, avšak nepravých předků židů-Semitů, kteří zničili více než 75 000 Peršanů „šovinistů“ asi před 2500 roky, což je popsáno v knize Ester. Na počest těchto krvavých jatek si židé ustanovili veselý karnevalový svátek Purim, slavený až doposud všemi židy na celém světě. Je nutno poznamenat, že by ustanovili i Purim-2 na počest „leningradského procesu“, kdyby se jejich vítězství neobrátilo v porážku.

Pro úplnou analogii s těmito událostmi v Sovětském svazu byla vybrána i vlastní „Ester“ - Róza Kaganovičová, poslední Stalinova žena.

Róza byla sestrou kagana Kaganoviče! Že Stalin, stejně jako také poslední perský král za časů Ester, byl plně v rukou jej obkličujících židů, potvrzuje i následující historický fakt. V době začátku historických procesů v Leninradu se Stalin dožil 70 roků. Při této příležitosti mu Ben-Gurion poslal taký nadšený pozdravný telegram, že ani „despota“ nemohl snést nadšené pochvaly Ben-Guriona a tento dokument nazval nejhnusnějším v historii diplomacie Izraele. To dokazuje, že tehdy, koncem 40-tých let, byl Stalin ještě pod kontrolou sionistů a nezačal svůj boj s nimi.

Leningradský proces dává právo tvrdit, proti mínění všelijakých „expertů“ a „sovětologů“, že ani čistka strany, ani čistka armády v předválečných letech nebyly Stalinovým dílem, ale Kaganoviče a Beriji, samozřejmě, za činné účasti celé skupiny „Židů na pozicích“ bezohledně utvrzujících svou moc.

V sovětském tisku se v jistou dobu velmi často objevovaly články-nekrology v souvislosti s úmrtími různých lidí, kteří zahynuli v době pomsty Beriji a Izraeloviče. Téměř všechny tyto články obsahovaly jednu a tu samou stereotypní frázi o obětech této pomsty: „*stal se obětí kultu Stalina*“. Je zvláštní, že doposud nikdo nevěnoval zvláštní pozornost posledním slovům této fráze. Nebylo by jednodušší říci: „*stal se obětí Stalina*“. Proč se připomíná kult?

V skutečnosti je v těchto slovech vložený úplně konkrétní smysl: „*kult*“ říká o existenci skupiny „*kultistů*“, kteří ho vytvořili a podporují pro svoje vlastní výhody. Například Semité měli kult bůžka Molocha, do jehož ohnivých útrob Semité házeli živé kojence. Každý chápe, že tyto nešťastné děti nebyly oběťmi samotného Molocha, ale jeho „*kultistů*“. Bez nich by nebylo ani Molocha, ani přinášení obětí Molochovi.

Stalin byl tím Molochem, krytým kultem, jímž židé hubili svoje vlastní nepřátele pod maskou „*oběti bůžkovi*“. Je to i pohodlné, i bezpečné, a odpoutává to pozornost nerozumných „*humanistů*“ od temných a krvavých činů samotných kultistů.

(*) V Praze byl na podzim 1952, úplně neočekávaně pro všechny, uvězněn hlavní tajemník Ústředního výboru Komunistické strany, žid Rudolf SLÁNSKÝ, a společně s ním celá skupina známých židů. Soudili je bleskově, od 20. do 25. listopadu, a 13 funkcionářů, ze kterých 11 byli židé, odsoudili k smrti a ihned je postříleli či oběsili. Mezi popravenými byl i samotný Slánský. Proces zahájil Klement Gottwald, Stalinův přítel, a je

---

(*) V tomto bodu začíná ústřední téma této unikátní knihy, o tom jak se bek Stalin „zbuntoval“ chazarsko-židovskému kaganátu a co následovalo.

mimo jakýchkoliv pochybností, že s jeho souhlasem a na základě jeho směrnic.

Skutečné jméno Slánského bylo Salzman. Poprvé během celé existence komunismu bylo oficiálně oznámeno, že „*sionisté a vláda Izraele jsou agenty amerického imperialismu*“.

Tato akce byla otevřeným vyhlášením války světovému židovstvu, které, jako obyčejně, zůstalo úplně nezaznamenané.

Stalin Gottwalda podpořil „krymskou kauzou“, a potom začal „proces s židovskými lékaři“. O začátku čistky informovala TASS 13. ledna 1953. Je zajímavé uvést tu krátký úryvek z článku jistého Whitea - zřejmě žida - uveřejněného v *Readers Digest* v červnu 1967:

„13. ledna 1953 se udál nejstrašnější úder. Titulky novin křičely, že devět vynikajících moskevských lékařů (většinou židů) se přiznalo, že trávili své pacienty v Kremlu na příkaz Americko-židovského Sjednoceného organizačního výboru, pracujícího v prospěch všesvětového židovského spiknutí. V průběhu třech měsíců bylo uvězněno nespočetné množství židů. Potom milostivě Stalin zemřel 5. března 1953.“

Není těžké se dovtípit, kdo zabezpečil tento „akt milosrdnosti“. Delegation francouzských komunistů, která navštívila Moskvu nedlouho po Stalinově smrti, říkala úplně otevřeně, že prý Stalin měl srdeční příhodu v době návalu zlosti, když vyhrožoval, že všechny židy vysídlí do Birobidžanu. Berijovi agenti, Stalina obstoupili, chytli svého „vladyku“, uložili do postele a udusili poduškami.

(Berija věděl, že Stalin plánoval 5. března 1953 zahájit deportace židů z Moskvy. (...) Někteří viděli autobusy parkující kolem Moskvy, které byly připraveny k deportacím židů.)

9. března Stalinův syn - Vasilij - náhle kamsi zmizel. V časopisu *Time* bylo napsáno, že jeho zmizení je spojeno s tím, že „vyjadřoval pochybnosti o přirozenosti smrti svého otce“. A 14. března, po obědě v Kremlu náhle zemřel Klement Gottwald, otrávený Berijovými agenty, jak tehdy všichni říkali.

113 Berijových dnů

Tak jsme krok za krokem došli k nejdůležitějšímu období současné historie, jehož podstata je vládci světa starostlivě ukrývána před „démosem“ a zůstává až doposud v hluboké tmě.

Po popravě „zrádce“ beka Džugašviliho byl na jeho místo okamžitě jmenován náčelník „pretoriánské gardy“ Lavrentij Berija, kvůli zamasko-

vání veřejně zakrytý Melenkovem, který na jeho působení neměl žádný vliv. Samotný chán neboli kagan Lazar Kaganovič i nadále, jak se od něho očekávalo, zůstával ve stínu, ale je bez jakýchkoliv pochybností, že nejvyšší moc, stejně jako předtím, se plně nacházela v jeho rukou.

Nyní bude namíste připomenout si jednu epizodu z americké historie té doby... V Americe chytili na místě zločinu dva židy, manželé Rosenbergovy, kteří ukradli tajemství nové atomové zbraně a odevzdali je do rukou Moskvy, tedy svému krajanovi Berijovi, který byl předsedou výboru pro atomové zbraně SSSR (...) V Americe předsedou takového samého výboru byl další žid, „admirál“ Strauss, který nikdy nebyl námořníkem, ale jehož prezident Roosevelt jmenoval admirálem. (...)

Když byli Julie a Etel Rosenbergovi na základě zákona odsouzení k smrti, petice o milost přicházely ze všech zemí zeměkoule, dokonce i z Vatikánu. Nejhluchnější byla. „lůže velkého východu“, která požadovala opětovné posouzení kauzy.

Kromě toho, Rosenbergovi byli hluboce religiózní lidé, po celou dobu je navštěvoval rabín Kozlov, aby upevnil jejich ducha, když byli uvěznění. Rabín na jejich prosbu nad nimi uskutečnil i obřad pohřbu podle všech pravidel judaismu. Z toho možno vyvodit přímý závěr: Rosenbergovi nebyli komunisté.

I rozsudek smrti nad nimi vynesl žid, jménem Kaufmann, a to, jak otevřeně psaly americké noviny, byl svým způsobem rituální akt: ne gój, ale vlastní, žid, přinesl jak oběť dva své židovské soukmenovce. (...)

„Pretoriánská garda“ posílená atomovou zbraní nového typu by se nemusela bát svých vnitřních nepřátel a libovolné povstání, zaměřené proti diktatuře židovského kagana, by bylo potlačeno.

Po popravě „zbuntujícího se“ beka Džugašviliho byla zahájena epocha „100 Berijových dní“, jak ji nazval uvedený Isaac Deutscher v článku, který se objevil v časopisu Reportér z 1. září 1953, tedy nedlouho po Berijově smrti. Oplakávajíc Berijovu smrt, Deutscher píše, že Berija zahynul právě v době, když dělal hluboké reformy, jejichž konečným cílem byla decentralizace vládnutí státu a vytvoření autonomních celků.

Jinak řečeno, **židé-sionisté, kteří úplně získali do rukou moc, začali uskutečňovat svůj základní program - rozčlenění Ruska**, což mělo, ale nestihlo, vytvořit zárodek potom zaniknuvšího Zakládajícího shromáždění. V svém článku Deutscher ani neuvádí Melenkova, považujíc ho za pěšáka, který nemá žádnou moc.

„Carování“ diumvirátu Kaganovič-Berija v skutečnosti pokračovalo ne 100 dní, jak píše Deutscher, který tuto cifru přirovnal k 100 dnům Napoleona po jeho návratu na ostrov Elba, ale 113 dní: od 6. března do 27. června

1953. Globální význam těchto 113 dní je ukrytý před zraky nezasvěcených neproniknutelnou oponou.

Věci se (oficiálně) děly takto: Ihned po smrti Stalina na příkaz Kavana, Beriji a Avvakumova, jak potvrzuje Chochlov, začalo drcení nových „šovinistů“, v čele kterých stáli Ignatěv a Rjumin. Všichni židé byli vypuštěni z věznic a vyhlášeni za nevinné. Když „liberál“ Berija upevnil svoji moc vlnou teroru, pustil se do uskutečňování uvedených vnitřních reforem. Všechno výše uvedené je dobře známo a je podchycené historií.

Ale je zde i druhá strana mince, na kterou prostí smrtelníci nemají právo pohlédnout ani jedním okem.

Bouře druhé světové války smazaly z povrchu zemského vojenskou sílu takových států jako Japonsko, oslabily Francii a Anglii a nechaly na vrcholu dva státy - vítěze: USA a SSSR. Kromě toho, **pouze tyto dva státy měly v těch letech jaderné zbraně: díky „obrovské náhodě“ se výroba této „ultimativní“ zbraně nacházela v rukou židů - Strausse v USA a Beriji v SSSR.**

Dále: všichni, kteří se zajímají o mezinárodní politiku, dávno vědí, že **Amerika je uchválena vnitřním nepřitelem - židovskou klikou.** Sovětský tisk někdy nazývá tuto temnou sílu „sionistickou mafií“ diktující administraci svoji vůli. **Tato mafie dosazuje na „trůn“ jí vyhovujícího prezidenta a ona i svrhává jí nevyhovující prezidenty,** kteří se pokoušejí působit příliš samostatně.

Osud Kennedyho, Nixona a Agnewa slouží jako jasný důkaz toho, jak židovská nadvláda trestá svoje neposlušné figurky. Ne celkem rozumný „Jimmy“ jednou přímo řekl, že on dobře ví, na kom závisí jeho postavení prezidenta Spojených států a že se nikdy neopováží působit proti zájmům židů. Předvolební řeči Cartera a

Forda byly plné takového podlého a hnusného podlézačství ve vztahu k židům, že je odporné je číst. Nixon před svým pádem často opakoval: „Židovská kabala na mě sahá, aby mě zahubila.“

Nevelká skupina „vyvolených“ tak mohla za pomoci jaderných zbraní lehce držet ve strachu a podrobení celý svět a diktovat mu svou

vůli. Myšlenka nové strašné zbraně se zrodila v židovských hlavách a podle práva představitelů „Bohem vyvoleného národa“ museli sklídit plody práce svých „mudrců“ a zotročit silou zbraní celý svět.

Všichni nepřátelé židů leželi v prachu. Na světě neexistovala žádná organizovaná síla, která by pro ně mohla být nebezpečná.

Shrnutí - situace na jaře 1953

Sjednocená moc Ameriky a Sovětského svazu byla plnou zárukou bezpečnosti židů před všemi potenciálními nepřáteli.

Pouze tyto dva státy měly v těch letech jaderné zbraně a výroba této „ultimativní“ zbraně se nacházela v rukou židů
- Strausse v USA a Beriji v SSSR.

Amerika je dokonale uchváčena vnitřním nepřítelem
- židovskou klikou

Ozbrojené síly SSSR - sice plné „šovinistů“ - avšak přeplněné až do krajnosti „tajnými“ nemohly být využité pro boj s židy.
Nebezpečné elementy byli vyčištěny po likvidaci generalissima Stalina.

Obzor byl úplně čistý a bezoblačný. Zůstávalo pouze zahájit perestrojku světa na nový židovský pořádek a sklízet plody kolosálního vítězství v průběhu nadcházejících staletí.

S plným právem a bez jakýchkoliv námitek a nebezpečí mohli židovští vladaři zvolat: „Car přinesený jako oběť - carství je zničeno!“

Ale celosvětovému chazarsko-židovskému kaganátu nadešel náhlý konec: **27.6.1953 najednou svět šokoval ruský maršál Žukov.**

Likvidace židovského kaganátu

Začátek byl velmi jednoduchý a nenápadný. Nadešla sezóna obvyklých letních manévru a maršál Žukov požádal, aby mu dovolili přesunout k Moskvě dvě tankové divize rozmístěné na Uralu. Souhlas byl dán a brzy dvě divize přijely k hlavnímu městu. Tyto tankové divize rozložené u Moskvy po jejich přesunutí z Uralu posloužili Žukovovi jako „hlavní oporná síla“ při likvidaci centra židovské moci v Sovětském svazu - štábu tajné policie na Lubjance. Bez této reálné síly by žádné pokusy povstání proti hegemonii židů jednoduše nebyly možné.

Pro ty, kteří nemají ponětí, jaká síla byla soustředěná v Berijových rukou, je třeba aby si přečetli a zamysleli se nad následujícími řádky, které brzy po jeho pádu uveřejnil americký tisk. Ve vydání židovského časopisu *Newsweek* z 20. července 1953 bylo řečeno, že ve chvíli Berijova pádu jeho „státu ve státě“ neboli Ministerstva vnitra, jej tvořil 1 milion lidí, z kterých polovina byla organizována jako skutečná armáda s vlastním dělostřelectvem, tanky, letectvem. Berija byl jediným a úplným vlastníkem této armády. Zajmout takového člověka holýma rukama bylo jednoduše nemožné.

Ačkoliv už přešlo více než čtvrtstoletí od krachu judaisticko-sionistického jařma v Sovětském svazu, a svět zažívá ve stále ostřejší podobě přímé následky tohoto strašného úderu na kaganát, nikdo ještě nezná všechny podrobnosti moskevského převratu.

Zvláštnost

Je zvláštní přestavit si, že my se všemi podrobnostmi víme o násilné smrti imperátora Pavla Prvního, zabitého v Petrohradu 1.3.1801 v Michajlovském zámku, tedy před téměř dvěma staletími, ale to, co se událo za našeho života, nevíme přesně. Kdosi se úmyslně snaží zaretušovat a vymazat z lidské paměti tuto velmi vážnou událost.

Verzi, kterou autor slyšel od jednoho zahraničního „očitého svědka“, a podle které bylo centrum Moskvy po několik dnů odříznuto od světa Žukovovými tanky, které prý stály těsně u Bulvárního okruhu, je třeba považovat za vymyšlenou, založenou na nevelkém množství pravdy.

V americkém časopisu *Time* z 20. července 1953 článek s titulkem „Rusko“ začíná takto:

„Čistka toho, kdo čistil. Po Sadovém okruhu, živém širokém průjezdu v severní Moskvě, projel oddíl sovětských tanků a náklad'áků s vojáky...“

Čas: pět hodin odpoledne, 27. června

Podobné obrázky jako ty tanky nejsou obvykle v Moskvě vidět, a proto si toho zahraniční diplomaté všimli „se zájmem“. Dále časopis informuje o tom, že večer toho dne se uskutečnilo parádní představení nové opery „Děkabristé“ v Bolšom tēatre, na kterém byla přítomná nejvyšší „šlechta“ Kremlu - všechna, s výjimkou Beriji.

Z toho se činí závěr, že cílem této kolony tanků byla Berijova likvidace. O několik dní předtím Prezidium Nejvyššího Sovětu formálně uvolnilo

Beriju ze všech funkcí a vydalo příkaz postavit ho před soud. Obvinění - zrada Vlasti. Ale všechny podrobnosti zůstávaly ukryté před zraky široké veřejnosti, a až 6. července *Izvěstije* krátce oznámily, že jeden z členů vlády dostal zasloužený trest za odklonění se od linie strany.

Časopis *Newsweek* z toho samého dne popisuje moskevské události takto:

„27. června odpoledne, tanky a nákladáky s ozbrojenými vojsky přehřměly po Sadovém okruhu v Moskvě...Tanky bylo vidět z oken nové budovy amerického velvyslanectví. Směřovaly ke Kremlu. Nedaleko od Kremlu a několik čtvrtí od Sadového okruhu se nachází Lubjanské náměstí. Na jedné jeho straně je rozložená masivní a pochmurná budova štábu Ministerstva vnitra. Kdesi uvnitř budovy měl Lavrentij Berija svou oficiální rezidenci - dobře zařízený byt s 16 místnostmi...“

Dále se taktéž uvádí představení opery „Děkabristé“, na které byla upozorována nepřítomnost Beriji. Potom následuje věta:

„Je plně opodstatněné předpokládat, že Berija byl uvězněn 27. června a že Sovětské armádě byl dán příkaz odvrátit odpor vojsk Ministerstva vnitra.“

Posléze, v nejvlivnějších amerických novinách *New York Times*, které patří židovským spříbuzněným rodinám Ochs-Dreyfuss-Sulzberger, z 11. července 1953, se objevil článek, který napsala samotná hlava klanu Sulzberger, kde bylo uvedeno následující:

„Předpokládá se, že zatčení Beriji se událo 27. června, když se tanky objevily v Moskvě. V průběhu několika hodin odpoledne bylo vidět vojáky v ten den, kdy byla upozorována nepřítomnost Beriji na operním představení.“

Nutno poznamenat, že všechny tyto vedoucí orgány amerického tisku měly v té době v Moskvě své vlastní korespondenty. V těch samých novinách ze 14. července je významná věta o tom, že Sovětská armáda v Moskvě, tedy maršál Žukov, „je klíčovým faktorem Berijova pádu“.

Londýnské *Večerní Noviny* z 29. července 1953 psaly, že moc v Moskvě se nachází v rukou vojenského triumvirátu, v jehož čele se nachází maršál Žukov. Podle oficiálních sovětských údajů byl Berija kdesi a kýmsi uvězněn za zradu, souzený po několika měsících a potom popraven.

Jeden z rakouských žurnalistů autorovi řekl, že Berija byl uvězněn 27. června v Moskvě přímo v Kremlu, převeden podzemní chodbou do Butyrského vězení a tam byl večer v ten samý den zabit.

Podle jiných údajů Beriju kdosi zabil v Kremlu, zřejmě 27. června a celá jeho kolosální organizace se po ztrátě svého vůdce rozpadla sama od sebe, bez jakéhokoliv tlaku zvenku. To se zdá být málo pravděpodobné.

Věci se zpočátku udály jinak. Žádné velké spiknutí nebylo, a ani být nemohlo. Jinak by ho ihned odhalili Berijovi agenti a zlikvidovali by všechny jeho účastníky.

Je očividné, že do Žukovových plánů bylo zasvěceno pouze několik vyšších důstojníků dvou tankových divizí, které zavolal z Uralu. Někdo z nich, a možná i samotný Žukov, zastřelil Beriju v době zasedání Politbyra v Kremlu. To se mohlo stát mezi 16. 00 a 16. 30 odpoledne. Ihned po jeho zabití Žukovovi důstojníci obsadili telefonní stanici v Kremlu a na příkaz Žukovova se oddíl tanků a obrněných transportérů s pěchotou vypravil na Lubjanku. Objevení se této ozbrojené síly bylo natolik neočekávané a bleskové, že nikdo z vedení Ministerstva vnitra nestihl a ani se neosmělil organizovat odpor, a celý Berijův štáb byl zajatý v okamžiku, včetně Berijovy pravé ruky - Izraeloviče, který se pouze nedávno vrátil ze sibiřského tábora, kde proseděl mnoho let.

Jak je známo, nikdo z obyvatel Moskvy neslyšel na ulicích města v ten den střelbu, nenastaly žádné nepořádky, ba ani premiéra opery „Děkabristé“ nebyla zrušena.

Jinak řečeno - „Velká ruská revoluce“ si nebrala příklad z „Velké kulturní revoluce“ Maa, která trvala léta za velkého hluku a třesku, ale vkradla se do historie jako „zloděj v noci“, a ačkoliv její výsledky jsou viditelné ve všech koutech světa, téměř všechno obyvatelstvo planety nechápe její význam, dokonce ji ani nechce uznat za skutečnost, která se udála.

Jestliže moc židů v SSSR neměla hluboké kořeny a zakládala se na holém teroru tajné policie, tak zničení jejího lubjanského centra za pomoci Žukovových tanků znamenalo okamžité a nevyhnutelné rozložení této moci a postupné vytlačení židů ze všeho administrativního aparátu státu. Je možno s přesvědčením říci, že Berija byl zabit na místě a soud s ním, který se konal několik měsíců později, byl pouze inscenovaný. Neobyčejně opatrný a předvídavý maršál Žukov nemohl nechat naživu takového nebezpečného nepřítele, jakým byl Berija.

Je nepochybné, že při náhlém útoku na lubjanské centrum tajné policie se Žukovovi důstojníci zmocnili nejtajnějších archivů této z hlediska slo-

žitosti obskurní organizace, včetně korespondence se sionistickými organizacemi mimo SSSR

V letech předtím, když jako hlavní důstojníci spojení mezi sovětskými sionisty a sionisty Evropy sloužili Molotov a jeho žena, známá „Žemčužnaja“, která byla židovka, rodným příjmením Karpová. Zdali proto jí dali rybářskou funkci?*

Mimochodem, v Americe měla mnoho bohatých židovských příbuzných, taktéž Karpů, které měla ve zvyku často navštěvovat.

Zde je vhodné uvést jednu zajímavou podrobnost. Ihned po likvidaci Beriji a po zlomení židovského centra v Moskvě na Lubjance se Molotov objevil v Americe. Jeho první návštěva mířila k Baruchovi, se kterým se dlouho mluvil. Baruch si těsně předtím zlomil nohu a nemohl se hýbat. Ale když dostal podrobnou informaci o strašné novině - Berijově smrti - ihned si dal přistavit auto a vyrazil k Eisenhowerovi, který byl tehdy prezidentem a dlouho s ním o samotě rozmlouval.

Znovu k zajímavé otázce: Jak mohl Berijův aparát tajné služby nezpozorovat „spiknutí“ maršála Žukovova a nezlikvidovat jeho i všechny jeho účastníky, jak se to nejednou stalo v minulosti? Odpověď na tuto otázku, jak bylo výše uvedeno, je úplně jednoduchá: všudypřítomní tajní neodhalili spiknutí jen proto, že, v podstatě, žádné spiknutí nebylo.

V Chruščovových memoárech vydaných v USA se toto „spiknutí“ uvádí, ale tyto „memoáry“ byly vyfabrikovány, o čemž není pochybností, newyorští židé, kteří si ani nedali námahu seznámit se, jak by bylo třeba, s problematikou toho, o čem psali. Například Stalinovi hosté si „dochutňávají“ servírovaného sledě a samotný Chruščov sedí za stolem vedle Naděždy Allilujevové, která v té době už byla dávno v mohyle!

Brzy po Stalinově smrti v západním tisku probleskly zprávy, že v některých vojenských posádkách na Sibíři bylo povstání a rozšiřovaly se zvěsti o tom, že „otec národů“ nezemřel přirozenou smrtí, ale byl zabit. Tato povstání byla, samozřejmě, rychle potlačena. Je zajímavé, že když se Světlana Allilujevová-Stalinová objevila ve „svobodném světě“, ihned na setkání s ní nakomandovali jistého žida Gribauma, který ji přivítal v Londýně. Poté co dostala instrukci, o čem je možné mluvit, a o čem je třeba mlčet, omezila se pouze na to, že nazvala Beriju „zlým duchem“ svého otce, který ho naváděl k rozmanitým zločinům. Ve skutečnosti tento „zlý

*1 „Karp“ je rusky kapr. Karpová byla jmenována ministriní rybného průmyslu SSSR.

duch“ Berija nenavádel Stalina, ale rozkazoval mu a odevzdával mu příkazy hlavního šéfa - kagana Kaganoviče a jeho židovského okolí, které bek Stalin musel přesně plnit.

Světlana navíc trochu přehnalala svou horlivost v lahodění židům, když popisovala poslední hodiny svého otce, „umírajícího na infarkt“. Říkala, že Stalinova tvář byla celá pokrytá černými pijavicemi. Je možné si představit, že by nejlepší lékaři v Moskvě léčili diktátora způsobem středověkých holičů, kteří na vývěskách holičství často psali: „Střiháme, holíme a vypouštíme krev“? A navíc, kde tito moskevští doktoři dokázali za okamžik v zimě nalovit takové množství pijavic, aby jejich bylo dost na celou Stalinovu tvář? Anebo je měli už dopředu speciálně připravené v Kremelské nemocnici kvůli obsluze diktátora? Takovíto drobná prořeknutí někdy odhalují pravdu ne méně jako přímé důkazy.

Zvyk napojit mentory z řad židů k těm gójům, kteří mohou být pro ně užiteční anebo nebezpeční, jako například Světlana Stalinová, praktikují židé od nepaměti. I Solženicyn^{*)}, který se stal „známým a bohatým“ z milosti sionistických protektorů, má za svého tajemníka-mentora žida Ginsburga. Na prvý pohled by se zdálo, že nic z tohoto nemá zvláštní vztah k Žukovově revoluci. Ale, ve skutečnosti, když budeme nadále věřit těm, kteří se nachází pod kontrolou židovských mentorů, nikdy nedokážeme odhalit pravdu. Proto je potřebné, aby čtenář vyvinul zvláštní úsilí a snažil se vyhodit ze svého vědomí všechno to, co mu za poslední desetiletí vtlukali do hlavy židovské prameny a podívat se na historické události pod jiným úhlem pohledu. Pouze tehdy bude moci pochopit pravdu a postupovat tak, jak mu přikazuje rozum a svědomí, a ne tak, jak mu našeptává zamaskovaný žid skrytý pod svobodným zednářstvím. Výsledky možná budou ty nejneočekávanější.

Georgij vítězoslavný

Nyní se v mysli přeneseme do Moskvy časově opět o něco zpět a představme si, že jsme na místě maršála Žukova, spolubojovníka generálissima Stalina, jeho nejbližšího spolupracovníka, známého „antisemity“, který, se samozřejmě, plně ztotožňoval s přáními Ždanova, Rjumina, Ig-

---

^{*)} A. Solženicyn upadl v nemilost za knihu *Dvě stě let pospolu*, dokumentující soužití židů a Rusů do roku 1995 (vyšla 2000) a naprosto korektně pokazuje na židovský lví podíl v bolševismu. Události popsané v této Uškujnikově knize však Solženicyn odbývá pouze tím, že „Berija byl sesazen“. Jinak nic. Toto tabu se neodvážil porušit. Na Solženicina i tak začalo organizované židovstvo kydat bláto. V USA si překlad knihy nikdo nedovolil vydat. Český vydalo nakladatelství Akademia: 1.díl: r.2005, ISBN 80-200-1140-4 (1795-1916); 2. díl: r. 2005, ISBN 80-200-1267-2 (1917-1975).

natěva a mnohých stovek tisíců dalších ruských „šovinistů“, kteří se toužili zbavit všemi nenáviděného židovského jařma.

I samému Žukovovi i mnohým dalším důstojníkům Rudé armády bylo úplně jasné, že v nejbližší době nastane další, ještě radikálnější čistka vojenských kádrů, jak jaká byla za časů Tuchačevského. Po vítězství nad Hitlerem a po smrti Stalina židé nejenže už koneckonců neměli potřebu mít po boku ozbrojenou sílu „jinoplemenných“, ale, jak ukázaly předcházející roky, tato síla byla pro ně krajně nebezpečná. Jak je možno předpokládat, po vytvoření takzvaných „autonomních oblastí“, které měli přispět k úplnému rozčlenění Ruska a likvidaci neaktivnějších „šovinistů“, se židé chystali vytvořit namísto regulární armády místní lidovou milici, bezprostředně podřízené orgánům Státní bezpečnosti.

Po tom, co židé zlikvidovali Stalina, Georgij Žukov byl jedním z prvních na řadě k zavraždění a neustále byl pod bdělým dozorem agentů Beriji. Těžko by se odhodlali soudit ho otevřeně (byl přeci vítěz nad Hitlerem). Nejpravděpodobnější je, že se plánovalo otrávit ho na jednom z obědů, jako to bylo provedeno s Gottwaldem.

Organizovat nějaké „spiknutí“ v Žukovových podmínkách bylo jednoduše technicky nemožné. I on, a všichni ostatní velmi dobře chápali, že každý z důstojníků a štábních vojáků, se kterými přichází v kontakt, mohl být agentem Beriji a významné procento z nich také bylo.

Akce vítězství nad Berijou a jeho štábem se zpočátku udála takto:

Žukov znal osobně velitele dvou tankových divizí a byl přesvědčen, že oni splní jakýkoliv jeho rozkaz. Když se divize připravovaly na manévry, Žukov si zavolal k sobě do štábu velitele a osobně jim předal svůj rozkaz začít útok na Lubjanku okamžitě po návratu k svým oddílům.

Riziko bylo obrovské, ale Žukov jednoduše neměl na vybranou: cítil se být člověkem, který je odsouzený k smrti a jasně si to uvědomoval. Je velmi pravděpodobné, že první část programu a zvláště obklíčení Moskvy se udály pod maskou manévru, což nebylo moc těžké učinit.

Vpád tanků s pěchotou sedící v nich ze vnitřního Bulvárního okruhu na Lubjanku se mohlo uskutečnit bleskurychle. Jeden z velitelů divize byl v hlavním tanku a přes rádio dával příkazy svojí koloně. Je možné s plným přesvědčením tvrdit, že do této zlomové chvíle, když „kostky byli vrženy“ a ustoupit nebylo kam, nikdo z nižší velitelské sestavy a z řadových vojáků neměl ani ponětí, že se účastní na historické události grandiózní a úplně výjimečné z hlediska důležitosti, která má změnit celý další úděl světa, a ne na obyčejných „letních manévrech“.

Je těžké si i jen představit, jaký vskutku „mýtický“ strach zkoušelo celé obyvatelstvo Sovětského svazu z Beriji a jeho „orgánů státní bezpečnosti“.

- Oni zlikvidovali starou Leninovu gardu a možná i jeho samotného.
- Oni zlikvidovali velení sovětských ozbrojených sil před začátkem války s Hitlerem.
- Oni v koncentračních táborech Natana Frenkela zahubili miliony nejlepších synů Ruska.
- Oni otrávil Ždanova a zlikvidovali tisíce „ruských šovinistů“ v Leninogradu.
- Oni si vymysleli svého neporazitelného „generalissima“ a připravili krvavé jatky pro ty, kteří ho podpořili v boji s židy.
- Oni konec-konců odstranili i samotného „generalissima“, když narazili na jeho úpornou snahu svrhnout ze sebe židovské jařmo.

Zahlušit tento pocit strachu v masách národa bylo úlohou téměř neřešitelnou, čemuž geniální vojevůdce Žukov rozuměl velmi dobře. Ale vojenské masy přivyklé na jeho železnou disciplínu slepě šly za hlavním tankem, podpořili ho, když vtrhl do ljubjanské pevnosti a začali drtit Berijovy ochránce.

Když tedy útok byl úplně nečekaný, pak „orgány“ nestihly projevit žádný organizovaný odpor. Když velitelé tanků pochopili, že vítězství nad berijovci bylo dosaženo jedním úderem, přepadem, dali se, samozřejmě, do dorážení svých pradávných nepřátel s velkou horlivostí a uspokojením. Tento proces neprobíhal pouze v hlavním městě, ale i na periférii...

Ruské impérium se budovalo v průběhu 300 let a svobodní zednáři ho zničili v průběhu šesti měsíců. Židovské jařmo v Sovětském svazu vybudované „na kostech a krvi“ se upevňovalo 35 let a tanky maršála Žukova ho smetly doslova za několik hodin.

Žukov uskutečnil převrat sám. Jeho vítězství bylo možné proto, že za jeho zády stály miliony „ruských šovinistů“.

Proto je „mesiánská“ nenávist namířená na Rusko jak celek, což je stále vidět v tisku, v televizorech.

Zločinný žid Kissinger, který dostal Nobelovu cenu míru, vyzval Američany, aby skoncovali s Ruskem bez vyhlášení války, masivním úderem jaderných zbraní.

S čím pánové nepočítali

Když tedy moc židů neměla hluboké kořeny v řadách obyvatelstva a byla založená pouze na široce rozvětveném represivním aparátu, úder Žukovových ocelových strojů zaměřený do samotného srdce tohoto aparátu okamžitě ukončil jeho tlukot a způsobil pád všemocného židovského kaganátu.

„Lubjanská pevnost“ byla silně opevněná, schopná vydržet útok vzbouřených mas v průběhu dlouhého času. Ale židé nepočítali s tím, že je možný náhlý útok tanků, a že tanky se mohou nečekaně objevit v samotném centru Moskvy.

Lubjanské vítězství je svým globálním významem neporovnatelně vyšší než znamenité vítězství svatého knížete Alexandra Něvského, který zničilo tužbu německých rytířů zotročit Slované, neboť Žukov nerozdrtil pouze tužbu, ale už skutečně fakt zotročení celého světa sionisty.

Po Berijově smrti se po nějakém čase pokoušeli obnovit svou moc přes stranu, ale ten samý maršál Žukov ji přetrnul u kořene, když vojenskými letadly dopravil do Moskvy poslance z provincií, kteří hlasovali proti židům a jejich pomocníkům na plénu strany a překazili tak tento pokus.

Po rozdrčení Lubjanky postavil Žukov Kreml před skutečně fakt a navrhl „šovinistům“, kteří ještě zůstali naživu, aby vytvořili novou vládu.

Nový bek - Berija, který nahradil Stalina, byl zabitý. Všemocný kagan - Lazar Kaganovič, byl vyhnán do nějakého závodu jako ředitel^{*)}. Molotova, který bezchybně plnil funkci sionistické figurky, vypravili do Mongolska.

Protože drtivá většina sovětské administrace sestávala ze židů a jimi dosazených lidí, proces jejich vytažení se odehrával poměrně pomalu, zvláště na nižší úrovni, v provinciích.

Ať tak nebo tak, v důsledku Žukovova vítězství byl grandiózní aparát tajné policie, který byl vytvořený zvláště díky úsilí Kaganoviče a Beriji a který svého času založil žid Urickij, zničený, přebudovaný od shora až dolů. A je jasné, že nynější KGB je pouze bledým stínem té strašné instituce, v jejíž čele stál nejnenáviděnější člověk v Sovětském svazu – Lavrentij Berija. Například ve známých Frenkelových táborech, kde se za „starých, dobrých časů“ Berijovy vlády počet uvězněných vyšplhal na 20 milionů, se nyní snížil na několik desítek tisíc.

„Mesiánská“ nenávisť

Úder, který dostalo světové židovstvo, byl natolik tvrdý, že „věrchuška“ na čas ztratila hlas a nevěděla, jak má reagovat na všechny změny. „Dole“ ještě dobře nechápali tuto pro ně strašnou tragédii, která se stala „nahore“ a mnozí nadále s nadšením hovořili o státě, který porazil Hitlera.

---

^{*)} Na světlo byl Kaganovič vytažen jako zasloužilý stařík komunista vlastizrádcem Gorbačovem během „perestrojky“ naplánované již za Andropova - Erenštejna. Perestrojka způsobila otevření Ruska rothschildovským intervencím a jeho vydrancování židovskými „oligarchy“ (s izraelským státním občanstvím). Po nástupu Vladimíra Putina se ovšem situace naštěstí začala významně měnit.

Je možno bez pochyb říci, že v prvních letech krachu židovstva v Sovětském svazu mezinárodní síly sionismu využívaly všechny možnosti na jeho znovuoobnovení, a až když se přesvědčili, že věc je prohrána, byly nuceny vyhlásit Rusku „studenu válku“. Je zajímavé poznamenat, že světový tisk nacházející se pod kontrolou sionistů nyní téměř vždy nazývá Sovětský svaz „Ruskem“, tedy tím jménem, které podle starých zvyků vyvolává přímo reflex nenávisti v jejich duších. 18. července 1957, čtyři roky po začátku „Žukovovy revoluce“, Ben Gurion, rozený žid z Vilnius, původním jménem David Griin, řekl následující velevýznamná slova, která uveřejnila agentura United Press:

„Ačkoliv na začátku svojí existence měl Izrael morální podporu Ruska a materiální podporu Československa, nyní, k našemu velkému žalu a rozhořčení, se oba tyto státy, bez jakéhokoliv důvodu, změnili na nejhorší nepřátele Izraele.“

Toto krátké, ale úplně jasné vysvětlení, jak židé nyní hledí na Sovětský svaz, bylo za dva roky, v říjnu 1959, doplněno dlouhým úvodníkem v londýnských *Times* - jak je v těchto novinách zvykem, bez podpisu - ve kterém se podrobně a přesně objasňovalo, že situace židů v Sovětském svazu se úplně změnila. V článku je, například, tato věta:

„Není pochyb o tom, že vliv židů v sovětské hierarchii, významný už v letech bezprostředně po revoluci v roce 1917, nyní zmizel.“

Několik let předtím známý americký spisovatel James Mitchener řekl větu, jejíž plný význam on sám těžko chápal:

„Židé celého světa nenávidí sovětskou moc mesiánskou nenávisť.“

Ani Hitler se nestal důstojným takové „cti“ jako sovětská moc. Kde se vzala taková nenávisť?

Jak je známo, pogromy v Sovětském svazu nejsou. Židé nejsou vysídlováni do Birobidžanu, jak se to chystal udělat Stalin. Neokrádají je a neutlačují. Bez jakékoliv pochybnosti je to, že oni žijí v Sovětském svazu mnohem lépe než Rusové-Chazaři nebo Semité-Arabové v Izraeli.

Nejenže židy nevyhánějí ze státu, jak se to mnohokrát stalo v dějinách židovského národa, ale naopak, brání jim v emigraci - jak je možné, že v jejich se duších zrodila „mesiánská“ nenávisť, a k tomu k vlasti, ve které se cítí jako doma? Vysvětlení tohoto zvláštního jevu může být pouze jedno: **Objekt „mesiánské“ nenávisti se opovážil uskutečnit akt, který způsobil nenapravitelnou škodu „mesiánské misi“ židovského „národa“ jako celku. Tato mise, čili vláda nad světem, vybojovaná s takovými**

těžkostmi současným židovským „mesiášem“ Berijou, byla tak nelítostně a nečekaně svržená ruským mužikem v maršálské uniformě - Georgijem Žukovem.

Žukov uskutečnil převrat sám, ale jeho úžasné vítězství bylo dosaženo pouze proto, že za jeho zády stáli miliony „ruských šovinistů“. Právě z tohoto důvodu je plamen „mesiánské nenávisti“ namířený na Rusko jak celek a jeho odraz lze nyní každodenně vidět na stránkách mezinárodního tisku, na obrazovkách televizorů a často je slyšet z úst vůdců „svobodného světa“. Intenzitu této nenávisti nelze dokonce porovnávat s tou, kterou židé v minulosti projevovali vůči carskému Rusku. Je to nenávist iracionální, která se může projevit různými způsoby. Ne nadarmo všem dobře známý zločinný žid Kissinger, který dostal Nobelovu cenu míru, ve své knize „Nevyhnutelnost volby“, o které se nyní nepovažuje za vhodné hovořit, vyzval Američany, **aby skoncovali s Ruskem bez jakéhokoliv vyhlášení války, masivním úderem jaderných raket.** „Time“ psal, že tuto knihu se musí pozorně učit generálové Pentagonu a, je třeba předpokládat, že sovětský Generální štáb taktéž!

Na to se stala ještě jedna úplně neuvěřitelná věc, které doposud chybí jakýkoliv logický základ. Je třeba poznamenat, že post ministra obrany se v USA považuje za třetí nejdůležitější. Najednou si v jeden překrásný den prezident Ford pozve k sobě, do Bílého domu, ministra obrany, velmi bezohledného, sebevědomého a hrubého žida Schlesingera, žida (!), a vyhazuje ho ze sestavy členů vlády.

Americký tisk byl úplně zmatený a nevěděl si vymyslet nic jiného, než vyslovit nesmyslný dohad, že dva židé se pohádali mezi sebou a Kissinger přinutil Forda vyhnat Schlesingera.

Podobný případ neměl precedens v celé historii Ameriky a všechny tiskové orgány dali přednost dat na něj „pečeť mlčenlivosti“. A přitom celá kauza spočívala v tom, že Schlesinger, vyplňující vůli svých skutečných pánů příliš přímočaře, hrubě, a sám, vydal příkaz všechny rakety dalekého doletu, dříve namířené na obývané objekty v Sovětském svazu, „přezaměřit“ na raketová zařízení.*)

Admirál Elmo Zumwald, žid, ženatý s Ruskou, který byl svého času jedním z náčelníků štábů Ameriky a znal celou „podšívku“ válečných operací na Blízkém východě, říkal v knize, kterou vydal, že Sovětský svaz svými hrozbami aktivního zasahování do válečných záležitostí nejednou vyrval z rukou Izraele zasloužené vítězství nad Araby...

---

*) Velmi důležitá součást US výzbroje právě a jen a pouze pro tento úder je nyní (cca 30 let od napsání této Uškujnikovy knihy) mj. US radar v Brdech u Prahy...

V kauze Schlesingera je těžké mít podezření na bezprostřední sovětské zasahování..., ale spíše nepřímé. Připusťme, že rozumný, rozhodný a chrabří generál Brown se dozvěděl, že jeho bezprostředně nadřizeny žid Schlesinger je skutečně připraven rozpoutat jadernou válku, výsledek které samotný Brown už dříve předpovídal, když prohlásil, že v současné válce vítězů nebude, ale budou pouze poražení. Ford, člověk krátkozraký, byl pouze pěšákem v ruce židovského okolí a spoléhat se na něj nebylo možné. Když Brown získal podporu svých kolegů ve štábu, odevzdal Fordovi ultimátum: ihned, bez jakýchkoliv ceremonií vyhnat Schlesingera ze služby. Ultimátum bylo posíleno hrozbami, o jejichž podstatě si je možno dělat pouze dohady. Avšak tyto hrozby byly takového rozhodného charakteru, že si Ford pozval k sobě, do Bílého domu, nic netušícího ministra obrany a ihned ho vyhodil z postu...

Kvůli pozlacení takovéto hořké pilulky židé později donutili umem nevynikajícího Jimmyho dát jim příslib, že za jejich podporu ve volbách udělá z potupně vyhnaného Schlesingera nic víc a nic míň než nekorunovaného „krále“ Ameriky, což se také stalo. Jak známo, byl pro něj vytvořen předtím neexistující, nikomu nepotřebný a po odchodu Jimmyho Cartera ihned zrušený úřad - ministerstvo energetiky, s kolosálním rozpočtem a obrovským počtem sloužících zaměstnanců odpovídajícímu „královskému“ postavení židovského představitele. V tisku bylo dokonce zvlášť podtrženo, že na svém postu bude mít Schlesinger plnou možnost ovlivňovat Pentagon a pro posílení tohoto vlivu židé donutili jmenovat do funkce ministra obrany newyorského žida Harolda Browna.

Další případ. V době karibské krize, když americké vojenské síly už směřovaly na Kubu, v židovském okolí prezidenta Kennedyho propukla divoká panika a donutili ho, aby ihned zastavil účast na této avantuře. Kennedymu oznámili, že sovětské letectvo zaútočí na Izrael přibližně tak silně, jak silný úder se americké letectvo chystá zasadit Kubě.

Kennedy nikdy nemohl židům odpustit toto ponížení, což se zčásti stalo příčinou jeho vlastní záhuby.

Žukov a Rusko

Rozruch celosvětových rozměrů, který vyvolali židé v souvislosti s kauzou Ščaranského, nestabilita Izraele na Blízkém Východě, plná závislost prezidentů slabé vůle na židovských kaganech nezvěstují nic dobrého. Spíše to vypadá tak, že svět se blíží ke svému tragickému rozuzlení. Dnes není známo, jestli je dnes v Sovětském svazu vojevůdce takového formátu, jakým byl zesnulý maršál Žukov. Je zajímavé poznamenat, že ani doma, ve vlasti, ani mimo ni, nikdo nikdy neudělal plné ocenění

bojové činnosti tohoto zcela výjimečného vojvůdce, kterému v historii není rovného. To není omyl ani zveličení. Žukovova vítězství radikálně změnila chod historie a třikrát úplně rozprášila tři zakořeněné mýty:

- *První mýtus* - o neporazitelnosti skvělé japonské armády. Byla rozdrčená v krvavých bojích pod Chalkin-Golem a ve Východním Mongolsku.
- *Druhý mýtus* - o neporazitelnosti železných legií hitlerovského wehrmachtu. Byly rozdrčené pod Moskvou.
- *Třetí mýtus* - to je strašný, mnohasetletý mýtus o tom, že jednou, dobyjíce celý svět, budou židé samotným osudem vybraní mu věčně vládnout. Tento mýtus rozbil Žukov v době „lubjanského pogromu“.

Vítězství nad Německem bylo přímým důsledkem bitvy na řece Chalkin-Gol v roce 1936. Tato úplně klasická bitva podle záměru i uskutečnění stojí mnohem výše než významné vítězství Hannibala nad Římany. Ale kdo si na ni vzpomenout nyní, po 40 letech? Hannibal svým vítězstvím dosáhl pouze taktický úspěch, ale Žukov dosáhl strategický. A Japonsko, pamatujíc na mongolské poučení, se neopovážilo začít ani nevelkou diverzní akcí proti Sovětskému svazu při útoku na SSSR, a to zamíchalo všechny Hitlerovy karty.

Žukov v nejtěžší situaci pro stát šel do rizika, přesunul pod Moskvu sibiřské pluky a nimi zlomil útok Němců pouze proto, že Japonsko zůstávalo pasivní, a přes elementárnímu zdravý smysl tak nepodpořilo Hitlera z východu.

V mongolských bojích Japonsko ztratilo 50 000 svých nejlepších vojáků. Japonci, jak mají ve zvyku, se bili do konce; obrovské tisíce mezi nimi byli zabity. Urny s prachem zabitých vojáků a důstojníků vozili přes Charbin do vlasti po nocích, aby před obyvatelstvem utajili ztráty. Sovětská armáda ztratila 10 000 vojáků, ze kterých byli mnozí ranění a potom se vrátili na svoje místa. Podstata, samozřejmě, nespočívala ve ztrátách, ale v samotném faktu rozdrčení a úplného zničení nejlepších částí japonské armády za srovnatelných podmínek boje v terénu. Byl to manévrovací boj, ve kterém Žukov prokázal svoje mistrovství vojevůdce... Japonsko dostalo tvrdé poučení, které mělo silný vliv na psychologii japonského velitelského sboru.

Kdyby měl Žukov v povaze nějaké „napoleonské rysy“, jaké měl Tuchačevskij, mohl by úplně změnit chod historie. Možnosti na to měl, ale on je nevyužil. **Nová poberijovská vláda, která za svoji existenci vděčila pouze a výlučně Žukovovi, se mu brzy odměnila zradou, když byl odvolán ze své funkce „za zády“ - v době jeho cesty na Balkán. To**

slouží jako přímý důkaz toho, že se ho „nahore“ báli a pro svou bezpečnost se rozhodli sebrat mu jeho rukou tu zbraň, tedy ozbrojené síly státu, kterou tak mistrovsky ovládal. **Sionistická mafie se po lubjanském rozdrčení vzpamatovala a po několika letech, když si upevnila svoje postavení ve stranickém a sovětském aparátu, uskutečnila nekrvavý sionistický převrat.**

Nyní jméno maršála Žukova potichoučku vymazávají ze stránek historie na Západě i v Rusku.

Na Západě se snaží vypálit jméno Žukova z lidské paměti plamen „mesiánské“ nenávisti. Pokud se on na stránkách sionisty kontrolovaného amerického tisku i uvádí, tak jako krutý velitel, jakýsi vyvrhel, který pro nic za nic naháněl své vojáky na minová pole, krutý ve styku s důstojníky...

V Rusku prosionisticky naladěni historici, spisovatelé a publicisté všemožně zmenšují a falzifikují zásluhy Žukova, často zaměňují jeho jméno jmény jemu podřízených generálů a připisují jim Žukovova vítězství. Lze předpokládat, že jméno člověka, který radikálně změnil chod historických událostí, bude úplně zapomenuté a vymizí ze stránek oficiální sovětské historie. Ale vojáci, kteří útočili na pevnost judaismu na Lubjance, kteří drtili Japonce v Mongolsku a kteří pod vedením Žukovova dobýjeli Berlín, odevzdají svým dětem a vnukům legendu o současném „Vítězoslavném Georgijovi“, pod vedením kterého sloužili a vítězili.

Pouze na živelnost se v boji proti dobře organizované mafii spoléhat nelze. Ruský národ přinejmenším musí mít správnou představu o základních centrech nepřátel Ruska a chápat jejich cíle a strategii.

Je nutné přinést k národu naše znalosti o mezinárodním sionismu a varovat ho před hrozícím velkým nebezpečím zotročení Ruska „světovou vládou“ a následné úplné genocidy všech Slovanů.

Američtí pozorovatelé, kteří oceňují vojenskou moc SSSR, se pro něco vyhýbají uvádět, zjevně vědomě, velmi vážnou skutečnost, mimochodem, všeobecně známou. Podle statistických údajů mnohokrát uveřejněných v sovětských novinách, početnost žen téměř o 20% převyšuje početnost mužů. Někdy se dodává, že ve skupinách středního věku tato nerovnováha dosahuje na takový velký stát neuvěřitelných 50% - na 100 mužů připadá 150 žen. Jako přímé svědectví tohoto se porodnost zmenšuje a přírůstek obyvatelstva se v některých částích státu blíží k nule. Každému je jasné, že Sovětský svaz si při současném složení svého obyvatelstva nemůže dovolit „rozkoš“ ještě jedné „velké“ války. Ta by byla sebevraždou rasy v nejpříjemnějším slova smyslu. Jak je známo, i Německo utrpělo obrovské ztráty, bojujíc na frontách v době první a druhé světové války. Ale přesto všechno

se v tomto státě počet mužů nezmenšil tak katastrofálně, jak se to stalo v Sovětském svazu. V čem je příčina?

„**Nejlepší z gójů,**“ - říká se v.... (název knihy v „demokracii“ nelze uvést) – „**musí být zabiti!**“ Takto obyvatelstvo ztrácí i vojáky, i vůdce a může být podrobena nepočtené skupině pánů. **Přes Frenkelova jatka každoročně procházely miliony nejlepších ruských lidí, ničených plány a systematicky.**

Všechny tyto oběti se připisovaly na účet „obětního beránka“, na účet Stalina, a tak to zůstalo dodnes. Právě ony změny tak výrazně procentuální poměr mezi muži a ženami v Sovětském svazu.

Podstatou tohoto strašného masakru nebylo potrestání za přestupky, ale zničení nejlepších z gójů, a proto ten masakr byl nelítostný jako mor.

Ale kolik ruských lidí různých etnických skupin (Velkorusů, Malorusů, Bělorusů) bylo vyhubeno v koncentračních táborech Natana Frenkela a Berijových mučírňách - to navždy zůstane temnou záhadou. Jedno lze říci s jistotou: bylo jich neporovnatelně víc, jak (*tu autor použil epiteton, který v „demokracii“ nemožno uvádět*) údajných 6 milionů židů - obětí Hitlera.

„Práce“ židovských katů ruského národa byla kvůli maskování zakrytá „divokým asiatským despotismem“ „otce národů“, a nikdo se zvláště nesnažil, ani nesnaží dozvědět, jakým způsobem a za pomoci jakých sil „otec národů“ Džugašvili držel v slepém područí ne desítky věrných služebníků, ale stovky tisíců ozbrojených lidí, v jejichž čele stáli celkově ne hloupé, velmi rozhodné a navzájem pevně pospojované židovské elementy. Jak je známo, víc jak 80% představitelů nejvyšší sovětské administrace sestávalo taktéž ze židů. Nepřijala by celá tato sionistická mafie opatření k nasazení uzdy svému bekovi, kdyby stalinské čistky neinspirovala a neorganizovala ona sama?

Takovéto zjednodušování a znásilňování historie je v našich časech možné za pomoci masové hypnózy jistého druhu, kterou světový tisk (masmédia) nyní má nad lidským rozumem.

Ty nejpodivnější a nejneuvěřitelnější věci, systematicky opakované na stránkách periodického tisku, se po čase stávají „dogmaty víry“, o kterých pochybovat není dovoleno. Sionisté to výborně berou v úvahu a vždy využívají pro svoje zájmy.

Zopakujme s veškerou jasností ještě jednou:

- **Do své poválečné „vzpourey“ na začátku 50-tých let byl Stalin pouze sionistickým Molochem,** kterému za oběť přinášeli ty osobnosti, jejichž likvidaci sionisté považovali za nevyhnutelné (mezi nimi i samotné židy) z takových anebo jiných příčin.

- Jak úplně správně poznamenala Světlana Stalinová, **Berija byl hlavním vykonavatelem vůle Kaganoviče a tím sionistickým požíračem, který házel do ohně lidi, které sionisté odsoudili k smrti.**

V jedné ze svých řečí Chruščov řekl, že Berija a jeho klika překonali všechny hranice výmyslů, vznášejících obvinění proti těm lidem, které se rozhodli zničit. **Všechno se to konalo, samozřejmě, ne s cílem lahodit „despotovi“, ale s cílem zabezpečit svoji vlastní kůži před možným útokem „ruských šovinistů“.**

Sionistický tisk

V Americe žije jeden vzdělaný a informovaný žid, profesor Danil Burstin, hlavní knihovník Kongresu. Jednou vyslovil takovou významnou větu: **„Američané žijí ve světě pseudofaktů, které uměle pro ně vytvořil jejich vlastní tisk.“** Nepoužil slovo tisk, ale slovo „médiá“, které zahrnuje všechny prostředky propagandy a informace, **přesněji – dezinformace, tedy televize, rozhlas, tisk, a tak dále, které zpracovávají americké „veřejné mínění“ ve směru užitečném pro sionisty.** Noviny *Time* ze 7. srpna 1978 napsaly, že jen v samotném Washingtonu na zpracování „veřejného mínění“, tedy na jeho koupení si, speciální vysoce kvalifikovaní agenti, zvláště židé, utrácejí ročně kolem miliardy dolarů. Před mnoha lety americký žurnalista John Swinton, jako jeden z redaktorů nejvlivnějších amerických novin *New York Times*, které patří židovské rodině Ochs-Dreyfuss-Sulzberger, jednou prohlásil, že **v Americe neexistuje nezávislý a pravdivý tisk. Nikdo nemůže říci pravdu. Žurnalisté prodávají sebe i svoji rodinu za dolary a stávají se otroky boháčů, kteří stojí za jejich zády.**

„Tito lidé tahají nitky, a my poskakujeme. Náš čas, naše talenty, naše životy, naše schopnosti.“

- tak zakončil svou řeč...

Jsou v Rusku síly, které jsou připraveny zvrátit kolo dějin na opačnou stranu a obnovit moc „vyvoleného národa“ v Sovětském svazu? Odpověď musí být kladná, ačkoliv okolnosti, které vznikly po svobodozednářské revoluci na jaře 1917, byly úplně výjimečné a těžko se už mohou zopakovat v budoucnosti. Avšak židé-sionisté našli jiné způsoby obnovení svého vlivu.

Zatím co v předrevolučních dobách pouze nevelká skupina lidí jasně viděla narůstající nebezpečí a nazývala ho úplně správně „siono-svobodozednářským“, tak nyní ruský národ, poučený hořkou zkušeností, musí pochopit, kdo byl viníkem všech ztráty mnoha desítek milionů obyvatel naší

vlasti. Jak je známo, sionistický tisk, popisující „ruský antisemitismus“, z něho neobviňoval národ jako takový, ale čtyři „černosotěnské“ (černostotnické) síly - vládu, Církev, policii a „štábní góje“. Podle mínění židovského tisku by bylo všechno dobré a překrásné, ruští lidé by milovali své židy z celé duše a nebylo by žádných příznaků „antisemitismu“, kdyby nebylo těchto „černosotěnců“.

Ale cože nyní vidíme? „Černosotěnské síly reakce“ dávno odešly do minulosti. V Rusku vyrostlo úplně nové pokolení lidí, nezávislé na vlivu náboženství a „černosotěnstva“. Ale ukázal se nový, pro židy velmi nepřijemný paradox. **Zatímco v minulosti byl „antisemitismus“ sporadickým jevem, lokalizovaným v určitých oblastech, tak nyní nabyl stálý charakter a je rozšířený po celém Sovětském svazu, a všechny etnické skupiny, bez výjimky, nemají v oblibě své spoluobčany židy. Mezi spojenci SSSR je situace ještě horší, a kdyby jejich vlády nezadržovaly své národy, tak záležitost by se skončila velkým pogromem, jako se to stalo v Maďarsku v roce 1956. Opakující starou odrhovačku na nový způsob americký tisk nyní tvrdí, že hnutí „antisemitismu“ podporují nyní z politických důvodů vlády komunistických států, jinak řečeno, vychází shora. Ale v skutečnosti pozorujeme úplně opačný jev.** Jak s hořkostí přiznal jistý žid Elie Wiesel v článku časopisu Saturday Evening Post z 19. listopadu 1966 o židech v SSSR, tito „opouští své domovy ne proto, že jsou protivníky režimu anebo kvůli těžkým podmínkám existence, ale chtějí odcestovat pouze z důvodu protižidovské atmosféry, která nyní je v jejich rodném státě.“ Ale pan Wiesel se s čtenáři nepodělil o důvody „antisemitismu“ a neřekl, kdo zavinil tento „antisemitismus“ v SSSR a u jeho spojenců.

Nyní se mnozí mladí sionisté s úmyslem sionizace Ruska žení s Ruskami a při registrování svatby přijímají příjmení svých žen. Děti jakoby dostávají ruskou výchovu a takovým způsobem tisíce sionistů nasycují etnické skupiny Sovětského svazu, aby rozmělnili národní city a oslabili „ruského ducha“. Reakce asimilací se samozřejmě děje pod náporem „protižidovské atmosféry“.

Jestliže východní židé nejsou semitští židé, ale Turko-Tataři, pak z toho vyplývá, že **Rusko uprostřed 20. století opět prožívá ještě jedno „tatarské jařmo“, akorát, takříkajíc, v současném muslimsko-židovském uskutečnění.**

Sionisté v USA zaslepení „mesiánskou nenávisť“ se mohou odhodlat zahájit jadernou válku, dokonce s vědomím toho, že oni sami zahynou. **Zůstává velkou otázkou pozice Pentagonu, jestli Pentagon podpoří sionisty.** Je zcela možné, že s míněním generála Browna se ztotožňují mnozí

jiní představitelé štábů ozbrojených sil, kteří se vůbec nechystají podrobovat se „sionistické mafii“ a jít do záhuby. Zahanbující vyhnání žida Schlessingera slouží jako nepřímé potvrzení toho. Naproti tomu však divoká myšlenka předejít SSSR prvním jaderným úderem nedovoluje s jistotou hledět do budoucnosti.

V zásobě ještě zůstává „čínská karta“, ale tady něco zaskřípalo. Vyhnání „bandy čtyř“ a předčasná smrt Lin Bjaa několik let předtím, zamíchalo všechny karty sionistů.

V současnosti, tedy koncem roku 1979, se celosvětový boj Ilji Muromce s „Velikim židovinom“ nachází v následujícím stavu:

S Číňany se jaksi nedaří, ale snaha vyvolat vojenský konflikt mezi SSSR a Čínskou lidovou republikou není zanechána. Mimochodem, tuto myšlenku jak první vypustil do oběhu Ben Gurion.

Pokračuje intenzívní práce mezi spojenci SSSR k vytvoření „středových“ sil, která by je dokázala vyvést ze sféry vlivu SSSR. *) Povzbuzuje se a morálně i materiálně se podporuje hnutí „disidentů“ uvnitř těchto států.

V Americe tisk dostal pokyn štvát obyvatelstvo proti SSSR, proti ruskému národu a připravovat lid na „vojenskou psychologii“. Na celém světě probíhá skrytý boj světového sionismu s ruským principem.

Jedním ze základních cílů světového sionismu je úplné rozčlenění Ruska na jednotlivé části a vytvoření skupiny „nezávislých demokratických států“ na jeho území.

Nyní se na horizontu zjevuje pro sionisty nová hrozba. Probudila se Čína. Shazuje ze sebe těžké řetězy zvláštní pseudokomunistické hereze známé pod jménem „maoismus“. Vydala se na racionálnější cestu pragmatismu, ke kterému Číňané vždy měli velké sklony...

I ruští lidé se musí konečně vzbudit a neuzavírat okruh svých zájmů „vlastním stolem“, kam je tak horlivě zahánějí současní siono-svobodozednáři v rámci svého „nového“ programu dosáhnoutí světovlády po roce 2000. Kdo dožije uvidí!

---

*) podařilo se na podzim 1989 - pozn. red.

Doslov

Bude namístež zakončit tuto knihu neuvěřitelným historickým paradoxem. Na začátku 20. století ruské černosotěnské (černostotnické) noviny *Věce*, *Kolokol*, *Ruskoje znamja*, *Kijevlanin* a další varovaly své nemnohé čtenáře, že Rusku hrozí záhuba od sionistů.

Ale i rozvíjející se společnost má svoje zákony, které naproti všemu nemohla předvídat ani taková zkušená organizace jak všesvětový Sion.

Stalin posilněný vítěznou armádou byl zabit při jeho zoufalém pokusu svrhnout ze sebe nakonec sionistické okovy.

Přiblížení celonárodní katastrofy zrodilo hrdinu - maršála Žukova, který uskutečnil svoji hlavní úlohu.

Nový bek - Berija - byl zabit.

Kagan Kaganovič s svými vazaly byl odstraněný od moci, ale až potom odstavený z funkce.

„Georgij Vítězoslavný“ Žukov zemřel bez toho, aby dotáhl dílo do konce. Vzít moc do svých rukou se neosmělil. Zpočátku byl komunistou, a potom ruským člověkem. A proto semena a kořeny siono-svobodozednářstva zůstala v hojnosti v ruské zemi.

Zrádcové, kteří zradili národy Ruska za možnost bezpečně vládnout a beztrestně vykrádat svůj stát pod ochranou tajných svobodozednářských lóží, obnovili svoje černé dílo.

Siono-svobodozednářská elita obnovila svoji plnou kontrolu nad akademií věd, nad medicínou, vyšším školstvím, orgány soudu i prokuratury!

„Židé na pozicích“, členové gójských rodin sionizovaných cestou smíšených manželství a jejich děti pronikají na stále větší počet výhodných a vlivných postů státní administrace. Siono-svobodozednáři opět žijí v nejlepších bytech, odpočívají ve speciálně pro ně vybudovaných a před gojskýma očima ohrazených sanatoriích, využívají rozličná privilegia, nedostatkové zboží široké spotřeby, výrobky, ba mají přidělená i zvláštní čísla osobních aut, aby se „svoji“ navzájem poznali.

50% židů získává vyšší vzdělání po předcházející výuce v privilegovaných školách, do kterých jsou děti prostých dělníků zařazeny jako jednotlivci kvůli demonstraci „rovnosti“. Co se týká Rusů, tak pouze 1, 5% Rusů se dostává na univerzity, ba i to do velké míry z rodin „gójů-svobodozednářů“. Školské programy jsou přitom sestaveny tak, aby negramotnost gójské masy byla dovedena na nejnižší úroveň.

Celá řada státních ústavů, jako Výbor pro vědu a techniku, Státní plán a další jsou prakticky nedostupné pro práci v nich gójů z dělnických a rol-

nických rodin, které neprošly prověrkou loajálnosti siono-svobodozednářskému bratrstvu.

Všechno nejenže zůstalo při starém, ale nabylo ještě vyhrocenější podoby, navenek neprotiřečící základům státního uspořádání, určeného základním zákonem a společenským vztahem v souladu se stranickým programem. Ale současně se pod pláštěm slušného chování horečně připravuje revanš (odveta) v roce 2000.

Zjevně se nastoluje program postupného obsazení všech důležitých státních postů siono-svobodozednáři k momentu „hodiny H“, která je svou organizační podstatou v mnohem podobná programu italské tajné lóže „Propaganda sionismu - 2“ - „Po-2“, odhalené v roce 1982.

V době červnové operace v roce 1953 maršál Žukov nezachránil Rusko. On zachránil pouze svoji stranu od diktátu židovského kaganátu nad ní - i to ne v plné míře. Po bleskovém útoku na hlavní štáb katů strana přestala být úplně nástrojem chazarského kagana, ale ani tak se nedokázala očistit od „nomenklaturních“ židů a siono-svobodozednářských agentů rozkládajících národ.

Hnutí židovských disidentů ukazuje, že strana skutečně přestala být nedělitelným vlastnictvím sionistů - strojem na vykastrování národně myslících lidí gójského národa. V tom tkví zásluha maršála Žukova. Mnozí sionisté se stali disidenty, protože přestali být úplnými pány Ruska. Ale je toto vůbec nějaká zásluha?

Jde o to, že předtím byla komunistická strana poslušným nástrojem „vyvoleného národa“ ve věci vytvoření „Všesvětového Izraele“. Po tom, jak už přestala být čistě židovskou stranou, přestala být zjevně cizí a zjevně nepřátelskou vůči všem národnostem - stala se populárnější, zvláště v očích ateistů. Tak se stala silnější. Proto bylo mnohem těžší pomýšlet na vítězství jednotlivých vůdců nad stranou. Strana se stala silnější. Ale přestala být strana nástrojem v rukou sionistů?

Příchod žida Andropova-Erenštejna k moci, ačkoliv ne na dlouhou dobu, dokazuje opak. Ale jako hlava už ne všemocného KGB se Andropov zdržel toho, že by na trůn dosadil nového kagana a omezil se na pokus obnovit bývalou slávu KGB. A kdyby se mu to podařilo, pak vítězství Žukovo by bylo bývalo Pyrrhovým vítězstvím.

Pokud komunistická strana dovoluje, aby po jejím boku byla judaistická ideologie, nadále existuje i možnost jejího plného podrobení židovským kaganem. Jsou pro to reálné předpoklady: ve straně jsou silné židovské elementy, na všechna rozhodnutí strany má silný vliv judaismus Západu, jedním z představitelů kterého je Armand Hammer - faktický rozkazovatel všem sovětským vůdcům: strana se až doposud nachází pod značným

vlivem židovského západnictví. Dokud toto existuje, sionisté mají reálnou možnost kontrolovat stát a využít ho k dobytí celého světa.

Pustí se nyní někdo do toho, aby dokončil to, co začal Žukov? Mezi vojáky zatím takové lidi není vidět. To je hanba! Mezi politickými představiteli se rovněž těžko najde člověk, který by to mohl udělat. Zůstává naděje už pouze na sovětský národ jak celek, ale aby to národ mohl udělat, musí na to být připravený, musí přesně vědět, kdo je jeho nepřítel, a jakým způsobem jej porazit.

Pouze v živelnosti ve věci boje proti dobře organizované siono-svobodozednářské mafii není žádná naděje na úspěch.

Ruský národ přinejmenším musí mít správnou představu o základních silách a centrech nepřátel Ruska a chápat jejich cíle, a taktéž i jejich strategii ne cestě k dosažení těchto cílů. Je nevyhnutelné přinést národu naše znalosti o mezinárodním sionismu a varovat ho před hrozícím velkým nebezpečím zotročení Ruska „světovou vládou“ (čeho se tak velmi dovolává žid Andrej Sacharov) a následné úplné genocidy všech Slovanů.

Tato úloha leží na nás, ruských politických emigrantech, jejichž předkové se po říjnu 1917 stali obětmi masového sionistického teroru proti ruské inteligenci a proti ruskému národu jak celku, známého pod názvem „rudý teror“, jehož iniciátoři a inspirátoři byli židé Sverdlov, Zinovjev, Radek, Trockij. Nacházíme se nejbližze ze všech k pramenům mezinárodního spiknutí sionismu proti státu sovětů. Ale nemáme žádné prostředky přinést pravdu ruskému národu - nemáme ani tisk, ani rozhlas, ani osobní kontakty s naším národem v Rusku. Zřídka se tam dostávající naše noviny, časopisy a knihy a ty proto nemohou vykonat tuto misi. „Hlas Ameriky“ a další rádiorozhlasy - to nejsou naše hlasy. Ony jsou v rukou nepřátel Ruska.

Solženicyn má hlas. Mohl by vykřiknout do celého světa. Někdy se pokouší křičet, ale vždy ne to, co je nevyhnutelné. Definitivně se ohradil velkým plotem od Ruska, od ruské emigrace. Ba on nejspíš ani neví o strategii sionismu ve vztahu k Rusku. Neustále opakuje falešný postulát o tom, že Západ „nechápe“ podstatu komunismu. Příčinou tohoto je jeho izolovanost od světa. Izolovalo ho a drží ho v zajetí jeho židovské okolí. Sionisté vždy využívali a využívají silných lidí pro své zájmy. Využili ministry, prezidenty, krále, římské papeže.

Ale jakkoliv žalostné prostředky bychom měli, musíme je využít v plné míře.

Ne každá historická doba může dát vynikající lidi, velké hrdiny. Alexandrové Něvští, Dmitrijové Donští, Bohdanové Chmelničtí, maršálové Žukovové se nerodí sami od Sebe.. Objevují se v potřebné historické době z hlubiny národního ducha - nadchnutí a silní svazkem s národem, vidící

daleko dopředu, připravení jít do jakéhokoliv ohně kvůli velké ideji záchrany svojí Otčiny.

Sionismus už spoutal celý svět a jak se Rusko dnes pokouší vzdát socialismu, tak sionismus to již neuspokojí, on se ho bude snažit zničit, využít na to celý arzenál atomových zbraní sionizovaného západního světa. Právě světový sionismus je hlavním nepřítelem všech národů světa.

Hlavní zbraní proti sionismu musí být idea všesvětového protisionistického bratrstva. Aby mohlo být zachráněno Rusko, je třeba především vzkřísit v něm našeho ruského ducha. Ne nadarmo všechna nečistota, všechna démonská síla nesnáší našeho ruského ducha.

Necht' utíkají i nyní před ruským duchem všichni nepřátelé Ruska!

****

Židovská role v ranném sovětském režimu

Převzato „*The Last Days of the Romanovs*“ od Roberta Wiltona.

Publikovala 1920 (*Americká a Britská edice 1920 neobsahovala tento seznam*), 1921, 1923 a 1993 Institute for Historical Review.

Robert Wilton byl počas židobolševického převratu v. r. 1917 přítomen jako zahraniční dopisovatel britských London Times.

Podle informací opatřených Sovětským Tiskem, bylo z **556 důležitých funkcionářů bolševického státu**, v letech 1918-19: 17 Rusů, 2 Ukrajinci, 11, Arménů, 35 Lotišů, 15 Němců, 1 Maďar, 10 Gruzínců, 3 Poláci, 3 Finové, 1 Čech, 1 Karaim a **457 Židů**.

ÚŘAD	JMÉNO	NÁRODNOST
Předseda	V.I. Uljanov (<i>matka židovka Blank</i>)	Rus (<i>ve skutečnosti, částečně Žid</i>)
Cizí záležitosti	G.V. Čičerin	Gruzíнец
Národnosti	J. Stalin (Džugašvili)	Gruzíнец
Agrokultura	Protian	Armén
Ekonomická rada	Lotrie (Darin)	Žid
Potravinové zásobování	A.G. Schlikhter	Žid
Armáda a námořnictvo	L.D. Bronstein (Trotcký)	Žid
Státní kontrola	K.I. Lander	Žid
Statni pozemky	Kaufmann	Žid
Práce	V. Schmidt	Žid
Sociální podpora	E. Lilina (Knigissen)	Žid
Vzdělání	A. Lunačarský	Rus (<i>ve skutečnosti žid</i>)
Náboženství	Spitzberg	Žid
Ministr vnitra	Apfelbaum (Radomyslski)	Žid
- „ -	(Zinovjev)	Žid
Hygiena	Anvelt	Žid
Finance	I.E. Gukovs (a G. Sokolnikov)	Židé
Tisk	Voldarski (Goldstein)	Žid
Volby	M.S. Uritsky	Žid
Spravedlnost	I.Z. Shteinberg	Žid
Utečenci	Fenigstein	Žid
-“-	Savitch (Asistent)	Žid
-“-	Zazslovski (Asistent)	Žid

Z těchto **22 „Sovnarkom“ členů**, Wilton sečetl, byli 3 Rusové, 1 Gruzíнец, 1 Armén a **17 Židů**.

Centrální Výkonný Výbor,

Wilton pokračuje, byl utvořen těmito členy:

Y.M. Sverdlov (Předseda)	Žid	Latsis	Žid
Avanesov (Sekretar)	Armén	Lander	Žid
Bruno	Lotyš	Lunačarský	Rus
Breslau	Lotyš (?)	Peterson	Lotyš
Babtchinski	Žid	Peters	Lotyš
N.I. Bikharin	Rus	Roudzoutas	Žid
Weinberg	Žid	Rosine	Žid
Gailiss	Žid	Smidovič	Žid
Ganzberg (Ganzburg)	Žid	Stoučka	Lotyš
Daniševský	Žid	Nakhamkes (Steklov)	Žid
Starck	Němec	Sosnovski	Žid
Sachs	Žid	Skrytnik	Žid
Scheinmann	Žid	L. Bronstein (Trocký)	Žid
Erdling	Žid	Teodorovič	Žid (?)
Landauer	Žid	Terian	Žid
Linder	Žid	Telechkine	Rus
Wolach	Čech	Feldmann	Žid
S. Dimanshtein	Žid	Frumkin	Žid
Encukidze	Gruzíнец	Souriupa	Ukrajinec
Ermann	Žid	Tchavtchevadze	Gruzíнец
A.A. Ioffe	Žid	Scheikmann	Žid
Karkhline	Žid	Rosental	Žid
Knigissen	Žid	Achkinazi	Imeretian (?)
Rosenfeld (Kameněv)	Žid	Karakhane	Karaim
Apfelbaum (Zinovjev)	Žid	Rose	Žid
N. Krylenko	Rus	Sobelson (Radek)	Žid
Krassikov	Žid	Schlichter	Žid
Kaprik	Žid	Schikolini	Žid
Kaoul	Lotyš	Chklianski	Žid
Uljanov (Lenin)	Rus	Levine (Pravdine)	Žid

Tedy, zakončil Wilton, z **61 členů** bylo pět Rusů, šest Lotišců, jeden Němec, dva Arméni, jeden Čech, jeden Imeretian, dva Gruzínci, jeden Karaim, jeden Ukrajinec a **41 bylo Židů**.

Zvláštní Moskevský Výbor (Čeka)

- Sovětská tajná policie a předchůdce GPU, NKVD a KGB
- byla utvořena následujícími

:F. Džeržinský (Předseda)	Polák	Antonof	Rus
Y. Peters (Zástupce předsedy)	Lotyš	Delafabre	Žid
Chklovski	Žid	Tsitkine	Žid
Kheifiss	Žid	Roskirovitch	Žid
Zeistine	Žid	G. Sverdlov*	Žid
Razmirovitch	Žid	Biesenski	Žid
Kronberg	Žid	J. Blumkin (vrah Count Mirbacha)	Žid
Khaikina	Žid	Alexandrovitch (Blumkinův kom- plic)	Rus
Karlson	Lotyš	I. Model	Žid
Schaumann	Lotyš	Routenberg	Žid
Leontovitch	Žid	Pines	Žid
Jacob Goldine	Žid	Sachs	Žid
Galperstein	Žid	Daybol	Lotyš
Kniggisen	Žid	Saissoune	Armén
Katzis	Lotyš	Deylkenen	Lotyš
Schillenkuss	Žid	Liebert	Žid
Janson	Lotyš	Vogel	Němec
Rivkine	Žid	Zakiss	Lotyš

*(Bratr Centrálního Výkonného Prezidenta)

Z těchto 36-ti nejvyšších úředníků Čeky byl jeden Polák, jeden Němec, jeden Armén, dva Rusové, osm Lotyšů a 23 Židů.

Tudíž Wilton sčítá: „není žádný důvod být překvapený převážnou rolí Židů v zavraždění Carské rodiny. Spíše pravý opak by byl překvapující.“

Zdroj: Stránky 184 - 190, Appendix D, Robert Wiltonova „The Last Days of the Romanovs“, edice 1993 od Institute for Historical Review. InSTITUTE a jejich Noontide Press můžete zkontaktovat na: P.O. Box 2739, Newport Beach, CA 92659. Noontide Press: 714-631-1490.

Kdo vládnul v SSSR

Článek je převzat z časopisu
Světového sdružení bývalých čs. politických vězňů v Zurichu „Mukl“.
2002, Výběr č.6

Kdo rozpoutal peklo světového komunismu?

Kdo nese zodpovědnost za desítky milionů popravených, zastřelených, umučených, ubitých, zmrzačených?

Kdo nese zodpovědnost za porobení národů?

= **Rok 1917 - 1918** =

1. Předseda rady - **Lenin** (Uljanov)
2. Komisař zahraničních věcí - **Čičerin**
3. Komisař národních záležitostí - **Stalin** (Džugašvili)
4. Prezident nejvyšší hospodářské rady - **Larin** (Lurie)
5. Komisař výstavby - **Schlichter**
6. Komisař zemědělství - **Protian**
7. Komisař státní kontroly - **Lander**
8. Komisař armády a námořnictví - **Trocky** (Bronstein)
9. Komisař státních pozemků - **Kaufmann**
10. Komisař veřejných prací - **Schmid**
11. Komisař veřejného zásobování - E. **Lilina** (Knihisen)
12. Komisař školství - **Lunačarsky** (Mandelstam)
13. Komisař pro věci náboženské - **Spicberg**
14. Národní komisař - **Zinovjev** (Apfelbaum)
15. Komisař zdravotnictví - **Anvelt**
16. Komisař tisku - **Volodarsky** (Kogen)
17. Komisař volební - **Radomyslky** (Urlicky)
18. Komisař spravedlnosti - **Steinberg**
19. Komisař dopravy - **Fenigstein**
20. I. Zástupce dopravy - **Fenigstein**
21. II Zástupce dopravy - **Zaslavsky**
22. Komisař financí - **Gukovsky**

Z **dvacetičlenné** rady byl pouze 1 Armén, 1 Gruzínek, 1 Rus a **18 židů**.

Nejvyšší státní administrativa měla **545** členů. Z toho 111 Arménů, 1 Čech, 3 Finové, Gruzínci, 1 z Imericie, 34 Lotyšů, 1 Maďar, 111 Němců, 3 Poláci 23 Rusů a **455 židů**.

Kdo tedy vedl a ovládnul Rusko?

Výkřikem hrůzné občanské války v Rusku došlo 16. června 1918, kdy byla židy vyvražděna carská rodina Mikuláše II. Zavražděni byli carští manželé, jejich pět dětí a čtyři služební.

To bylo právě v době, kdy se komunisté sami nacházeli ve velké tísní. Surový čin likvidace cara měl jednak odstrašit nepřátele, zlikvidovat pravoslavné náboženství a jednak ukázat i vlastním stoupencům, že není návratu k minulosti, a že pro komunisty je možné jen dokonalé vítězství nebo totální zničení. (*The Genesis of Czechoslovakia*, Josef Kalvoda, str. 375.)

Na konferenci v Jassy (Rumunsko) koncem roku 1917 generál Alexejev věřil, že by pomocí čs. Legií mohl zachránit „Donskou oblast“, kde čekal generál Kaledin se sto tisíci kozáků a tím uchránit případně celou Rus od bolševismu. Masaryk odmítl požadavek náčelníka spojenecké mise v Jasse, aby čs. jednotky obsadily Bessarabii a jižní Rusko a tím pomohli spojencům udržet jižní frontu (ukrajinskou). Když pak 25. ledna 1918 vyhlásila Ukrajina svou samostatnost, vyslovil se Masaryk proti svobodné Ukrajině mimo rámec Ruska v obavě, že by se prý taková Ukrajina mohla stát provincií Německo-Rakousko-Uherska.

Masaryk, který tak vehementně zastával bojovou neutralitu čs. Legií v revolučním Rusku, sám později prohlásil, že mohl Rusko zachránit od bolševismu ve dnech povstání petrohradských komunistů 7. listopadu 1917, kdy měl k dispozici dvě divize (40 tisíc) zkušených a dobře vyzbrojených legionářů. Masaryk se tragicky mýlil v domění, že ustavení vlády sovětů je jen přechodná fáze pro Rusko s její omezenou proletářskou revolucí.

V názoru na komunismus se Masaryk a Beneš zásadně rozcházel i se Štefánikem, který si byl mimo to vědom vděčnosti k národnímu Rusku za zřízení čs. Legií, jež vyzýval ještě na jaře 1919 - před návratem ze Sibíře do Evropy - k neúprosnému boji proti komunismu, nepříteli svobody a důstojnosti člověka a celého lidstva.

Po tragédii v Ivance, poblíž vajnorského letiště 4. května 1919, hlas Štefánika umlkl. Na pařížské mírové konferenci se Kramář, předseda čs. vlády, zasažoval o intervenci spojenců na záchranu národního Ruska. Viděl v tom druhou novou příležitost pro naše legie a prozřetelností výzvu velikosti našeho národa nejen ve Slovanstvu a Evropě, ale i historii celého lidstva. 18. července 1919 obdržel na konferenci přípis od prezidenta Masaryka, že je zbaven svého úřadu. JEŠTĚ 28. ŘÍJNA 1919, kdy už bolševické jednotky učinily konec nezávislosti Ukrajiny a Bílé Rusi, OBHAJOVAL MASARYK SVOU NEUTRALITU K ŽIDOVSKO-BOLŠEVICKÉ REVOLUCI. Proto mohl generál Syrový, který vždy ochotně plnil příkazy Benešovy, vydat v únoru 1920 admirála Kolčaka bolševikům i se zlatým pokladem. Kolčak byl zastřelen 7. února a jeho poslední slova byla: „*Spasibo vam, Čocho -sobaki*“. (Děkuji Vám, čeští psi). Svědectví o tom také vydal na Borech a v Leopoldově Benešem zrazený a vězněný armádní generál Jan Syrový.

Téhož roku v srpnu se valily armády bolševiků přes Polsko s úmyslem spojit se s německým proletariátem k ovládnutí Evropy, dle směrnic Trockého - Bronsteina, na světovou revoluci. „Zázrak na Visle“, jak dosud Poláci nazývají toto vítězství nad přesilou komunistické invaze, tomu zabránil. Tak Poláci podruhé zachránili Evropu: r. 1863 u Vídně před Turky a 15. srpna 1920 na Visle před bolševismem. (byť jen na čtvrt století). Čeští železničáři pod vlivem socializace státu, jak známo, zadrželi vlaky z Francie se zbraněmi pro napadené Polsko. „Prý odvetou za Těšínsko.“ Takto jsme po 28. říjnu 1918 pod vedením „našich“ nových vůdců zradili národní Rusko.

Referát soudruha Rappoporta

Předmluva:

Když těžce zkoušený „Ensk“¹ bolševici obsadili podruhé (z 6. února po 18. srpen 1919), stačili za šest a půl měsíce město důkladně vyplnit. **Neveřejná zasedání „zasvěcených“ komunistů probíhala za noci v synagoze² a mluvilo se židovským žargonem.** Na jednom zasedání byl také přítomen požidovštělý ruský bolševik, ovládající židovský žargon a těsnopis. On si stenografoval projev soudruha Rappoporta (předpokládá se, že amerického emigranta). Když doma mechanicky provedený těsnopisný záznam projevu rozšifroval a pozorně pak přečetl, oťrásl se a tak užasl, že nános bolševismu z něho byl naráz ten tam. Mohl zopakovat spolu s francouzskými dělníky³: My jsme spolklí curé⁴ ne proto, aby nás spolkl rabín. - Neprodleně projev zpracoval, rozšířil a exemplář poslal tehdejšímu oblíbenci bolševického narkomvoje⁵, glavkověrchu⁶ Antonovovi. Antonovové jsou dva. Jeden - to je pseudonym charkovského studenta-technologa Dunajeva, syna v 90. letech známého charkovského uzenáře V. V. Dunajeva. Zavraždil vlastního otce a byl poslán na nucené práce. Během japonské války se mu podařilo zbavit se pout a zapojit se do protijaponských družin bývalých trestanců. Za revoluce v roce 1905 ho vidíme mezi teroristy a účastníky expropriace Volžsko-Kamské banky, kdy byl chycen a pak znovu poslán na nucené práce. V éře „osvobození národa“ při Kerenském zaujal čestné místo mezi triumfálně se navracejícími trestanci⁷. A ten se též zhrozil. Zřekl se bolševismu a střepal komunistický prach ze svých nohou. Hle, toť příčina Antonovovy „zrady“ a jeho nynější (1921) úporné povstalecké činnosti v Rusku. **Rappoportův referát, objasňující úkoly a účely ekonomické politiky,**

¹ Název města uvedu po pádu židovské sovětské moci; pozn. autora - r. 1921.

² Podle jiných tvrzení v klubu, což popírám; pozn. autora

³ Jejich slova dosvědčil sám Machamkes-Stěklav ještě v roce 1901 na stránkách měsíčníku „Mir Božij“/Boží svět - pozn. autora; „Mir Božij“ bylo solidní periodikum, do něhož přispívali četní významní ruští spisovatelé; cenzura jeho vydávání zastavila v roce 1906, vycházel potom s titulem „Sovřemennyj mir“/Současný svět; pozn. překl.

⁴ Katolický kněz ve Francii a v Belgii; pozn. překl.

⁵ „Narodnyj komissar po vojennym dělam“, lidový komisař pro vojenské záležitosti; pozn. překl.

⁶ „Věrchoznyj glavkomandujuščij“, vrchní velitel; pozn. překl.

⁷ Stranických Antonovů je ovšem celá řada, nejen dva; pozn. překl.

vytyčené Židy ohledně ruského jihu, koloval tehdy v „Ensku“ pod nosem čezvyčajek⁸ a leckdo jej uchoval riskuje životem. Do kontrarozvědky (tj. bílých) byl po obsazení města dopraven současně v několika exemplářích. Jeden exemplář byl posléze dán k dispozici pracovníkovi rostovských novin „V Moskvu“/Do Moskvy V. Dibičovi, který jej poprvé v úplnosti reprodukoval. Vyšel v 7. a zároveň posledním čísle (ze 4. 11. 1919) těchto pozoruhodných, skutečně nacionálních novin horlivě šikanovaných a pronásledovaných Židy, otravujícími tyl děnikinské armády. Číslo těchto novin jsou nyní velkou bibliografickou vzácností. Dibič nejen že znal přesnou historii vzniku dokumentu. On vysvětluje i to, jak „při vstupu armády dobrovolců do ‘Enska’ byly ohromeny ‘enské’ sovětské bolševické instituce. V mnohých z nich bolševičtí Židé při útěku nestačili spálit své papíry - a ty se úplně dostaly do rukou dobrovolců“. - Mezi takto zadržené dokumenty Dibič zahrnuje i referát soudruha Rappoporta. To je omyl.

„Cíl Židů“, jak správně poukazuje ve své poznámce V. Dibič, „při vši jejich přináležitosti k bolševikům zůstává nepochybně především cílem židovským. A na celou revoluční masu, což vyplývá z níže uvedeného dokumentu, Židé pohlížejí jako na tupé stádo, které je určeno k tomu, aby předně a hlavně sloužilo židovským záměrům, jemu nepochopitelným.“ Zde je ten dokument:

Referát soudruha Rappoporta

Musíme konstatovat, že většina soudruhů nenašla v sobě sdostatek odvahy, aby se vši rozhodností skoncovala se starými socialistickými pověrami a humanistickými předsudky. V projevech předchozích řečníků zní také tóny nacionálně teritoriální omezenosti v objasňování komunistických zájmů. Tyto přežitky jsou těsně propojeny se zcela střízlivými názory na život.

Naším hlavním záměrem bylo - to si uvědomují všichni soudruzi - vtáhnout Ukrajinu (s Krymem, Jihem a západním Běloruskem, Besarábií a západní částí Doněcké pánve) do sféry naší ekonomické výstavby zacílené na pauperizaci jejího obyvatelstva a na vytvoření postačujících kádrů pro boj za naše ideály. Již uplatněné schéma naléhavých úkolů bylo toto:

- 1) trustifikace a zabrání veškerého velkopřemyslu s pomocí ažiotáže na zahraničních burzách,
- 2) zabrání velkoobchodu s pomocí diskontu,
- 3) syndikalizace drobného obchodu (družstva „Žizň“ /život a „Truženik“/ Pracovník a jiné syndikáty drobných trhovců,
- 4) zabrání nákladového transportu ovládnutím všech dopravních spojů.

Splnění těchto úkolů narazilo na dvě překážky, jejichž překonání nám nedalo velkou práci s ohledem na

- 1) chabou a pasivní opozici celé křesťanské buržoazie a
- 2) stejné revoluční konvulze národních ukrajinských družstevních organizací jako Ukrajinbank, Sojuzbank, Dněprosojuz aj.

---

⁸ Jiné zkratkové označení Čeky; pozn. překl.

S prvním nepřítelem jsme se vypořádali zakrátko, třebaš soudruh Cvibak s tím ještě neskončil. S druhým se snadno vypořádaly výbory zaměstnanců, zvolené pod naším bezprostředním vlivem, ačkoli zároveň nepozorovaně pro ty, kdo nevědí a vědět nemají o našich hlavních úkolech a cílech. Stranické a frakční spory i konkurence oslabily protivníka natolik, že například jmenování soudruha Marguliese hlavním komisařem Ukrajínbanku zaměstnanci uvítali s naprostým uspokojením. Nevysoká inteligence, diskutérská vášeň, umíněnost a psychologie úředníků byly tou patologickou oporou, která nás ještě nikdy nezklamala. Oslabení ukrajinského družstevnictví mělo i ten význam, že ukrajinský nacionalismus byl zbaven svého ekonomického základu.

Hlavní roli v tomto boji sehrála Diskontní a zápůjční banka - a její činitelé soudruzi Mozer, Gloss, Fišer, Klaus, Spingler. Pracovníci komunistické revoluce musí právě jim vyjádřit své plné uznání.

U jednotlivých hospodářských odvětví na ukrajinském území jsme věnovali pozornost především cukrovarnictví. Učinili jsme tak zčásti kvůli uklidnění soudruha Pjatakova⁹. Hlavním činitelem v této oblasti byla Mezinárodní banka a její přednosta „náš“ spolubratr Rudolf Stollenverk, pokud jde o finance, nepochybně talentovaný člověk a zcela náš. Jeho pomocníci Gruber a Vellenrot byli autory, jak si soudruzi pamatují, referátu o zvýšení regulovaných cen cukru a cukerných výrobků. Soudruzi Rozenblat a Ratgauz trvali tehdy na evidenci cukru, masových rekvizicích a následném prodeji tohoto produktu za volné ceny. Zvítězilo stanovisko soudruha Grubera jako nejtaktičtější a nejúčelnější.

Ruská banka pro zahraniční obchod, smluvní partner Deutschbanky, značně oslabená za Petljury¹⁰ a prosperující za Suozifa, při stejné oddanosti prokázala naší činnosti kolosální službu. Členové rady Jakobson, Barac, Kajs, Gammerman a Kadi., kteří mají významné styky s Maďarskem¹¹, trvají na bližším pevném spojení s naší cukerní politikou v Budapešti, přičemž intenzivní export, jakož i ostatní maďarské operace mají být přenechány Ruské bance pro zahraniční obchod. Soudruh Zedern¹² je již služebně odeslán k důkladnému prosondování půdy.

Rozumí se samo sebou, že obnovení výroby cukru nepředpokládáme, poněvadž to vyžaduje značné náklady a kromě toho za tovární kontroly normální výroba není prostě možná. Redukce cukru na trhu bude znatelná jen zpočátku, v každém případě sotva vyvolá silnou reakci. Vytvářet cukerný průmysl na území, které máme proletarizovat a pauperizovat, by bylo víc než neracionální. Zatím jsme sestavili tuto komisi, které bude - samozřejmě nepozorovaně - podřízen Centrosachar: za Mezinárodní banku soudruh Verner, za Ruskou banku pro zahraniční obchod soudruh Barac, za Spojenou banku soudruzi Ettinger a

⁹ Pjatakov je synem již zesnulého největšího ukrajinského cukrovarníka; pozn. autora

¹⁰ Vůdce ukrajinské soc. dem. dělnické strany a ukrajinský nacionalista; emigroval a v roce 1926 byl v Paříži zavražděn; pozn. překl.

¹¹ Hle, tu je vysvětlení „finanční pomoci“ rudému Maďarsku; pozn. autora

¹² Tisková chyba? - Zadora; pozn. autora

Šulman, za Obchodní a průmyslovou banku soudruh Vajnštejn.

Dalším naším krokem, ještě nezavršeným, byla sondáž obchodu. Tomu napomáhal růst veřejného antisemitismu. Antisemitismus Ukrajinců a Poláků jsme využili při organizaci družstev „Žizň“ a „Truženik“ aj. Proletářské kulisy, kterými jsou tato družstva obstavena, jistá impozantnost a křesťanští zaměstnanci znamenitě zamaskovali náš úkol: zabezpečit židovského spotřebitele poměrně lacinými a jakostními výrobky a nás pak solidním ziskem v produkci.

Zkáza podniků našich protivníků se provádí našimi průmyslníky jejich vstupem jako obchodních soudruhů do křesťanských družstevních podniků.

Zlomit opozici křesťanské buržoazie bylo víc než snadné - znárodněním, rekvizicí, vysídlením a ostatními prostředky z arzenálu soudruha Cvibaka¹³, posléze i syndikalizováním drobných podniků pod naším bezprostředním vedením. Především jsme odevzdali celý masný trh našemu syndikátu pod názvem Sogorjuz. Správně tehdy řekl soudruh Strusberg, že naší věcí není starat se o neochvějnost morálních zásad u křesťanů a o jejich nacionální solidaritu. Vždyť věrolomnost a zrádnost křesťanů samých usnadnily práci při znárodnění továren Buljona, Polaka, Poleščuka a ostatních. Výroba některých druhů běžného salámu z koňské mršiny způsobila, pravda, v několika případech onemocnění vohřivkou. Rozšíření této nemoci se obával soudruh Chajkis, ale celkem vzato u zisku prostředků naší mládeže při udržení množství výrobku vrhaného na trh si nelze přát nic lepšího.

Co se týče normálního fungování dopravy, ta se rozbíhá jenom tehdy, jestliže se musí evakuovat lidé z míst zachvácených vlnou pogromů. Značnou překážkou v tomto ohledu je zločinná agitace některých ukrajinských kruhů, obzvláště takzvaných „nezávislých“, těchto opravdových a upřímných komunistů, ale nám cizích a neznalých našich nejtajnějších cílů¹⁴. V poslední době jsme mezi ukrajinskými nacionalisty provedli několikerý rozkol, čímž jsme definitivně dezorganizovali a oslabili urputného a nepokorného protivníka. Do Umaně hodláme v těchto dnech poslat svého agenta, jistého soudruha Čibara, kterého zná soudruh Izrail Kuljak - aby navázal kontakt s tzv. povstalcí a převzal do svých rukou vedení nad nimi. Za jisté solidarity by Ukrajinci mohli mít kolosální vliv nejen na rolníky, ale i na dělníky, nyní obzvláště, avšak my jsme učinili všechna opatření, aby nedošlo k integraci nepochybně nepřátelských samostijných (nezávislých) ukrajinských nacionálních sil.

Protofisovy chyby ve vztahu k Ukrajinskému nacionálnímu svazu nezopakujeme. Nakonec ukrajinské intelektuály my notně terorizujeme s pomocí ruských nacionalistů, aby nám nepřekáželi při vytrvalém provádění našich ekonomických plánů.

Jestli naši spolubratři nazývají francouzskou revoluci druhým Sinajem, pak naše nynější situace na Ukrajině nám dává právo nazývat současné události Si-

---

¹³ Pohlavár úmyslně se držící ve stí nu; pozn. autora

¹⁴ Toť cenné přiznání! - pozn. autora

najem třetím, jelikož ve všech koutech naší kolektivní duše živě cítíme svou ekonomickou potenci. Naneštěstí se Bussenelovy knihy¹⁵, patrně prostřednictvím zrádných haličských spolubratrů, dostaly do rukou našich nepřátel a ještě, pravda nečetných, ukrajinských darebů, takže naše tajné záměry jsou jim známy, jako jsou známy i základní cíle naší celosvětové organizace.

Soudruzí a spolubratři, my však můžeme být klidní: ani energie, ani síly při stranické pluralitě a krátkozrakosti lidových mas v boji s námi nebudou projeveny, alespoň v některých sférách ekonomické činnosti. V krajním případě disponujeme preventivními opatřeními. Sociální boj na Ukrajině jsme zamaskovali (tj. náš tisk) bojem nacionálních principů a naopak. To právě vytváří onen bezmezný zmatek, jaký jsme nedávno viděli při poslechu zprávy soudruhů Judeloviče a Morgunova o činnosti Gubproduktu¹⁶. Při absolutní rozptýlenosti, nesmírné chtivosti, egoismu a bezzásadovosti ruských intelektuálů se rozhodně nemusíme ničeho bát. Lehkování a hloupí ruští šosáci vyprovokovaní našimi novinami půjdou se dát zaříznout jako berani za tím, kdo jim dá krmivo.

Já, představitel Paalej Zionu¹⁷, s plným uspokojením konstatuji, že sionistické a bundovské organizace¹⁸ byly tím jádrem, které kolem sebe soustředilo široké masy našeho národa - a ty za sebou svedly milióny beranů. Proto jsme při zpevnování ústupové báze vytyčili nejbližší úkol: utvoření jednotné, mohutné, impozantní, ve stranách i státech rozvětvené, ideově ucelené a ekonomicky sladěné pseudonárodní organizace, která bude oporou pro akce a jedinou zárukou jejich normálního rozvoje. Pouze tehdy každodenní iniciativa našeho národa bude směřovat k dosažení konečného historického ideálu a všechny projevy veřejné energie povedou k posílení toho, co nás zachovalo za dvoutisíciletého období tuláctví.

****

Komentáře, jak se říká, jsou zbytečné... Upozorním jen, že v tomto protokolu jsou ještě uvedena jména, jejichž absence byla obvykle předhazována vydavatelům protokolů síónských.

*Kapitola z knihy Grigorije Bostuniče: pravda o síónských protokolech.
Vyšla v roce 1921 v Srbsku. Z ruštiny přeložil dr. Břetislav Dejdar*

---

¹⁵ Také jedno z děl zmizelých beze stopy; pozn. autora

¹⁶ Firemní označení, tehdy - do r. 1928/29 - ještě gubernské; pozn. překl.

¹⁷ Dělníci Sionu, - židovská organizace, od roku 1901 hlavně na Ukrajině, během 20. let byla v sovětském Rusku zakázána; pozn. překl.

¹⁸ Bund: židovská organizace založená ve Vilnu v roce 1897, zanikla za sovětské éry v roce 1921 splnutím s RKS/b; pozn. překl.

K zamyšlení: Jaká je mocenská situace v České republice?

„Cítím, že nyní jsme na jakémsi vrcholu, kdy ty vztahy našich zemí lze opravdu nazvat speciálními, což je přívlastek dávaný v Izraeli obvykle jen našim vztahům s USA,“ řekl Právu v r. 2005 před skončením své mise izraelský velvyslanec v ČR Arthur Avnon.

Jeruzalémský pravicový politolog Barry Rubin před časem v listu The Jerusalem Post napsal, že **Česko považuje za nejvíce proizraelskou zemi v Evropě.**

****

Předložený materiál, rozmnožovaný a distribuovaný některými členy Klubu angažovaných nestraníků a Konfederace politických vězňů vypovídající o minulosti našeho prezidenta, jistě mnohým odpoví na otázku, proč se dnes Václav Havel chová tak jak se chová. Nad jeho politickým rozhodováním se však nepozastavují pouze levicovní politici, ale dokonce i pravicovní.

V březnu 1989 se v soukromých pražských bytech připojovaly k televizorům videokazety s Havlovou hrou „Asanace“, natočenou malou divadelní scénou v Německu. Na konci děje hry byl připojen asi osmiminutový fotografický přehled autorova života. Na jednom snímku je Václav Havel se všemi rituálními symboly svobodných zednářů korunován králem.

„Českou republiku ovládá Žid a darebák Václav Havel,“ míní Oto Morkes

Otec a strýc Václava Havla byli členy zednářské lóže Bohemia. Otec stavěl své objekty výhradně pro sionistické investory (kupř. Obchodní dům ASO - nyní Perla, Barrandovské terasy, palác Lucerna atd.) a výhradně pro sionistické majitele. Strýc V. Havla vlastnil se sionistickou kapitálovou účastí filmové ateliéry Barrandov. Oba financovali Sionistické organizace, zednářské lóže, PEN-klub, oba byli členy Rotary-klubu. (Pen-klub je zednářská a sionistická světová organizace, sdružující úspěšné spisovatele a vydavatele. Byl založen v roce 1921 v Londýně. Jeho činnost byla v dobách stalinského režimu zakázána. Po jeho obnovení v prosinci 1989 byl V. Havel zvolen jeho čestným předsedou.) Rotary-klub^{*)} je obdobou PEN-klubu, sdružující úspěšné podnikatele, finančníky a průmyslníky. Nedávno obdržel V. Havel mezinárodní cenu Rotary.

Václav Havel byl zasvěcen do lóže svobodných zednářů v roce 1968 při svém pobytu v USA. Do lóže byl uveden Arthurem Milerem, prezidentem světového PEN-klubu, sionistou a bývalým americkým komunistou, spiso-

---

^{*)} Předseda českého Rotary-klubu je žid Josef Tošovský, bývalý nomenklaturní komunist; po půlroční „stáži“ u Rotschilda v Bank of England byl Havlem jmenován guvernérem ČNB. A pak následovaly největší bankovní tunely... (ed.)

vatelem a dramatikem (Spartakus apod.). Havlovi se dostalo 30. svěcení podle amerického rituálu (Rituel of knight Kadosch z roku 1879).

Etika rytířů 30.svěcení (Kádoš) je v rituálu charakterizována takto: „Moi, rien g ue moe, tout a moi, tout pour moi et cela tous les moyens quels qu il soient“. (Já jedině já, všem kvůli mně, vše pro mne, a to všemi možnými prostředky). V zednářském řádu Kádoš (Chevalier-Kadosh) existuje 7 stupňů. V. Havel byl zasvěcen ve stupni ve stupni 1.jako Le Kadosch Israelite (Kádoš Izraelita). Lev Trockij (Bronštejn) byl v roce 1919 v Moskvě zasvěcen do 33. stupně amerického rituálu lóže „Memphis-Israel“, jako projev uznání za vybudování Rudé armády, tehdy považované za bojový materiál válčícího zednářství.

Svým stupněm zasvěcení byl Havel předurčen (vyvolen) pro výkonnou politickou roli, která se jeho zvolením prezidentem Československa nenaplnila zcela. V den své inaugurace předstoupil před veřejnost v krátkých nohavicích svých kalhot, což v nezasvěcené veřejnosti vzbudilo rozpaky, zasvěcenci v celém světě však věděli, že patří králi bosáku služebníku sionistů.

Mezi jeho první rozhodnutí patřilo odřeknutí všech pomocí Palestincům a navázání diplomatických styků s Izraelem.

Všechny politické změny v současném komunistickém světě souvisejí se sionistickým plánem na vybudování velkého Izraele, který předpokládá likvidaci odporu na straně Arabů. Proto se Havel nabídl jako zprostředkovatel v palestinsko-sionistickém konfliktu na Středním Východě.

Obnovil všechny sionistické společnosti ve státě a přislíbil transfér sionistů z Ruska přes Československo, obnovil zednářské lóže, jejich členy se stali téměř všichni předurčení členové Charty 77 a Občanského fóra, vlády a diplomatického sboru, kteří jsou povoláni pro budoucnost k vybraným rolím. Krátce po svém zvolení navštívil Izrael, kde s rabínskou čepičkou na hlavě převzal čestný doktorát.

Vídeňský Kurier přinesl fotografii Havla, na níž se sionistickými modlícími řemínky na hlavě, opřen o Zeď nářku, šeptá hebrejské modlitby a skládá přísahu (sarkastická poznámka v textu pod obrázkem konstatovala, že Havel přestoupil na sionistickou víru). Havel navštívil Masarykovo muzeum, které sionisté postavili v Izraeli na památku svého velikého příznivce a spolupracovníka (T.G.M. byl svobodný zednář 28. svěcení francouzského rituálu Chevalier-Rose-Croix, Rytíř růžového kříže, zkráceně rosikrucján). Sionisté a jejich světový propagační aparát prohlásili Havla za pokračovatele a následovníka T.G.Masaryka, čímž byla symbolicky stvrzena úloha Československa v evropské politice, navazující na jeho poslání z roku 1918. V kuloárech byla zaregistrována zpráva, že Havel byl během své návštěvy v Izraeli predestinován pro funkci prvního prezidenta sjednocené Evropy v roce 2000. Ha-

vel se rovněž poklonil u hrobu zakladatele sionismu Theodora Herzla a zakladatele Izraele Weizmanna.

Ihned po svém zvolení prezidentem v prosinci 1989 vzal Havel pod ochranu KSČ a její členy, a dříve než se občanská veřejnost vzpamatovala, nechal v parlamentu odhlasovat zákon č.15/1990 z 3. ledna 1990 o politických stranách, jímž byla zajištěna legalita existence KSČ pro budoucnost a právo na účast ve volbách. Svůj postoj odůvodni thesemi politiky národního porozumění, humanitou, lidskými právy, odpuštěním a láskou k bližním. Tento jeho základní akt prokazuje, že komunismus nebude odstraňován.

V intencích svého poslání vytvořil Havel prezidentský režim a obklopil se poradci, jejichž počet kolísá mezi 43 a 52. Z nich ke kontaktům se zahraničím je určeno 16 a z nich je 9 sionistů (Kohout, oba Pelikánové, Tigrid a dal.). Zahraniční politiku svěřil třem sionistům - Jiřímu Dienstbierovi ministerstvo zahraničí, Rudolfu Slánskému velvyslanectví v Moskvě a Ritě Klímové velvyslanectví v USA - všichni tři bývali komunisty. Kontrolu nad parlamentem a nově přijímanými zákony svěřil sionistovi Zdeňku Jičínskému, rovněž bývalému komunistovi a zkušeným komunistickým manipulátorům Ladislavu Lisovi, Jaroslavu Šabatovi, Alexandru Dubčekovi atd. K pomoci jim přisoudil svobodné zednáře: Miloše Zemana, Petra Kučeru, Josefa Stanka atd. Českou vládu svěřil bývalému komunistovi a svobodnému zednáři Petru Pithartovi. Koncepce veřejné správy byla svěřena sionistovi Oldřichu Černíkovi, bývalému předsedovi federální vlády roku 1968 a členu ÚV KSČ do roku 1960. Vedl Sdružení měst a obcí, které připravovalo organizaci komunálních voleb na podzim roku 1990. Předsedou svých zahraničních poradců jmenoval Havel protiústavně knížete Johana Karla von Schwarzenberga, svobodné zednáře, v jehož vídeňském paláci (z něhož učinil hotel, herny atd.) byla uskutečňována jednání zainteresovaných tajných služeb o poslání Charty 77, schvalovány osoby pro vládní funkce atd. Odtud byla také kontaktována Rada svobodného Československa v USA, jejíž předseda Povolný (nyní rovněž jeden ze zahraničních poradců prezidenta) připustil komunistickou emigraci, do jejího vedení už v roce 1975, v intencích koncepce, připravované pro změny v Evropě (kupř. sionista Arnošt Lustig jako místopředseda České akademie pro vědy a umění v USA atd.) Za své osobní přátele prohlásil Havel m.j. sionisty Ludvíka Vaculíka, komunistu, který v padesátých letech psal projevy a knihy pro Antonína Zápotockého, či sionistu a trockistu Petra Uhla, kterému svěřil ČTK a kontrolu nad tiskem. Jiným jeho přítelem a příležitostným poradcem je sionista Eduard Goldstucker. Hospodářská reforma byla svěřena jinému sionistovi - Waltru Komárkovi.

Téměř hromadné nasazení sionistů v prezidentském režimu V. Havla neumožňuje pochybovat o orientaci jeho politiky a jejich cílů.

STAROŽIDOVSKÁ PEČEŤ NA RUDÉM RUSKU

Chceme-li se dozvědět, co zamýšlejí a čeho chtějí dosáhnout židovští vůdcové Spojených států a jiných zemí, nesmíme dbát jejich slov, určených pro nežidy, nýbrž těch slov, která jsou určena pro jejich vlastní národ. Pokládá-li se Žid za vyvoleného k ovládnutí světa a cítí-li se jako článek národa a rasy, která se ostře liší od všech ostatních národů a ras, pohlíží-li na nežidovské lidstvo jako na své právoplatné pracovní pole, jež smí vykořistit podle jeho mravně méněcenných zákonů, pokud mu to dovolují vůči svému vlastnímu národu, zná-li zásady Protokolů a provádí je činně - na tyto otázky může být nalezena spolehlivá odpověď jen ve slovech, která pronášejí židovští vůdcové k Židům.

Známá židovská jména vyskytující se nejčastěji v tisku, nám neukazují veškeré židovské mluvčí, nýbrž jen vybranou skupinu - zástupce oddělení pro propagandu ve formě darů pro křesťanské dobročinné účely, někdy také zástupce „literárních“ názorů na náboženské, sociální a politické otázky. Ať již vystoupí v jakékoli formě - je jisté, že vlastní činnost židovského vůdčovství probíhá vždy pod maskou skutků, na něž se obracejí zraky nežidovského uznání.

Posudky a zjištění podané v tomto spisu, se opírají vždy o jednoznačné důkazy a potvrzení z úst samotných židovských vůdců. Útočí-li tedy Židé na tato zjištění, pak útočí na něco, za čímž sami stojí. To je zcela pochopitelné, protože jistě věří, že naše šetření přece ještě nepronikla až k bodu, který se Žid snaží před světem trvale skrýt.

Nejdůrazněji se potírá tvrzení, že bolševismus, ať v Rusku nebo ve Spojených státech, je židovský. Toto zalhávání náleží k nejzřetelnějším příkladům drzé dvojjazyčnosti. Oproti nežidům se popírá židovský charakter bolševismu; avšak v lůně a v tichu židovských obcí nebo v úkrytu za židovským dialektem nebo ve skryšii židovsko-nacionálního tisku najdeme pyšné přiznání - vlastnímu národu! - že bolševismus je židovský.

Aby židovská propaganda unikla děsivě vážné obžalobě z vražd, mravních zpusťování, loupeží, trestuhodných zavinění smrti hladem s nejdopornějšími frázemi v nynějším Rusku, které nelze v celé hrůze popsat ani pochopit, upíná se tato na dvě stébla slámy: jednou se tvrdí, že Kerenský, který stál v čele bolševického vpádu, není Židem.

Leč není silnějšího důkazu pro židovský charakter bolševismu nad hlasitě prohlašované židovské tvrzení, že alespoň dva z vůdců převratu nejsou prý Židé. Je zajisté mrzuté, přít se mezi sty židovskými bolševiky právě o dva - a kromě toho nemění na národnosti Kerenského pouhé popření zhola

nic. Jeho jméno je Kirbis. Jeho otec byl Žid a jeho matka Židovka. Kirbis, jeho otec, zemřel a jeho matka si vzala Rusa jménem Kerenský, kterého jméno hoch přijal. Mezi radikály, kteří jej používali jako svého zástupce mezi mocnými, kteří jej přiměli, aby zatloukl první hřeb do rakve Ruska, mezi vojáky, kteří pod ním bojovali, nikdo nepochyboval o jeho židovském původu a charakteru.

„Avšak Lenin“, říkají židovští zmocněnci, „Lenin, hlava, mozek bolševického celku - Lenin je nežid!“ Možná, ale proč nechává své děti mluvit „jiddisch“? Proč vydává své proklamace v židovském žargonu? Proč odstranil křesťanskou neděli a zavedl židovský sabbath? Vysvětlení pro to může být, že si vzal Židovku. Druhým vysvětlením je, že on sám je přece Židem.*) Jisté je, že není ruským šlechticem, jak se vždy tvrdí. Co on sám o tom tvrdí, je lež.

Nikdo ještě nepochyboval o národnosti Trockého - je Žid a jmenuje se správně Bronstein. Od jisté doby říká se nežidům, že Trocký sám řekl, že nepatří vůbec žádnému vyznání. Možná, že je tomu tak. Ale něčemu musí náležet; proč tedy udělali z ruských křesťanských kostelů stáje, jatky a taneční sály, zatímco židovské synagogy zůstaly nedotčeny? Proč museli

---

*) Icík porodil Mošeho, Moše Izraele, Izrael Marii a Marie Vladimíra. Lenin byl tedy po matce jménem Blank žid (viz ruskojazyčný dvojtýdenník Věstník, vycházející v USA. www.vestnik.com)

Lenin často zdůrazňoval, že nadprůměrné vlastnosti organizace revolučních kolektivů na jihu a západě (Ruska) vznikly právě z faktu, že padesát procent jejich členů bylo židovské národnosti...

Něco podobného si dovolil říci německý poslanec za CDU Martin Hohmann. Vyjmenoval pár členů Politbyra židovského původu (Trockij, Kameněv a Zinověv), dodal, že „*také v revoluční sovětské tajné policii, známé jako Čeka, byl židovský podíl neobvykle vysoký, včetně popravčích komand,*“ z toho vyvodil, že s jistým oprávněním označit „*židy jako národ lidí páchajících zločiny*“ by mělo stejnou logiku jako to, že jsou za národ „*pachatelů*“ stále označováni Němci.

Roli novodobého politruka s přehledem zvládl Paul Spiegel, předseda Ústřední rady židů v Německu, a vše označil za „*nejhorší protižidovské výpady posledních let*“. Hlavní sdělovací prostředky oznámily, že se v Německu zdvihla celonárodní vlna odporu proti Hohmannovým znalostem a úvahám. Hohmann byl odvolán z klíčových parlamentních výborů. Vedení strany (CDU) se od Hohmanna distancovalo a předsedkyně A.Merkelová už navrhla jeho vyloučení ze Strany „*pro antisemitské představy*“ (poslanec Hohmann byl již z CDU na sklonku týdne vyloučen). Generál Reinhard Struck, který Hohmanna dopisem pochválil, přišel okamžitě o místo. Státní prokuratura ve Fuldě oznámila, že zahajuje vyšetřování podle paragrafů, které obsahoval neblaze proslulý zákon 231 ze 6.října 1948 na ochranu bolševické republiky...

Na jiném místě v knize píše Henry Ford: Věděli jsme, že budeme obviněni z „*pronásledování*“ žida, když budeme osvětlovat původcovství bolševismu.

křesťanští duchovní vykonávat trestné práce, zatímco rabíni zůstávali ve svých úřadech neobtěžováni? Snad nepatří Trocký žádné konfesi, přece je však Žid. Není to snad nežidovská tvrdohlavost, která trvá na tom, že Trocký je Žid; je považován za Žida všemi židovskými autoritami.

Mohlo by se nám vytknout, že opakujeme příliš často věci všeobecně známé. Avšak dnes existuje ještě nespočetné množství lidí, kteří nevědí, co je bolševismus a proto je nutno znovu zdůraznit význačné body i za cenu nebezpečí jednotvárnosti; nad to není účelem pouze vysvětlit situaci v Rusku, nýbrž vytyčit také varovné znamení před tím, co se děje ve Spojených státech.

Bolševická otázka ukázala dle stavu v pozdním létě roku 1920, když byla propašována poslední zpráva na jistá státní místa, úplnou nadvládu židovstva. Tato situace změnila se od té doby zcela nepatrně. Abychom ukázali poměr, podáme několik ukázek. Nesmí se snad mít za to, že nežidovští členové vlády jsou Rusové. Jen velmi málo Rusů má v přítomné době co mluvit do věcí své otčiny. **TAKZVANÁ DIKTATURA PROLETARIÁTU, DO NÍŽ PROLETARIÁT NEMÁ NEJMENŠÍHO PRÁVA MLUVIT, JE RUSKOU JEN V TOM SMYSLU, ŽE BYLA ZŘÍZENA V RUSKU; není ruskou, ani nevyšla z ruského lidu, ani neexistuje pro ruský lid. Bolševismus je mezinárodním programem protokolů, který se má uskutečnit v každé zemi prostřednictvím jisté menšiny; události v Rusku jsou GENERÁLNÍ ZKOUŠKOU.**

Židovské panství v Rusku	počet členů	z toho Židé	Židé v %
Rada lidových komisařů	22	17	77
Válečná komise	43	33	77
Zahraniční komisariát	16	13	81
Finanční komisariát	36	24	80
Justiční komisariát	21	20	95
Komisariát pro vyučování	53	42	79
Komisariát pro sociální akci	6	6	100
Komisariát práce	8	7	88
Vyslanci bolševického Červeného kříže	8	8	100
Venkovští komisaři	23	21	91
Žurnalisté (nejvýznamnější)	41	41	100

To jsou poučná čísla. Židovský podíl neklesá v žádném případě pod 75 procent (*je zajímavé, že nejmenší počet Židů je ve válečném komisariátu.*) Avšak ve výborech, které jsou v bezprostředním styku s masou, ve

výborech pro zemskou obranu a pro propagandu, Židé zaujmají doslova všechna místa.

Vzpomeňme, co říkají Protokoly o vládě nad tiskem, vzpomeňme, co řekl o tom baron Montefiore a pak pohlédněme na vládní žurnalisty. Tento výbor má 41 členů a všech 41 jsou Židé. Pouze židovským perům je svěřena bolševická propaganda.

A pak „zástupci červeného kříže“, kteří nejsou ničím, než rudými podvratnými agenty ve jmenovaných městech - jsou to vesměs Židé.

Komisariát pro sociální pomocnou akci, na němž závisí život a smrt desetitisíců, sestává ze 6 členů a těchto šest jsou Židé.

Z 53 členů komisariátu pro veřejné vyučování je označeno 11 jako nežidé. Jací jsou to nežidé, se neříká. Jsou snad nežidy jako Lenin, kterého mateřtinou je židovský žargon. V každém případě tato skutečnost vrhá na jejich chování případně světlo, že bolševici převzali všechny hebrejské školy, vedou je nezměněné dále a nařizují, aby se učilo starohebrejsky. Starohebrejština je pomocným prostředkem k hlubším tajemstvím světového programu.

A RUSKÉ DĚTI? „*TYTO DĚTI,*“ PRAVÍ ŠLECHETNÍ ŽIDOVŠTÍ VYCHOVATELÉ, „*NAUČÍME ŠESTI VĚCEM. VYMETEME Z JEJICH HLAV PAVUČINY. NAUČÍ SE PRAVDĚ O NÁS.*“ Co tím mínili, vzpírá se pero popisovat. Když se Maďarsko osvobodilo od rudého bolševismu Bely Khuna (neboli Cohna), byli zabiti také nevinní Židé, a Židé mají snad pravdu, nazývají-li „bílou hrůzou“ tyto události, které šly v zápětí zhroucení jejich pokusu, provést ruskou tragédii také v Maďarsku. Avšak po ruce je zdrcující průkazný materiál, že nic nepřispělo tak k bílé hrůze jako zoufalství a vztek rodičů, jejichž děti byly za krátké židovsko-bolševické vlády z přinucení vláčeny stokami špíny.

To američtí Židé neradi slýchají. Jejich odpor mohl by jim sloužit ke cti, kdyby se hned v zápětí nestavěli na ochranu lidí, kteří to vše způsobili. Jak známo, nestojí stud křesťanské ženské mládeže před židovskými mladíky a muži tak vysoko jak u židovských panen; pak bylo by příjemné dozvědět se, že všichni Židé zatracují, co se dělo v Rusku a Maďarsku pod pojmem „*výchova*“. Protože však hlavní vlivy, vedoucí dnes k mravní zkáze nežidovské mládeže v Americe, pocházejí od Židů a protože nad to stojí v Protokolech, že *JEDNÍM Z BOJOVÝCH CÍLŮ JE „ZNEMRAVNIT MLÁDEŽ NEVĚŘÍCÍCH“*, není skutečně věc odbyta, dovedou-li Židé na tuto skutečnost odpovědět jen nadávkami a lhaním.

HLAVNÍ OBŽALOBA NESMĚRUJE PROTI KOMUNISTICKÉ HOSPODÁŘSKÉ METODĚ; ANI PROTI PODVODU A BEZNADĚJNÉMU SVÁDĚNÍ LIDU. NIKOLIV, SMĚRUJE PROTI ZVÍŘECÍMU

SVINSTVU, KTERÉ VE VŠEM PRORAZÍ; ZDE TÁHNE SE OSTRÁ ČÁRA MEZI NEŽIDOVSKÝM A ŽIDOVSKÝM CHÁPÁNÍM MRAVNOSTI. O strašné ukrutnosti, spojené s touto věcí, nechceme zde hovořit, podáváme pouze to vysvětlení, které se projevuje v židovském tisku: „*Je možné, že se Žid nevědomky MSTÍ za staletí trvající utrpení!*“

Vrhají nám zpět tuto otázku: „*Jak možné však dokázat, že toto vše je pravdivé?*“ Tento důkaz je podán senátem Spojených států a vytištěn v jedné zprávě výboru pro soudnictví. Nechceme u něho dlouho prodlévat, uvádějíc raději svědectví židovská než nežidovská. Chtěj nechtěj musíme uvést něco z té zprávy, protože zde běží o úřední důkaz.

Dr. George A. Simons, duchovní, který byl z nařízení jedné americké církevní obce v Petrohradě v době, kdy propukla bolševická hrůzovláda, byl toho svědkem. Podáváme část jeho údajů:

„*Stovky agitátorů, kteří přišli z nejspodnějších východních čtvrtí newyorských bylo v družině Trockého-Bronsteina... Mnozí z nás byli hned zpočátku překvapeni nápadným židovským vlivem v tomto podniku, a brzy se ukázalo, že více než polovina agitátorů v tak zvaném bolševickém hnutí byli Židé.*“

Senátor Nelson: „*Hebrejci?*“ Dr. Simons: „*Byli to Hebrejci, odpadlí Židé. Nechci říkat nic proti Židům. Nemám sympatii pro antisemitské hnutí, nikdy jsem je neměl a nikdy je mít nebudu... Ale mým pevným přesvědčením je, že bolševická věc je židovská a že jeden z jejích základů je třeba hledat ve východní čtvrti New Yorku.*“ Senátor Nelson: „*Přišel Trocký v onom létě z New Yorku do Ruska?*“ Dr. Simons: „*Ano.*“

Dále dr. Simons vypovídá: „*V prosinci 1918... Bylo za předsednictví člověka, který se nazýval Apfelbaum, z 388 členů pouze 16 skutečných Rusů, všichni ostatní byli Židé s výjimkou snad jednoho, černocho z Ameriky, který se nazývá profesor Gordon... 265 členů této severní komunistické vlády, která zasedá ve starém Smolenském ústavě, přišlo ze spodní východní čtvrti newyorské... Chtěl bych se ještě zmínit o tom, že, když dosáhli bolševici vlády, byl celý Petrohrad okamžitě zaplaven záplavou proklamací a transparentů v židovské řeči. Bylo zcela zřetelně vidět, že se hebrejšтина má stát jednou z hlavních řečí Ruska, praví Rusové se přirozeně nechovali obzvláště přívětivě.*“

William Chapin Huntigton, obchodní atache při vyslanectví Spojených států v Petrohrade, dosvědčuje: „*Vůdcové hnutí jsou dle mého úsudku ze dvou třetin Židé... Bolševici jsou internacionalisté a jim byly zvláštní ruské národní ideály lhostejné.*“

William W. Welch, zřízenec národní městské banky, vypovídá: „*V Rusku je všeobecně známo, že tři čtvrtiny bolševických vůdců jsou Židé...*“

Bylo několik - ne mnoho, ale několik - pravých Rusů; pravým Rusem míním člověka ruský narozeného a ne ruského „Žida“.

Roger E. Simmons, obchodní znalec při obchodním departementu Spojených států, vypovídá totéž. Taktéž jeden vážený, anonymní svědek, kterého jméno s dovolením výboru nebylo Protokolováno.

Britská bílá kniha „Rusko“ č.1. „Sbírka zpráv o ruském bolševismu, předaná parlamentu jeho Veličenstva, duben 1919“. Obsahuje spoustu stejných výpovědí z mnohých pramenů, vesměs od očitých svědků.

Ve vysoce váženém časopise „Asie“, únor-březen 1920 je článek, obsahující mezi jinými důležitými sděleními toto: *„Ve všech bolševických institucích jsou náčelníky Židé. Pomocný komisař pro elementární vyučování Grunberg umí sotva ruský. Židé mají úspěch ve všem a dosáhnou svých cílů. Dovedou dosáhnout úplného podrobení a udržet jej. Jsou však pyšní a opovržliví oproti každému, a to proti nim popuzuje lid...“*

V přítomné době panuje mezi Židy silné nacionální náboženské hnutí. Věří, že se blíží doba panství Vyvoleného národa na zemi. Spjali mezi sebou judaismus a světovou revoluci. Spatřují v šíření revoluce naplnění Písma *„Učiním-li i konec všem národům, mezi něž jsem tě rozptýlil, nechci učinit tobě konec.“*

Židovské mínění se ohledně bolševismu silně různilo. Nejprve byl pozdraven s nadšením. V oné první době nového režimu nebylo zatajováno nic mimo židovský podíl na věci. Objevila se veřejná shromáždění, rozmluvy, zvláštní články s množstvím velmi cenných a pravdivých sdělení. Ani se nepokoušeli o zatajení jmen.

Pak přišla doba, kdy zachvátila lidstvo hrůza z událostí v Rusku - a na okamžik panovalo ticho v Judovi. Jedno nebo dvě křečovitá popření. Pak nová záplava obdivu. Tento trvá dosud v židovstvu, ale na straně obrácené k nežidům, ukazuje se velice zarmoucené vzezření a hovoří se o *„pronásledování“*. Byli jsme připraveni, že jednoho dne bude osvětlování bolševismu nazváno *„pronásledováním Žida“*.

V „Americkém Hebrejci“ z 10. září 1920 objevil se článek, který nejen že přiznává a vysvětluje podíl, který mají Židé na nynějších nepokojích a na světovém vzbouření, nýbrž který tento podíl také ospravedlňuje a to zvláštním způsobem uvedeným viz výše. Spisovatel v něm praví, že *„Žid rozvinul organizovaný kapitalismus i s jeho nejúčinnějším nástrojem, bankovním systémem.“* Vůči četným židovským zalhávacím pokusům o této hospodářské skutečnosti působí toto přiznání blahodárně.

„Z nejpronikavějších jevů této vážné doby je židovská vzpoura proti kapitalistickému pořádku, který si vymyslel sám jeho duch a jeho vlastní ruka.“ Je-li tomu tak - proč podporuje židovský „organizovaný kapitalis-

mus se svým nejúčinnějším prostředkem, bankovním systémem“, tuto vzpouru?!

„Tento čin (ruský převrat), určený k tomu, aby byl v dějinách označen jako převyšující výsledek světové války, byl v širokém rozsahu dílem židovského myšlení, židovské nespokojenosti a židovské vůle k znovuvybudování.“

„Tento rychlý vývoj ruské revoluce ze své ničivé fáze a její vstup do fáze znovubudovací je viditelným výrazem tvořivého charakteru ducha židovské nespokojenosti.“ (Nejprve nutno podat důkaz, že fáze znovubudovací začala. Tvrzení tohoto článku má pouze čistě propagační účel. Protokoly mají ovšem jakýsi plán k znovubudování.

Prosíme, aby byly další řádky pečlivě čteny: *„Co dokázal židovský idealismus a židovská nespokojenost tak mocně v Rusku, hledí též historické vlastnosti židovského ducha a srdce způsobit i v jiných zemích.“*

Co způsobil „židovský idealismus“ v Rusku? S jakými mocenskými prostředky? Proč nacházíme vždy pohromadě „židovský idealismus“ a „ducha židovské nespokojenosti“? Čteme-li Protokoly, vše se nám objasní. Židovský idealismus je zničením nežidovských států a společností a zřízením jediné židovské státní a společenské formy. Nebylo tomu tak v Rusku? Židovské proklamace na rozích, starohebrejština ve školách, sab-bath místo neděle a rabíni nedotčeni, zatímco křesťanští duchovní museli mést ulice! Skutečně: na výsost „mocné“ skutky: vraždy, loupeže, zlodějství a vyhladovění! Pisatel článku v „American Hebrew“ zajisté vybreptal více, nežli chtěl: nazývá toto vroucí spojení idealismu s nespokojeností „historickými vlastnostmi židovského ducha“.

Ale není to ještě vše: Tyto rasové dědičné vlohy, jež probudily v Rusku rudou hrůzu a působí tam ještě dnes, připraví jiným zemím dle autorova názoru týž osud. To jsme také my předem věděli. Rozdíl je jen ten: řeknou-li to nežidé, jsou zasypáni nejpustšími pohanami. Teď říká však totéž židovský spisovatel ve vůdčím židovském listu. Jako by se omlouval podotýká k tomu: *„Bylo přirozené, že nespokojenost se projevila i v jiných částech světa přemírou snah a hojností vytyčených cílů.“* **JAKÁ NESPOKOJENOST? ŽIDOVSKÁ - PŘIROZENĚ. A S ČÍM JSOU NESPOKOJENI? S VLÁDNÍ FORMOU, KTERÁ NENÍ ŽIDOVSKOU.** A v čem spočívaly ony snahy a vytyčování cílů? Aby přišla i na Spojené státy bolševická revoluce. „Hojnost?“ Nikoliv, bylo jen málo, ale jasných, určitých cílů - jenže si vyhlédly nepravou zemi.

TEĎ VÍDÁME U NÁS V NEWYORSKÝCH ULICÍCH RUSKÉ BOLŠEVIKY, JAK ZAŠANTROČUJÍ ZLATÁ CIGARETOVÁ POUZDRA, KTERÁ UKRADLI RUSKÝM RODINÁM A RODINNÉ

SKVOSTY, SNUBNÍ PRSTENY, KTERÉ ULOUPILI RUSKÝM ŽENÁM. BOLŠEVISMUS SE NEVYDAŘIL DÁLE, NEŽ K IDEÁLU VŠECH LICHVÁŘŮ SE ZÁSTAVAMI A LUPIČŮ. Ale nebude dlouho trvat, kdy Amerika bude přijímat rozkazy v židovském žargonu nebo kdy americké ženy budou muset přenechat své šperky „*vyvolenému národu*“.

Přes souvislost mezi americkým Hebrejcem, ruským bolševismem a Protokoly mají židovští pisatelé článků odvahu říci, že jen pomatenci mohou odhalit nějakou spojitost.

Nikoliv, jen slepci nemají a nechtějí nic vidět..

ŽIDOVSKÉ SVĚDECTVÍ VE PROSPĚCH BOLŠEVISMU

„Z hospodářského chaosu stvořil židovský duch nespokojenosti organizovaný kapitalismus s jeho účinným nástrojem, bankovníctvím...

Má Amerika zahrnout Židy, jako carské Rusko, hořkou a bezdůvodnou výtkou, že jsou pouze ničitelé a vtlačit je tak do postavení nesmiřitelného nepřítele? Nebo použije Amerika židovské síly právě tak tvořivě, jako to učinila se silami každé jiné rasy? ... Na tuto otázku musí odpovědět americký národ.“

Z jednoho článků „Amerického Hebrejce“ z 10. Září 1920.

Americký národ dá odpověď a tato dopadne proti ničivému duchu Židů, kteří nedají se nikdy uspokojit. Je dobře známo, že vše, co způsobil „židovský idealismus a židovská nespokojenost“ v Rusku, je zamýšleno i ve Spojených státech. Proč neřekl pisatel článku v „Americkém Hebrejci“ místo „v ostatních zemích“ přímo zřetelně „ve Spojených státech“?

„*Židovský idealismus a nespokojenost*“ nejsou namířeny proti kapitalismu, tento stojí spíše ve službách tohoto smýšlení; jediná státní forma, proti níž je namířeno židovské snažení, je každá nežidovská státní forma; jediný kapitál, na který útočí, je nežidovský.

Lord Eustace Percy, který, posuzujeme-li jeho časté uvádění svých slov v židovském tisku, má souhlas židovské inteligence, vyřizuje první bod. O židovském sklonu k podvratným hnutím praví: *„Ve Východní Evropě zdá se, že sionismus a bolševismus vyvíjejí se spolu souběžně, právě tak, jako židovský vliv vytvářel republikánské a socialistické ideje za celého 19. století až třeba k mladoturecké revoluci v Cařihradě.. Ne že by se Žid*

staral o pozitivní stránku radikálních teorií, ne že by toužil, zúčastnit se nežidovského nacionalismu nebo nežidovské demokracie, nýbrž že nemůže než nenávidět každé stávající nežidovské státní formy.“

Toto vysvětlení uhodilo na pravém místě. V Rusku poskytl záminku car, v Německu císař, v Anglii irská otázka; v četných jihoamerických revolucích, v nichž měli Židé vždy prsty, nebylo teprve zapotřebí udávat zvláštní důvod. Ve Spojených státech je to „kapitalistická třída“, avšak vždy a všude je hybnou silou nenávist proti každé nežidovské státní formě dle doznání jejich vlastních mluvčích. ŽID VĚŘÍ, ŽE SVĚT MU PATŘÍ PRÁVEM a směřuje tedy k tomu, aby shromažďoval svůj majetek; **NEJRYCHLEJŠÍ CESTOU K TOMU JE ZNIČENÍ VŠECH ŘÁDŮ POMOCÍ PŘEVRAŤŮ, ZNIČENÍ, KTERÉ SE UMOŽNÍ TEPRVE DLOUHÝM A LSTIVĚ ZALOŽENÝM TAŽENÍM ROZKLADNÝCH A NIČIVÝCH IDEJÍ.**

Pokud běží o druhý bod, bude moci každý čtenář potvrdit tuto skutečnost z vlastní zkušenosti. Vzpomeňme jen jmen těch kapitalistů, kteří byli vydáváni na pospas veřejnému opovržení v židovsky ovlivněném tisku Spojených států, vzpomeňme karikatur v Hearstově tisku - byly tam snad karikatury Seligmannovy, Kahnovy, Warburgovy, Schiffovy, Kuhnovy, Lobovy a jiného druhu? Neboť tito jsou židovští bankéři a na ty se nikdy neútočí. Z časopiseckých denunciací známá jména patří jen nežidovským průmyslníkům a bankovním vůdcům, především Morganovi a Rockefellerovi.

Jak je všeobecně známo, neutrpěli židovští Rothschildové za francouzské komuny (v zimě 1871) škodu ani za haléř, zatímco jiní zámožní lidé měli velké ztráty na majetku. Právě tytéž vztahy jsou mezi židovskými finančníky a nebezpečnějšími židovskými podvratníky ve Spojených státech, takže při kterékoliv události jsou vyloučeny jakékoliv ztráty prvých. Pod pláštíkem ruských zmatků židovští finančníci využívali lidské bídy, aby se zmocnili všech přírodních pokladů veřejného majetku městských obcí a bolševická vláda dává k tomu své požehnání; nazývá to - modifikovaným komunismem! - U bolševismu v Rusku se s tím dosud neshledáváme. Jako světová válka, nachází bolševismus uspokojující vysvětlení pouze v odpovědi na otázku, kdo má z toho největší užitek - využitkování obou událostí je právě v plném proudu. Terčem všech podvratných mocností je nežidovský majetek, žádný jiný. „*Bohatství veškerého světa patří nám*“, je nevysloveným heslem každého židovského ničivého díla ve světě.

Po jistou dobu se pokoušeli odvrátit pozornost od Ruska poplašnými zprávami o situaci Židů v Polsku. Mnohé známky nasvědčují tomu, že

protipolská propaganda byla pouhou maskou pro nesmírné přistěhovalec-
tví Židů do Spojených států. Copak to mnozí čtenáři nevědí? Nekonečný
proud navýsost nevítaných přistěhovalců proudí den co den do Spojených
států, desetitisíce téhož národa, kterého existence tvoří problém a ohrožení
evropských vlád. Polská propaganda a přistěhovalec tví jdou tedy ruku v
ruce a vláda Spojených států dostává od židovského kruhu ve Washing-
tonu ujištění, že je vše klidné (*ovšem, lidé jsou tak klidní a bezstarostní,
jak jen si může přát židovský kruh!*), a přece ruský problém vyžaduje vys-
větlení. Židovské vysvětlení je takové: Židé jsou otci kapitalismu. Tento se
špatně osvědčil, nyní chtějí židovští původcové své vlastní dílo zničit. To
učinili v Rusku. Teď ať tedy americký národ laskavě dovolí, aby jeho ži-
dovští dobrodinci vykonali totéž dílo i v Americe.

Tot' nejnovější vysvětlení, jež - opět typicky židovské - je spojeno s
návrhem Spojeným státům a s výhrůžkou! Odmítne-li Amerika židovstvu
tuto službu z lásky, bude toto „zatlačeno do postavení nesmiřitelného ne-
přítele.“

Avšak **ŽIDÉ VŮBEC NEZNIČILI KAPITALISMUS V RUSKU.**
Učiní-li Lenin a Trocký svou poklonu na rozloučenou a stáhnou-li se zpět
pod ochranu židovských kapitalistů světa, ukáže se, že **JE ZNIČEN
POUZE NEŽIDOVSKÝ NEBO RUSKÝ KAPITÁL, ZA TO VŠAK
NASTOUPÍ NA TRŮN KAPITALISMUS ŽIDOVSKÝ.**

Jak stojí věci? Úřední tiskopisy Spojených států obsahují tento dopis.
Pozorujte datum, židovského bankéře a židovská jména:

Stockholm, 21. 9.1917

Panu Raphaelovi Scholanovi.

*Milý soudruhu! Bankovní dům M. Warburg otevřel na základě tele-
gramu předsedy Rýnsko-westfaského syndikátu konto pro podnik
soudruha Trockého. Zmocněnec, pravděpodobně Kestrov, dostal municí a
organizoval její transport současně s penězi... jimiž byla vyplacena částka
požadovaná soudruhem Trockým.*

Bratrské pozdravy! Furstenberg

Dlouho před tím dodal americký židovský finančník (Jacob Schiff)
částku, jejíž pomocí byla rozšiřována revoluční propaganda mezi tisíci
ruských válečných zajatců v japonských zajateckých táborech.

Aby bylo bolševické hnutí vysvětlené, říkává se někdy, že bylo finan-
cováno Německem, o kteréžto tvrzení se opírala válečná propaganda ve
Spojených státech. Část peněz přišla skutečně z Německa. Ale právě tak
přišel jedna část ze Spojených států. Je plnou pravdou, že židovské finanč-
nictví všech zemí bylo interesováno na židovský světový program pod tím

nebo oním nacionálním jménem - dohoda sváděla vinu na Německé, Němci na Dohodu, avšak národové byli drženi v nevědomosti o pravých zadácích.

Jistý francouzský úředník zjistil, že jeden židovský bankéř sám přispěl dvěma miliony.

Než Trocký opustil Spojené státy, aby provedl svou úlohu v Rusku, byl na požádání Spojených států propuštěn z vazby v kanadském Halifaxu - každý přece ví, kdo tvořil válečnou vládu Spojených států.

Shrneme-li všechny skutečnosti, vyjde jako nezbytný závěr, že: **BOLŠEVICKÁ REVOLUCE BYLA PEČLIVĚ PŘIPRAVENÝM PODNIKEM ZE STRANY MEZINÁRODNÍHO ŽIDOVSKÉHO FINANČNICTVÍ.**

Podle toho lehce poznáme, proč chce táž mocnost vnést bolševismus také do Spojených států. **PRAVÝ BOJ NEVEDE SE ZDE MEZI KAPITÁLEM A PRACÍ, NÝBRŽ MEZI ŽIDOVSKÝM A NEŽIDOVSKÝM KAPITÁLEM.** Přitom stojí vůdcové socialističtí, vůdcové komunističtí a vůdcové dělničtí skoro jednomyslně na straně židovských kapitalistů. Na které kapitalisty vůdcové dělnictva útočí nejostřeji? Nikdy nenalezneme mezi postiženými židovských jména.

A nyní přistupme k vlastnímu židovskému svědectví o židovské povaze bolševismu.

„Židovská Kronika“ v Londýně řekla roku 1919:

„Veliký význam má skutečnost bolševismu samotného, skutečnost, že tolik Židů je bolševiky, skutečnost, že ideály bolševismu v mnohých bodech souhlasí s nejvyšším ideálem judaismu“ - V témže listě roku 1920 stojí zpráva o řeči Izraela Zangwilla, známého židovského spisovatele, v níž tento uštědřuje nadšenou chválu rase, která dala světu „takového Beakonsfielda, Readinga, Montagu, Klotze, Kurta Eisnera, Trockého.

Pán Zangwill jmenuje ve svém vysokém nadšení Židy, kteří byli a jsou členy britské vlády, jedním dechem s Židy v bavorské a ruské bolševické vládě. Jaký je v tom rozdíl? Tito všichni jsou Židy a všichni slouží „rase“ k užitku a ke cti.

Rabín J. L. Magnes řekl, dle časopiseckých zpráv, ve své řeči v New Yorku 1919:

„Věnuje-li Žid svého ducha, svou oddanost věci dělnické a věci nemajetných a vyděděných, vyniká jeho radikální smýšlení až na kořen věci. V Německu stává se Marxem a Lasallem, Haasem a Eduardem Bernsteinem; v Rakousku Viktorem Adlerem a Bedrichem Adlerem; v Rusku Trockým. Zpřítomněme si na okamžik situaci v Rusku a v Německu. Revoluce uvolnila tvořivé síly a hle, jak velký zástup Židů tu

byl ihned pohotově. Sociální revolucionáři a menševici, většinová a menšinová socialisté, at' se již nazývají jakkoliv. Židy najdeme mezi nejvážnějšími vůdci a mezi nejvytříbenějšími hnacími silami všech těchto revolučních stran.“

Ve Spojených státech jsou Židé právě tak četnými členy revolučních svazů jako v Rusku; zde i tam „jsou ihned pohotově“.

Bernhard Lagare, spisovatel, který vydal spis o antisemitismu, praví:

„Žid zúčastňuje se jich potud, pokud je Židem, nebo přesněji, protože zůstává Židem. To znamená: židovský duch je ve své podstatě revolučním a at' vědomě nebo nevědomě, Žid je podvratník.“

V žádné jiné zemi nebylo by potřebí zabývat se tou měrou zalháváním hmatatelných skutečností jako ve Spojených státech. Zde žili jsme pod takovým strachem, abychom nepronesli zmínky „Žid“ nebo co s ní souvisí, že by nám mohly být odepřeny nejnámější skutečnosti - skutečnosti, které by nám již poskytly výhled do židovského písemnictví. Byla to skoro dojemná činohra, jak američtí posluchači navštěvovali přednášky o ruské situaci a jak opouštěli sál zmatení a překvapení, že Ruská situace je zcela neruská, protože každý přednášející ve Spojených státech považoval za politicky chytré aby neužil slova „Žid“, neboť - Židům se podařilo ovládnout i řečnické tribuny.

Nejen židovské literární veličiny všeobecně uznávají židovskou zálibu v revolucích a její zodpovědnost za situaci v Rusku zvláště, nýbrž i menší lidičky mají o věci zcela jasnou představu. Žid, spolupůsobící uprostřed revoluce, je si vědom, že podporuje nějakým způsobem zájmy Izraele. Snad je špatným Židem ve smyslu synagogy, ale je dost Židem, aby rád učinil to, co může zvýšit slávu Izraele. Rasa je v židovstvu silnější než náboženství.

Ruský list „Vzhůru do Moskvy“ praví v září 1919: *„Nemělo by se zapomenout, že židovský národ, který byl po staletí utiskován králi a pány, je vlastně proletariátem, vlastní internacionálou, nemající otčiny.“*

Pan Coham píše v časopise „Komunist“ v dubnu 1919: *„Bez přehánění možno říci, že velký ruský sociální převrat byl skutečně proveden židovskými rukama. Byly by dovedly tupé, potlačené masy ruských dělníků a sedláků svrhnout ze sebe járho buržoazie? Nikoliv, byli to právě Židé, kteří přivedli ruský proletariát k červánkům internacionály, a nejen vedli, nýbrž i ještě teď vedou sovětskou věc, spočívající v jejich spolehlivých rukách. Můžeme být klidní, dokud vrchní velení rudé armády je v rukou továryšče Trockého. Nejsou sice žádní židovští prostí vojáci v řadách rudé armády, avšak v komitétch a sovětských organizacích a jako komisaři vedou Židé udatné masy ruského*

proletariátu k vítězství. Ne bez důvodu Židé nabývají při volbách do všech sovětských institucí převážné většiny...“

„Symbol židovstva, který po staletí bojoval proti kapitalismu (!), se stal také symbolem ruského proletariátu, jak již udává přijetí pěticípé rudé hvězdy, která, jak známo, v dřívějších dobách byla symbolem sionismu a židovstva. Pod tímto znakem přijde vítězství, pod tímto znamením přijde smrt příživnické buržoazie... Slzy, které židovstvo prolilo, vypotí tato opět jako kapky krve.“

Toto vyznání, spíše vyznavačská pýcha, je zvláště pozoruhodné proto, že nevykazuje mezery. Židé, praví Cohan, vedou ruské masy - jež by se byly nikdy samy sebou nepozdvihly, jež vědí pouze, že jistá menšina, jako dříve carova, zaujímá nyní vládní místa. Židé nejsou, jak prohlašuje Cohan, v rudé armádě, nejsou v žádném případě tam, kde se skutečně bojuje: to kryje se přesně s údaji Protokolů. Vojevůdcovské umění světového programu záleží v zabíjení nežidů prostřednictvím nežidů.

Ve světové válce se zabilo vzájemně tolik nežidů, jako je Židů ve světě. Bylo to velké vítězství pro Izrael; jeho slzy museli zaplatit národové krví! Židé řídí bitvy z bezpečného stanoviště, jak naprosto případně praví pan Cohan. Podivuhodná je pouze jeho upřímnost.

Pokud běží o tak zvané volby, při nichž jsou Židé vždy jednohlasně zvoleni, existují podrobnější a bezvadnější vysvětlení: ti, kteří hlasují proti židovským kandidátům, byli prohlášeni za „nepřátele revoluce“ a popraveni. Několik poprav postačilo a volby vyzněly jednohlasně.

Zvláště poučnou je zpráva Cohanova o významu rudé hvězdy, pěticípého znaku bolševismu: **„SYMBOL ŽIDOVSTVA SE TAK STAL SYMBOLEM RUSKÉHO PROLETARIÁTU.“** Hvězda Davidova, židovský národní znak, je šesticípá hvězda, utvořená ze dvou trojúhelníků, z nichž jeden spočívá na svém hrotu. Bez základny podobá se známému znaku svobodných zednářů z kružítko a uhelníku. Tuto hvězdu Davidovu viděl prý židovský návštěvník v Palestině velice zřídka na hrobě padlých britských vojáků, kteří dobyli Palestiny; nejčastěji prý se tam najde dřevěný křesťanský kříž. Dle novějších zpráv urážejí prý tyto kříže nové vládcové v Palestině, protože padají příliš do očí při návštěvě židovské university. Jako v sovětském Rusku, tak i v Palestině nepoložilo mnoho Židů svého života za svou věc: pro to byl zde dostatek nežidů.

Protože je Žid vynikajícím mistrem v umění tajných znamení, není jistě bez úmyslu, že bolševická hvězda má o hrot méně než hvězda Davidova. Nutno totiž splnit ještě jeden bod světového programu, totiž nastoupení trůnu „naším vůdcem“. Přijde-li tento světový samovládce, pro něhož je přistřižen celý program, bude k hvězdě přidán i hrot šestý. **PĚT HROTŮ**

HVĚZDY, ZDÁNlivĚ ZAJIŠTĚNÝCH, JSOU BURZA, TISK, PAIRSTVÍ, PALESTINA A PROLETARIÁT. ŠESTÝM HROTEM BUDE KNÍŽE IZRAELSKÉ.

Cit vzpírá se vyslovit to, nebo pouze věřit, ale pan Cohan to zjišťuje a revoluce, obzvláště od dob francouzské revoluce, potvrzuje, že „*pod tímto znamením přijde smrt příživnické buržoazie*“ a že „*vypotí židovské slzy ve způsobu krvavé oběti.*“ Touto „*buržoazií*“ jsou, jak praví Protokoly, vždy nežidé.

Obvyklým opačným tvrzením proti nepopíratelné skutečnosti židovské povahy ruské revoluce je, že Židé musejí v Rusku trpět. „*Jak můžeme přispěti nějakému hnutí, jimž trpí náš vlastní národ?*“ - namítají nežidům.

Nuže, je jisté nezvratně: **ŽIDÉ PODPORUJÍ TOTO Hnutí. V TOM-TO OKAMŽIKU DOSTÁVÁ BOLŠEVICKÁ VLÁDA OD ŽIDOVSKÝCH FINANČNÍKŮ V EVROPĚ PENÍZE A KDYŽ Z EVROPY, TOŽ SAMOZŘEJMĚ I OD MEZINÁRODNÍCH BANKÉŘŮ Z AMERIKY. TOŽ JE ZJIŠTĚNOU SKUTEČNOSTÍ.**

Druhou námitkou je: ruští Židé ani zdaleka netrpí v té míře, jak nám vyprávějí židovští zmocněnci. Dle vlastního židovského doznání postavili se při prvním pochodu bolševiků Polskem polští Židé ihned radostně na stranu dobyvatelů a podporovali je. Američtí Židé vysvětlují věc takto: Od zahájení bolševické vlády v Rusku se značně zlepšila situace Židů a proto zaujali polští Židé přátelské stanovisko k bolševikům. Skutečně: situace ruských Židů je dobrá. Důvod pro to je: oni MAJÍ Rusko. Tam jim patří vše. Druhý důvod je: ruští Židé jsou jediní, kterým se tam dostává pomoci a podpory - skutečnost, která všeobecně uchází pozornosti. Pouze Židům v Rusku zasílají se odevšad peníze a potraviny. Tímto způsobem současně podporuje židovský svět bolševismus. Jsou-li tedy židovská utrpení tak veliká, jak je líčí židovští mluvčí, jak strašnými musí být teprve útrapy Rusů. Neboť jim neposílá nikdo potraviny a peníze. Tyto zásilky do Ruska mají význam daně, kterou bolševismus uložil světu. Rozhodně všechno svědčí, že situace Židů v Rusku je dobrá. Jim tam patří vše.

Druhá otázka, vypočtena na svedení k omylu, zní: „*Jak mohou podporovat židovští kapitalisté bolševismus, je-li tento protikapitalistický?*“ Bolševismus je antikapitalistický pouze proti majetku nežidovskému. Židovští finančníci, kteří zůstali v Rusku, stali se bolševikům velice užitečnými. Další líčení pochází od očitého svědka: „*Nesporně je tento bankovní komisař Židem, volíce elegantní, s vázankou dle nejnovější módy a v moderním kabátě. Židem je tento okrskový komisař, dřívější peněžní makléř se zcela buržoazním podbradkem; a opět Židem je tento berní inspektor: dovede vysávat dokonale buržoazii.*“ Tito židovští agenti jsou tam

ještě. Jiní agenti působí mezi ruskými běženci a odebírají jim jejich statky pomocí hypotéčních půjček. Až bude vytažena opona, ukáže se, že většina nejcennějších statků přešla navýsost „zákonitým“ způsobem do židovských rukou.

To je jedna odpověď na otázku, proč podporují židovští kapitalisté bolševismus. **RUDÁ REVOLUCE JE NEJVĚTŠÍM SPEKULAČNÍM ČINEM, V CELÝCH LIDSKÝCH DĚJINÁCH.** Současně je povznesením Izraele, nesmírnou pomstou proti spravedlivému pořádku, který Židé považují vždy, kde mohou, za skutečné nebo domnělé bezpráví. Židovský kapitalismus ví tedy přesně co činí. Co při tom získal?

- **DOBYL VELKOU CENNOU ŘÍŠI - BEZ VÁLEČNÝCH VÝLOH.**
- **UKÁZAL ZNOVU SVĚTU DOMNĚLOU NEPOSTRADATELNOST ZLATA.**

Židovská moc spočívá na podvodu, že zlato rovná se bohatství. Úmyslnou nejasností v bolševickém peněžním systému dal si bezmyšlenkovitý svět namluvit ještě pevněji, že zlato je nezbytné, a tento blud propůjčuje židovskému kapitalismu zvýšenou moc nad nežidovským světem. Kdyby byl bolševismus poctivě protikapitalistickým, mohl zasadit židovskému kapitalismu smrtelnou ránu. Avšak zlato sedí ještě stále na trůně. Zničme blud, že zlato je nezbytné - a židovští mezinárodní velmoži zlata sedí opuštěni na hromádce neužitečného kovu.

- **UKÁZAL SVĚTU SVOU MOC.** Protokol 7. Praví: „*Abychom dokázali zotročení evropských vlád svým prostřednictvím, jedné z nich svoji moc ukážeme násilnostmi, hrůzovládou.*“ To zažila Evropa, a Evropa se třese. To značí pro židovské kapitalisty velký zisk.
- Neméně vydatným ziskem je **BITEVNÍ PRAXE V UMĚNÍ REVOLUČNÍM**, jak nás poučilo Rusko. Žáci této Rudé školy se nyní vrátí do Spojených států. Zacházení s revolucemi stalo se vědou dle pokynu Protokolů.

Končíme slovy rabbiho Magnesa:

**HLEĎTE, JAK VELKÝ ZÁSTUP ŽIDŮ STÁL IHNED POHOTOVĚ!
TENTO K SLUŽBÁM OCHOTNÝ ZÁSTUP
ROZMNOŽIL SE NYNÍ O MNOHÉ ČLENY.**

